

Halkın Günlüğü

YIL: 3 SAYI: 34 1-16 OCAK 1999 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Haksız ve gerici savaşları, halk savaşları denizinde boğabiliriz

ABD, İngiltere ve bunların her cinsten bir dizi uşağı Irak'a karşı kana susamış saldırganlıklarının en azından bir faslını daha bitirmiş bulunuyorlar. Ancak II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra görülmeyen bir askeri yığınakla Körfez'e yüklenen ve sevkîyatlarını sürdürmeye devam eden emperyalistlerin saldırılarını tekrar başlatmaları büyük bir ihtimaldir. Bölge halklarının ilerici ve devrimci yapılarının bütün bu gelişmeleri dikkate alarak, bölgeye yönelik bu barbarca saldırıları karşılaması gerekir. Bunun tek yolu, gerici ve haksız savaşlara karşı devrimci iç savaşları geliştirmektir. Emperyalistleri ve gerici halk savaşları denizinde boğmak için geliştirilmesi gereken mücadele de budur.

● Sayfa 3'de

Buca Cezaevi'nde Saldırı

Buca Cezaevi'ndeki tutsaklara verilmek üzere Kurtuluş Gazetesi götürülen, gazete çalışanı **Turan Taşçı'nın** jandarma tarafından gözaltına alınarak dövülmesi üzerine, aynı gün görüşte olan tutsakların tepkilerini görüş yerini terk etmeme şeklinde ortaya koymalarının ardından, cezaevinde 3 gün boyunca gergin anlar ve saldırı yaşandı.

Taşçı'nın jandarma tarafından gözaltına alınarak 3 saat boyunca kaba dayığa tabi tutulmasını ve ardından jandarma tarafından Buca TMS ekiplerine teslim edilmesini duyan DHKP-C tutsakları tepkilerini görüş yerini terk etmemekle gösterdiler.

● Sayfa 5'de

Muhafif öğrenci

gençliğe yönelik

saldırıları devam ediyor

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü 4. sınıf öğrencisi **Mehmet Tuğta**, okul kantininde oturduğu sırada, aynı okulda Maliye Bölümü'nde okuyan polis **Muammer Özgen** ile 2 sivil faşistin silahlı saldırısına uğradı.

● Sayfa 4'de

Zindanlar yine hedefte; devrimci tutsaklar teslim alınamaz

Devrimci tutsaklara boyun eğdirmeyen faşist devlet, zindanları sık sık MGK toplantılarında masaya yatırarak yeni politikalar geliştirmekte ve bu politikaların pratige dökülmesi için uygun anlar kollamaktadır. Son süreçte Ceyhan, Sirt, Erzurum, Sakarya ve Buca'da devreye sokulan saldırıların ortak noktası **"teslim alınamıyorsan imha et"** anlayışıdır. Başta CMK (Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu) olmak üzere devrimci tutsakların örgütlülükleri dağıtılarak, devrimci tutsakların teslim alınması önündeki tüm engeller ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Bakanlık düzeyinde yapılan açıklamalarda **Merkezi Koordinasyon**'un bulunduğu Bayrampaşa zindanındaki devrimci ve komünist tutsakların hedefe oturtulması tamamen bu politikanın bir ürünüdür.

Gecmişte toptan saldırı politikalarıyla (2 Ağustos ve 6-9 ve 10 Mayıs genelgelerinde olduğu gibi) sonuç almayı deneyen devlet, geliştirdiği "yeni" politikaların hedefine parça parça ulaşmaya çalışmaktadır. Devrimci tutsakların örgütlü gücünü toplu olarak karşısına almaktan çok; özellikle taşra zindanlarından başlayarak bütünden parça kopartmaya çalışarak bütünün güçten düşürülmesini planlamaktadır. Her defasında devrimci tutsakların örgütlü-direnişçi iradesi karşısında geri adımlar atılmasına karşın, devrimci-komünist tutsakların teslim alınması politikasından vazgeçilememekte ve her fırsat bu politika ekseninde kullanılmaya çalışılmaktadır. "Tek tip hücre" politikasını toptan komünist ve devrimci tutsaklara dayatma iradesini kendinde göremeyen

devlet, bu politikayı yaşama geçirmek için tek tek parçalarda denemeler yapmaya çalışmaktadır. Ceyhan zindanında TKP(ML) ve DHKP-C dava tutsaklarının özgürlük eylemi girişiminin bahane edilerek düzenlenen intikam amaçlı saldırının arkasından hücre sisteminin dayatılmasını, örgütlü devrimci iradenin rehin, barikat vb. biçimde devreye soktuğu eylemlerle boşa çıkartması devleti çığına çevirmiştir. Bu acizlikten dolayıdır ki, verilen sözler ve yapılan anlaşmalar günlerce yok sayılmış ve adeta CMK boşa çıkarılmaya çalışılmıştır. Örgütsüz bir gücün güç olmadığı bilinciyle hareket eden devlet, komünist ve devrimci tutsaklara "her koyun kendi bacağından asılır" felsefesini dayatarak sonuç alacağını hesapladığından, politikalarını her alanda toplu olarak dayatmaktan ziyade, çeşitli birimleri pilot bölge seçerek (Erzurum gibi) sonuç almak ve bu sonucu genelleştirmek istemektedir. Düşman her defasında komünist ve devrimci irade karşısında diz çöксе de, esasta bu politikalarından vazgeçmiş değildir. Bu politika ekseninde her olanağı kullanarak süreci lehine çevirmeye çalışmaktadır.

Kuşku yok ki, düşman yönelimlerini doğru tespit etmek önemli olduğu kadar, bu yönelime karşı nasıl bir duruş alındığı da bir o kadar önemlidir. Ceyhan, Sakarya saldırılarında olduğu gibi devrimci tutsaklar esasta sağlam bir duruş almalarına karşın; bu süreçte bazı zayıflıkların yaşanmasının önüne yeterince geçilmediği de tartışılmaz bir gerçektir. Düşmanın merkezi örgütlülüğü yok sayıp devre dışı bırakmaya çalıştığı bir süreçte örgütlülüğün yeterince

bilinçe çıkarılıp ona göre davranıldığını söylemek mümkün değildir. Bu noktada özünde aynı olmasına karşın biçimde iki farklı tehlikeli anlayış geliştiği açıktır: Bunlardan birincisi; devletin baş hedef yaptığı merkezi örgütlenmenin yeterince bilinçe çıkarılmadığı gerçeğidir. Bu, çeşitli birimlerde merkezi örgütlülüğün kararlarının hayata geçirilmesi yerine tartışmaya açılıp farklı kararlara dönüşürülmesi anlayışında ifadesini bulmaktadır. Merkezi örgütlülüğün iç işleyişinin kavranıp buna uygun davranma yerine iktisimsizlikten kaynaklı tali sorunları öne çıkarıp merkezi örgütlülüğü içten içe güçten düşürmek niyet ne olursa olsun nesnel olarak düşmanın işine yaramaktadır. Bu tehlikeli anlayış ve sonuçlarının yarattığı tahribatlar kavranmadan ve buna uygun pratik bir hat tutturulmadan mevcut merkezi örgütlülüğün hedeflenen nitelikte bir mücadele aracı olma vasfını uzun süre muhafaza etmesi düşünülemez. Destansı tarihi direnişlere imza almış bir mücadele aracını dejenarasyona uğratabacak her girişim, sadece merkezi örgütlülüğün bilinçe çıkarılmamasıyla açıklanamaz. Bu, aynı zamanda da uğruna kan ve can verilerek yaratılan değerlerin ve kazanılan mevzilerin de yeterince sahiplenilmemesini beraberinde getirir.

Özünde birincisinden farklı olmayan tehlikeli diğer anlayış ise "militan devrimcilik" adı altında kendi birimini merkezi örgütlülüğün yerine koyma anlayışıdır. Yarı-anarşist bir tarzda ifadelendirebileceğimiz bu anlayış sahipleri genellikle birinci tehlikeli anlayışa karşı "doğru bir hatfa" olduklarını savunsalar da, bu anlayış sahiplerinin de merkezi

örgütlülüğü boşa çıkarma, oldu-bittilerle karşı karşıya bırakma, iradesi dışında koşulların arkasından sürüklenmeye zorlama vb. davranışlarla merkezi örgütlülüğün planlı-programlı bir mücadele aracı olma niteliğini dejenere ettikleri tartışma götürmez bir gerçektir. İşleyiş hükümlerini hiçe sayarak "merkezi örgütlülüğün eylem hatfının üzerine çıktım" bôbürlenmesini elden bırakmayan bu anlayış sahiplerinin, bir mücadele silahının doğru yerde ve anda kullanılmadığında, o silahın dönüp kendilerini vuracağını kavramaları zorunluluktur. Bu zorunluluk kavranmayıp birimi merkezi örgütlülüğün üstüne çıkarma anlayış devam ettirilirse, tehlikeli sonuçlarıyla karşılaşmaktan kurtulunamaz.

Devrimci tutsakları ve örgütlülüğünü yeni saldırı dalgaları beklediğini belirtmek için kahin olmaya gerek yoktur. Sorun buna karşı dalga kıran görevini yapacak taktik politika ve mücadele araçlarını iradi olarak belirleyip yaşama geçirmektir. Yukarıda vurgu yaptığımız tehlikeli iki anlayışın ürünü olarak dayatılan tarzların faşist devletin saldırı dalgalarını kıramayacağı gibi, bu saldırının temel hedefi durumundaki merkezi örgütlülüğün taktik politika üretme ve bunu hayata geçirme olanaklarının önünde tıyacı olacağı açıktır. Bundandır ki, komünist ve devrimci tutsakların her zamanından daha bilinçli, daha örgütlü ve daha militanca davranmaları kaçınılmazdır. Örgütlü bilinç ve örgütlü mücadele gerçekliğini kavramadan sürecin bize yüklediği misyonu layıkıyla yerine getirememiz olanaksızdır ●

TKP(ML) Esir Savaşçıları
Sağmalcılar

Özdeşleşen Karadeniz'e mücadele güçleriyle büyüyen

Gazetemizin şehitleri sahiplenme anlayışı

HEM DİRİMTİYER, HEM DE ÖLÜMÜZDEN KORKUYORSANIZ

16-31 Ekim 1998, Halkın Günlüğü

Şehitlerimiz devrimin hancı ve temel taşıdır. Şehitlerimizin kanı ile örülen bu devrim kalesinin burçlarına kızıl bayrak dölme, devrim mücadelesi veren herkesin olmazsa olmazıdır. Onlara sahip çıkmak, bir şekilde ayırım yapmaksızın mücadelelerini sahiplenmek mümkündür. Son süreçte Özgür Gelecek Gazetesi'nde TKP(ML)-TKKO şehitlerini sözde sahiplenme, fakat özünde karalama ve anlamsızca aşağılama manevi sürdürülmektedir. Bu konu üzerinde çok şey yazmaya gerek duymuyoruz. Şehitleri hakkındaki bu anlayış sürdüğü müddetçe Özgür Gelecek Gazetesi ile ilişkilerimizi keseceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz.

HALKIN GÜNLÜĞÜ GAZETESİ

1988'den devrim ve sosyalizm yeni bir tavrıyla

11-24 Aralık 1998, Özgür Gelecek

Özgür Gelecek'in şehitleri sahiplenme anlayışı

HALKIN GÜNLÜĞÜ

1999 çıktı

Haksız ve gerici savaşları,

halk savaşları denizinde boğabiliriz

Irak ve başkenti Bağdat'a havadan, karadan binlerce ton füze ve bomba atıldı. Bu ülkeye dört gün boyunca ölüm yağdı. Her bir saldırı dalgasından sonra, yakılıp-yıkılan kentlerin bombalanmış hastanelerinde ölüme terk edilmiş yüzlerce yaralının gözbebeklerine oturan korkuda insanlığın katlinin tüm dehşetini yansıtan görüntüler, çoğu çocuk, kadın olan yüzlerle ifade edilen ölü sayısı açıklamaları ve savaş artığı bir ülkeden geriye kalanların ürkütücü tablosu gösterildi.

Pentagon ve İngiliz Kraliyet savaş merkezinden idare edilen savaş makinasına bağlanmış CNN ve diğer medya kuruluşları; ezilen ve sömürülen halklara gözdağı vermeye yönelik ibret-i alemlik bir diziyi dönüştürülen bu alçakça gösteriyi naklen dünyanın her yerinde izlettiler. En az Irak'a düşen füzeler kadar etkili olan medya araçlarında; "Irak komşuları için tehdit oluşturuyor, kitle imha silahlarını Birleşmiş Milletler denetçilerinden gizliyor, Saddam halkını açlığa ve ölüme mahkum ediyor" duyuruları eşliğinde sahne alan bir oyunla ezilen halkların beyni ve yüreği bombarduman altında tutularak, tereddüte teslim uysal seyirciler durumuna getirilmeye çalışıldı. "Körfez Savaşı"ndan daha kapsamlı savaş seferberliği ile yeniden bölgeyi barbarca askeri şiddete tabi tutan bir savaş, magazin basın tarafından Monica Lewinsky ile Bill Clinton arasındaki "aşk skandalı"nın neden olduğu azil işlemlerinin geciktirilmesine yönelik bir saldırı gibi gösterilmeye çalışılarak gerçekler sis ve toz bulutu arasında seçilemez hale getirilmek istendi. Yalan ve demagoji sağanağı halinde yürütülen akıl almaz propagandalarla saldırının askeri ve bilimsel çarpıtma yönünü adeta aynı seviyede tutan bir savaş yürütüldü.

Bir ülkenin hastaneleri, okulları, gıda depoları, rafinerileri, limanları, fabrikaları, haberleşme sistemleri başta olmak üzere sivil yerleşim alanlarının füzelerle vurulmasının nedeni elbette bu kadar basit değildir. Bu, ABD'nin başını çektiği "Yeni Dünya Düzeni"nin zorla icra edilmesidir. Bölgenin bu politikaları uygun olarak yeniden düzenlenmesidir. Bu, petrol konsorsiyumlarının, kartellerin, tekellerin talanları önündeki engellerin düzlenmesi eylemidir. Bu, bölgede yürütülen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini bombarduman altında tutmayı amaçlayan gerici bir azgınlık savaşıdır. Bu, emperyalistlerin peşinde oldukları ve kederlerine ait saydıkları bölge petrolü üzerindeki kontrollerini pekiştirmeye yönelik sistemleşmiş saldırıların bu kez ABD ve onun izinden ilerlemeye çalışan İngiliz emperyalizmi tarafından yerine getirilmesi ve ulusların onurunun, egemenlik haklarının çiğnenmesi eylemidir. Bu, bölge ülkelerindeki hükümetlerin bölge ulusları da değil, kendilerinde olduğunu göstermek

ve halkların bölgedeki dikbaşlılığını hedeflemek için bir gözdağı eylemidir. Bu, bölge halklarını açlığa mahkum etme pahasına dünyayı sarsan ekonomik krize karşı kendi ekonomilerin koruma ve bunun için yürütülen sindirme savaşlarının yoksul halklara fatura edilmesi eylemidir. Bu, yeryüzünü kendi kabadayılık sahası gören ABD'nin İngiltere'yi de yedeğine alarak Ortadoğu ve Kafkaslar üzerinden Asya-Pasifike uzanan geniş bir alanda stratejik politikalarını rahatça uygulayabilmek için diğer emperyalist güçler ile arasındaki mesafeyi açacak olan öne geçme eylemidir.

Halkları birbirine düşüren, aralarında sürekli düşmanlık ve gerilim yaratarak amaçsız bir silahlanma yarışına sokan, emperyalist çıkarların bekçi köpeği faşist diktatörlükleri destekleyerek onların vasıtasıyla canice kıyım ve katliamlar tezgahlayan emperyalist haydutların, Saddam'ın faşist diktatörlüğünü "kitle imha silahlarından arındırma" eylemini Irak halkının yararına düzenlediğine kim inanır? Milyonlarca insanın geçim araçlarının tahrip edilerek açlığa mahkum edilmesinin Irak ve bölge halklarının yararına olmadığı açıktır. Emperyalistlerin bu haydutluklarını gizlemek ve haklı göstermek için giriştikleri yalan ve çarpıtmalardan ibaret olan eşi görülmemiş bir propaganda furası ile kitlelerin bilincini karartarak tepkilerini ve karşı koyuş reflekslerini kitlemeye çalışmalarının nedeni de budur. Bütün bunlar, savaşın "kitle imha silahlarının" imhası gibi insani bir gerçekçe dayandırılması sahtekarlığından başka bir şey değildir. Bölgedeki bütün gerici ve faşist devletlerde bu silahların stoklarının olduğu biliniyor ve üstelik bu silahları üreten, dağıtan ve satışlarını arttırmak için halkların birbirine karşı olan güvensizliklerini geliştirenlerin başında ABD ve İngiliz emperyalizminin olduğu açıktır. Bütün bu sahte gerekçeleri bir yana bıraktığımızda, savaşın asıl nedeninin gerici ve insanlık düşmanı bir amaca dayandığı kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Dünyanın pek çok yerinde halkların iradesine karşı faşist ve gerici rejimleri destekleyip koruyan ABD emperyalizminin maşası durumundaki Birleşmiş Milletler kararlarının yerine getirilmesi gerekçesi, bu sahtekarlığı gizlemeye yetmedi. Birleşmiş Milletler ABD'nin vurucu gücüdür ve onun emirlerini yerine getiren uysal bir onay kurumu konumuna düşürülmüştür. Böyle bir kurumun hiçbir kararı adil ve insani amaçlara uygun olamaz. Başta ABD olmak üzere beş "daimi üye"nin büyük devlet ayıcalığı taşıdığı bu kurum, kendi içinde dahi adil olmayan adaletsiz bir kurumdur. Öyle olduğu içindir ki, hiçbir karar bulunmadığı halde ABD ve İngiltere onun adına Irak halkına ölüm yağdırıyor. Kaldı ki, "Birleşmiş Milletler denetleyicilerinin engellendiği" iddiası da tamamen yalandır ve saldırının "silahla-

nın denetimi" ile de ilgisi yoktur. 8 yıldır Irak'ta denetimlerini aralıksız sürdüren ve en son Saddam'ın yatak odasında ve okulların bodrum katında "kitle imha silahları" aramaya kalkışan bu "denetleyici" grubunun ABD'nin memurları konumunda oldukları da açığa çıkmış durumdadır. Bu grubun başkanı olan Butler'in bombalamanın gerekçesi yapılan raporuna BM Güvenlik Konseyine iletilmeden ABD yöneticilerine gösterdiği ve Irak'ta denetlenen tüm tesis, kurum ve kuruluşların füzelerin hedefi olarak yerle bir edildiği yine Birleşmiş Milletlerin üst düzey yöneticileri tarafından kamuoyuna açıklanmıştır.

Aslında dev emperyalist tekel gruplarının desteğinde yürütülen "insani amaçlı" savaşın propaganda malzemeleri arasında ABD ve İngiltere'nin "ulusal çıkarlarını koruma zorunluluğu"nun karıştırılması, saldırının esas nedenini zaten açığa çıkarmıştır. İki emperyalist gücün binlerce kilometre uzakta olan bir bölgede "ulusal çıkarlarını savunma" gerekçesinin alçaklığı bir yana, elbette bu savaşın daha bir dizi nedeni vardı. Dünyanın bütün petrol rezervlerini kontrolde tutan emperyalist petrol tekelleri, "sudan ucuza" satışlarla yağmaladıkları petrole ilaveten bir de Irak petrolünün piyasaya sürülmesi ile fiyatlarında önemli düşüşler yaşanacağını ve bunun da karlarını sınırlandıracağını bilmekteydiler. Ayrıca petrol fiyatlarının mevcut seviyede tutulması, petrol denetimine sahip devletlere rekabet üstünlüğü ve diğer emperyalist devletler karşısında önemli avantajlar sağlamaktadır. Irak petrolü üzerindeki ambargoyu kaldırarak bu üstünlüğü yitirmek istemezler. Ve Almanya ile Japonya gibi büyük emperyalist devletlerin kullandıkları petrolün hemen hemen tümünü ithal eder durumda olmaları, petrolün denetimini elinde tutan güçlere ayrıca bir avantaj sağlamaktadır. Çünkü bu iki emperyalist devlet de petrol fiyatlarının artmasına çıkarları nedeniyle izin vermez. Buna ilaveten "Asya krizi" olarak adlandırılarak bölgesel bir sorun gibi gösterilen ve emperyalist sistemi bir bütün sarsan deprem, bu savaş çıkartkanlığında bir başka önemli etken olmaktadır. Bu kriz emperyalistlerarası kutuplaşma ve güç oluşturma yarışıyla el ele yürümektedir. Nitekim Kanada ve Japonya dışındaki emperyalist güçlerin bir kısmının ABD ve İngiltere'yi desteklemesi, hatta bazılarının (Rusya örneğinde olduğu gibi) açıktan karşı çıkmaları ve hemen arkasından Rusya, Çin ve Hindistan'ın "yeni bir blok" oluşturma çabasına yönelmeleri tam da bu kutuplaşma ve güç oluşturma sürecine girildiğini gösteriyor.

Emperyalistler sorun karşısında böyle tavır alırken, gerici bölge devletleri ve dünyanın ezilen halkları da sınıf çıkarlarına uygun olarak tavırlarını belirlediler. Gerici ve faşist Arap ülkelerinin uşak yönetimle-

ri, kitlelerin tepkilerinden çekindikleri için saldırıya kinama yarışına tutuştular. Faşist Türk devleti ise her zamanki gibi, bir kez daha ABD'nin Incirlik hava üssünü haber vermeden kullanmış olması gerekçesini yalanlarla gizlemeye dendi. İçinde debelendikçe battığı muazzam iktisadi-siyasi krizi ile hurdaya dönmüş devlet yapısına dahi bakmadan ABD'nin arkasında yerini alarak saldırıdan yararlanmaya çalıştı. Kürt sorunu karşısında korkulardan artıkça birbir çeydi ile ABD'ye bağladığı bağlarının sayı ve adedini fazlaştırmayı tek çıkar yol sayan Türk hakim sınıflarının bu tavırlarını elbette yeni de değil, şaşırtıcı da, ABD'ye uşaklıkta İsrail ile yarışan bir devletin ne yapması gerekiyorsa o yapılmıştır. Emperyalistler ve uşakları aynı safta yer tutarken, Mısır, Türkiye, Suriye, İran, Filistin, Libya, İngiltere, Fransa, Rusya, Yunanistan, Bulgaristan, Ukrayna ve daha bir dizi ülkede düzenlenen gösterilerde emekçiler, ABD ve İngiliz emperyalizminin saldırganlığını protesto ettiler. Bunun, önümüzdeki süreçte bölgeimizdeki anti-emperyalist mücadeleye güç katacağını ve ABD ile İngiltere'nin iddia ettikleri gibi son saldırıda zafer kazanmadıklarını gösterdiğini söylemek yanlış olmaz. Gökten ve emniyetli derecede uzak bir mesaleden benzeri görülmemiş alçakça bir saldırı emperyalistler için zafer değil, olsa olsa gelecekteki yenilgilerinde tol oynayacak bir başarısızlık olarak değerlendirilebilir. Emperyalizmin ve gerici güçlerin kudretli olmalarına rağmen, bu, onların çürüyen ve çöküşe giden sınıfları temsil ettikleri gerçeğini değiştirmez. Tarihsel gelişmenin kanunu onların kaçınılmaz yokoluşlarını belirliyor. Bu son saldırı karşısında bölgede çok güçlü bir anti-emperyalist karşı koyuş geliştirilememiş olsa da, korkusuz bir devrimci ruh ile esnek ve yaratıcı mücadeleyi birleştirerek, her kapışmanın kendine özgü zemininde zafer elde edebilecek doğru bir politika ve taktiklerle anti-emperyalist mücadeleleri geliştirmenin olanakları her zamankinden daha fazla mevcuttur.

ABD, İngiltere ve bunların her cinsten bir dizi uşakları Irak'a karşı kana susanmış saldırganlıklarının en azından bir faslını daha bitirmiş bulunuyorlar. Ancak il. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra görülmeyen bir askeri yığınakla Körfez'e yüklenen ve sevkîyatlarını sürdürmeye devam eden emperyalistlerin saldırılarını tekrar başlatmaları büyük bir ihtimaldir. Bölge halklarının ilerici ve devrimci yapılarının bütün bu gelişmeleri dikkate alarak, bölgeye yönelik bu barbarca saldırıları karşılaması gerekir. Bunun tek yolu, gerici ve haksız savaşlara karşı devrimci iç savaşları geliştirmektir. Emperyalistleri ve gerici halk savaşları denizinde boğmak için geliştirilmesi gereken mücadele de budur. ●

Muhallif öğrenci gençliğe saldırılar devam ediyor

Halkın Günlüğü/İstanbul/İzmir: Ülkücü faşistler, anıllarda, meydanlarda, sokaklarda, kampüslerde özerk, demokratik üniversite, bilimsel ve parasız eğitim, örgütlenme ve siyasi mücadele özgürlüğü, insanca yaşam koşulları için mücadele eden muhalif öğrenci gençliğe vahşice saldırıya devam ediyorlar.

21 Temmuz '95'de Uludağ Üniversitesi Fizik Bölümü Öğrencisi Sinan Demirbaş, 4 Mayıs '98'de İstanbul Kağıthane'de Hakim Atik, İstanbul Fatih'te Ali Arslan, 7 Ocak '98'de Malatya İnönü Üniversitesi'nde Ümit Cihan Tarho, 2 Mayıs '98'de Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi 4. sınıf öğrencisi Kenan Mak ve 24 Aralık '97'de Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi Ali Şerkan Eroğlu'nu katleden zihniyet, 25 Aralık Cuma günü; Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi 4. sınıf öğrencilerinden Mehmet Tuğta'yı da silahla yaraladı.

Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü 4. sınıf öğrencisi Mehmet Tuğta, okul kantininde oturduğu sırada, aynı okulda Maliye Bölümü'nde okuyan polis Muammer Özcan ile 2 sivil faşistin silahla saldırısına uğradı. Tuğta'yı bacağından vuran sivil faşistlerin, '97'de de Öğrenci İşleri önünde bir kişiye silah çektikleri öğrenildi.

Gerçekleşen silahlı saldırının ardından yaklaşık 500 fakülte öğrencisi, "Sağsol değil, faşist saldırı", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını atarak, Sosyal Bilimler Fakültesi (SBF) Dekanı Celal Göle'nin yanına çıkarak saldırıya protesto ettiler. Öğrenciler, Dekan Büyük Anı'da açıklama yapmaya çağırırken, SBF Öğretim Üyesi Coşkun San da "40 yıldır bunların önüne geçemedi, ders yapmıyoruz" diyerek sınıfa terketti. Kampüsteki fakülteleri dolaşan öğrenciler, İletişim Fakültesi'ndeki sınıflara girerek, "Geleceğimize, üniversiteye, bilime sahip çıkıyoruz, Üniversitede çete, silah istemiyoruz. Bugün ders yapılamaz, boykota çağırıyoruz" dediler. İletişim Fakültesi'nden sonra Edebiyat Fakültesi'nin sınıflarını dolaşmak isteyen öğrencilere, Dekan Belka Özdoğan izin vermedi. Dekan Özdoğan'ın, "polis çağırırım" sözleri üzerine öğrenciler, "Fakülteye çağıracağınız polisler, SBF'de bir öğrencinizi vurdu" dediler. Fakülteleri dolaşan ve SBF önünde bir forum düzenleyen öğrenciler, üniversitede çete istemediklerini söyleyerek, faşist saldırıların olduğu bir ortamda nasıl bilim yapacağını sordular.

Öğretim üyelerinin de katıldığı forumda OES Genel Sekreteri Faruk Alpkaya, "Buraya ruh veren sizlersiniz. Burayı koruma görevi sizlere aittir. Tepkilerinizi akılcı geliştirin. Haklıysanız haksız duruma düşmeyin" dedi.

KAFASINI PISUVARA SOKTULAR, SONRA İŞEDİLER

Gazi Üniversitesi Resim-İş Eğitim Bölümü 1. sınıf öğrencisi Koray Demir, 25 Aralık Cuma günü Yabancı Diller Bölümü'nden çıkarken, 3 ülkücü faşist tarafından yolu kesilerek Gazi Eğitim Fakültesi'nin kantinine ve buradan da tuvalete götürülerek işkence yapıldı.

Tuvalete önce 3 kişi tarafından saldırıya uğradığını ve ardından da bu 3 kişinin diğer arkadaşlarını

daşlarını çağırdıklarını ifade eden Demir, "Bir süre dövüldükten sonra yaklaşık 10 kişilik bir ülkücü grubu içeri girdi ve onlar da bana saldırdı. Kafamı pisuvara soktular, 'heyin lan şınan kafasına' dediler. Sonra da kafamdan soğuk bir sıvının döktüğünü hissettirdim. Kafamı kaldırıp tekme atmaya ve hayalarımı vurmaya başladılar" diyerek, çantasındaki eşyaları ve nüfus cüzdanına da el konulduğunu söyledi.

YÖK'TEN ÖĞRENCİLERİ İSYAN ETTİREN GENELGE

YÖK'ün çıkardığı 29.06.1998 tarihli ve 13713 sayılı yazıda, '98'den itibaren edebiyat fakültelerinde lisans diploması alan öğrencilerin, lise öğretmenliği yapamayacaklarını ve bu kararlar 1. 2. ve 3. sınıf öğrencilerinin öğretmenlik haklarının tamamen ellerinden alındığı, 4. sınıf öğrencilerin ise küçük bir bölümünün öğretmenlik hakkını kaybetmediği öğrenildi.

YÖK'ün yeni kararını öğrenen İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencileri, bu uygulama-

mayı protesto etmek için 17 Aralık Cuma günü imza kampanyası başlattılar. 15 bin öğrencinin kayıtlı bulunduğu fakültede toplanan yaklaşık 4 bin imzanın, YÖK'e ve Milli Eğitim Bakanlığı'na gönderileceği öğrenildi.

İÜ Edebiyat Fakültesi'nde 23 Aralık Çarşamba günü biraraya gelen yaklaşık bin öğrenci, alkış ve sloganlar ile fakülte içinde yürüyüşe geçti. "Eğitim hakkımız engellenemez", "Diplomalı işsiz olmak istemiyoruz" sloganlarını atan öğrenciler, toplu bir şekilde fakülte kapısına çıkarak bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, öğretmenlik dışında meslek edinme şanslarının bulunmadığını belirten öğrenciler, YÖK'ü protesto eden sloganlar atarak dağıldılar.

25 Aralık Cuma günü, sloganlar eşliğinde biraraya gelen öğrenciler, 4 öğrenci tarafından açılan İdari Mahkeme süreci hakkında bilgi vermek amacı ile bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Öğrenciler tarafından gerçekleştirilen eylemlerin ardından YÖK, bir açıklama yaparak, öğretmenlik haklarının ellerinden alınmadığını, hatta yeni sistemde öğrencilerin, yüksek lisans derecesine sahip ve çok daha üstün nitelikli orta öğretim alan öğretmenleri olabileceğini iddia etti. Açıklamada ayrıca öğrencilerin tahriklere kapıldığını öne süren YÖK, öğretmen yetiştirilmede yapılan yeni düzenlemeyle Türkiye'de öğretmen yetiştirme sisteminin tüm ileri ülkelerdeki çağdaş standart ve sistemlere uyumlu hale getirileceğini iddia etti.

ÜLKÜCÜ FAŞİSTLER FAKÜLTE BASTI

Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi, 22 Aralık Salı günü ülkücü faşistler tarafından basıldı. Maraş katliamını protesto etmek amacı ile AUFF öğrencileri tarafından merkez kantinine asılan afişlerin ülkücü faşistler tarafından söküldüğünü öğrenen Partizan Gençlik, TÖ-DEF/AYÖ-DER ve AUFF Öğrenci Derneği'nden öğrenciler, ülkücü faşistleri cezalandırmak amacı ile Fizik Bölümü kantinine gittiler. Bu esnada Gazi Üniversitesi'nde okuyan yaklaşık 100 kişilik ülkücü faşist grup, öğrencilerin bulunduğu binaya taş saldırıda bulundu. Okula gelen polis ve robotoplar, olaya müdahale ederek, çok sayıda muhalif öğrenciyi yaraladı.

Saldırı sonrasında tekrar biraraya gelen öğrenciler, "Faşizme karşı omuz omuza", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganlarını atarak, Fizik Bölümü kantinine doğru yürüyüşe geçtiler. Burada da öğrencilere saldıran polis, 39 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrencilerden 33'ü 23 Aralık günü, 6'sı ise 24 Aralık günü serbest bırakıldı.

TRAKYA ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİLERİNE SORUŞTURMA

Trakya Üniversitesi'nde, 3 Kasım Sasurluk yıldönümü ve 6 Kasım YÖK protestolarından sonra 16 öğrenci hakkında açılan soruşturmalardan sonra yeni bir soruşturma daha başlatıldı. 16 öğrenci hakkında yapılan soruşturmayı protesto eden 30 öğrenci hakkında da "ÖTK seçimlerini engellemek", "Özel güvenlik birimlerine fiili ve sözlü saldırıda bulunmak" ve "Kamu malına zarar vermek" gibi gerekçeler ile soruşturma açıldı. Soruşturmalara haksız yere açıldığını ifade eden öğrenciler, dile getirdikleri düşünceleri savunmaya devam edeceklerini söylediler.

EĞİTİMDE FIRSAT EŞİTLİĞİNİ İSTEYEN ÖĞRENCİLERE DAYAK

Ağırlıklandırılmış Ortaöğretim Başarı Puanı (AOBP)'nın kaldırılması amacı ile İstanbul, İzmir ve Elazığ'da öğrenciler tarafından 16 Aralık Çarşamba günü yapılmak istenen basın açıklaması engellendi.

İstanbul'da lise ve dersane öğrencilerinden oluşan ve aralarında velilerin de bulunduğu heyet, il çapında başlattığı imza kampanyasında topladığı imzaları vermek üzere İl Millî Eğitim Müdürlüğü'ne gitti. Öğrencilerin, İl Millî Eğitim Şube Müdürü ile randevusu olmasına rağmen görüşmeleri engellendi.

İzmir Gerçek Eğitim Dershanesi önünde alkışlarla biraraya gelen öğrencilere müdahale eden polis, basın açıklaması ile ilgili bilgi ver-

mek isteyen 2 öğrenciyi gözaltına alırken, diğer öğrenciler ise Gerçek Eğitim Dershanesi çalışanları tarafından binaya alındı.

Elazığ'da basın açıklamasını yapmak isteyen dersane öğrencilerine polis müdahale ederek, 3 kişiyi gözaltına aldı.

Malatya'da ise 24 Aralık Perşembe günü, kalabalık bir öğrenci grubu imza kampanyasıyla topladıkları imzaları İl Millî Eğitim Müdür Yardımcısı Vahap Uğraş'a sundu. Öğrencilerin sunduğu dilekçelere atfedilen Uğraş, "Ben sokaktaki adamın dilekçesini almam, sizi kim yönlendiriyor, asıl amacınız ne?" diyerek, öğrencilere hakaret etti. Öğrencilerden "Bizi yönlendiren YÖK ve onun aldığı kararlardır. Amacımız eğitimde fırsat eşitliği ve adil bir üniversite hakkı sağlanmasıdır" cevabını alan Uğraş, imzaları getiren öğrencilerin isimlerini isteyerek emniyete şikayet etmekle tehdit etti.

"TÜRKÜ SÖYLEMEK YASADIŞI BİR SUÇ"

Sırt Eğitim Fakültesi'nde okuyan ve Yurt-Kur'a bağlı Kredi ve Yurtlar Kurumu'nda kalan 7 kız öğrenci hakkında, Sırt Vahliği tarafından soruşturma açıldı. Sırt Vahliği tarafından 14.12.98 tarih ve 2798/1820 sayılı yazısında düzenlenen, "Okul bahçesinde toplu olarak örgütsel şarkı söylemek", "İlale çekerek slogan atmak", "Türkiye lehine TV programları ile millî maçların izlenmesine engel olmak" gerekçeleriyle, öğrenciler hakkında 23 Aralık Çarşamba günü soruşturma açıldı.

"GÜNEYDOĞU'DA GÜVENLİK VE HUZUR SEMPOZYUMU"

Elazığ Valisi Lütfullah Bilgin, Elazığ Emniyet Müdür Yardımcısı Can Başar, Fırat Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Eyüp İspir, Polis Okulu Müdürü Nizamettin Tosun, Terörle Mücadele Müdürü Süleyman İlhan Acaröz, İstihbarat Şube Müdürü Mehmet Baydoğan ile bazı öğretim üyeleri tarafından 18 Aralık Cuma günü, "Güneydoğu'da güvenlik ve huzur sempozyumu" düzenlendi.

Sempozyumda devletin resmi ideolojisini savunan bir kısım öğretim görevlisi ile kolluk güçlerinin temsilcileri "bazı öğretim üyelerinin ortadan kaldırılması gerektiğini ve öğrencilerin terörü beslediğini" söyleyerek, üniversitede bulunan demokrat, devrimci öğretim üyeleri ve öğrencileri açıkça hedef gösterdiler.

İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ'NDE GÖZALTI

22 Aralık günü İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi kantininde oturan devrimci öğrenciler, faşistler tarafından taciz edilince tacizciler devrimci öğrenciler tarafından dövülerek dışarı çıkarılırken, 8 devrimci öğrenci gözaltına alındı. Akşam Malatya merkezine gitmek için durakta otobüs bekleyen devrimci öğrenciler yine tacize uğradılar. Burada bir kez daha faşistlere gereken cevabı veren öğrenciler, otobüse binerek merkeze gitmek isterken bu kez jandarma tarafından önleri kesilerek 75 öğrenci gözaltına alındı. İnderesi Karakolu'na götürülen öğrencilerden ifadesi alınan 60 kişi gece serbest bırakılırken, kalan 15 öğrenci 4 günlük yoğun işkencelerden sonra DGM'ye çıkarıldılar ve serbest bırakıldılar ●

Ali Serkan Eroğlu anıldı

Halkın Günlüğü/İzmir: Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi 2. Sınıf öğrencisi A. Serkan Eroğlu katledilişinin 1. yıldönümü olan 24 Aralık günü Ege Üniversitesi'nde öğrenci arkadaşları tarafından anıldı.

Öğlen saatlerinde Edebiyat Fakültesi önünde 1000'e yakın öğrenci, A. Serkan Eroğlu, Ümit Cihan Tarho, Kenan Mak ve Erkut Direkçi'nin posterlerini ve "Polis üniversiteden çekilsin", "Serkan'ı unutmadık, unutmayaacağız" yazılı pankartları açarak, "Polis idare işbirliğine son", "Serkan Eroğlu aramızda", "Serkan'ın katilli çete devleti", "Katil polis üniversiteden defol" sloganlarını haykırarak İletişim Fakültesi önüne geldiler.

A. Serkan Eroğlu'nun annesi, babası, İHD, ÇHD ve ÖDP'den temsilcilerin de katıldığı eylemde Serkan'ın babası Ahmet Eroğlu yaptığı açıklamada; cinayetin polis, fakülte, rektörlük üçgeninde işlendiğini belirtti.

Açıklamadan sonra yapılan 1 dakikalık saygı duruşunun ardından tüm öğrenciler dekanlığı görevi çağırarak ve dekanlıktan polisin üniversitede estirdiği teröre engel olmasını istemek ve açılan soruşturmanın geri alın-

ması talebiyle İletişim Fakültesi Dekanlığı'na çıktılar.

Bir süre öğrencileri dikkate almayan Dekan öğrencilerin ısrarlı tepkisi karşısında öğren-

cileri muhatap almak zorunda kaldı. Dekan Işık Özkop ile öğrenciler arasında geçen soru cevap şeklindeki tartışmada öğrenciler dekanın çelişkili açıklamalarını ortaya koya-

rak dekanın doğruları söylemesini istemeleri üzerine Dekan Öztop, tartışmayı keserek odasına çekildi. Öğrenciler bu durumu alkışlarla ve sloganlarla protesto ettiler. Öğrencilerin ısrarlı bekleşimleri karşısında dekanlık ikinci görüşmeyi kendi odasında İHD, ÇHD, ÖDP temsilcileriyle yaptı.

Görüşmenin ardından Dekanlık yaptığı açıklamada; öğrencilerin polisin üniversiteden çıkarılması, öğrencilere açılan savcılık soruşturmasının geri alınması için dekanlığın savcılığa yazı göndermesi, İletişim Fakültesi'nin bir anfisine A. Serkan Eroğlu ismi verilmesi taleplerinin yerine getirileceğini söyledi. Ardından anfiye isim verilmesinin ancak senato kararıyla olacağını belirten Dekanlığa, öğrenciler, "Ya karar çıkartılır ya senato gider" şeklinde tepkilerini gösterdiler.

Son olarak 2. dönemde bu taleplerinin ısrarlı takipçileri olacaklarını, kabul edilmemesi halinde eylemlerine devam edeceklerini belirten öğrenciler, İletişim Fakültesi 2. Sınıf anfisine "Serkan Eroğlu Anfisi" tabelasını asarak 1 dakikalık saygı duruşunda bulundular. Saygı duruşunun ardından öğrenciler eylemlerine son verdiler ●

BUCA CEZAEVİ'NDE SALDIRI

Halkın Günlüğü/İzmir: Buca Cezaevi'nde ki tutsaklara verilmek üzere Kurtuluş Gazetesi götürülen, aynı gazetenin muhabiri Turan Taşçı'nın jandarma tarafından gözaltına alınarak dövülmesi üzerine aynı gün görüşte olan tutsakların tepkilerini görüş yerini terk etmeme şeklinde ortaya koymalarının ardından cezaevinde 3 gün boyunca gergin anlar ve saldırı yaşandı.

Taşçı'nın jandarma tarafından gözaltına alınarak 3 saat boyunca kaba dayatma tabii tutulması ve ardından jandarma tarafından Buca TMS ekiplerine teslim edilmesini duyan DHKP-C tutsakları tepkilerini görüş yerini terk etmemeyle gösterdiler. Tepkilerinin ardından koşullarına dönen tutsaklara gardiyanlar saldırdı. Saldırı sonucu birçok tutsak yaralandı. Gerginliğin yaşandığı anlarda tutsak aileleri saat 24:00'e kadar cezaevi önünde beklediler. İlk günkü olaylar bu şekilde sonuçlanırken 2. günde arama ve sayım yapan faşist gardiyanlar TIKB'ilerin kaldığı 4. koğuştaki provakasyon yaratarak tutsaklara saldırdı. Saldırısı sonucu Necati Güneş, Ahmet Gün, Gürhan Tamer isimli tutsaklar ve dört gardiyan yaralandı.

Saldırının ardından multa işgal edildi. Cezaevinde bu anlar yaşanırken tutsak aileleri cezaevinde endişeli bekleşimlerini sürdürüyorlardı. İçerden haber almak için cezaevinde bekleyen ailelere saat 16:00 salarında polis müdahale ederek aileleri zorla oradan uzaklaştırdı. Bu arada içerdeki gerginliği gi-

dermek için aracı olmak isteyen avukatlardan oluşan heyetin tutsaklarla görüşmesine cezaevi savcılığı izin vermedi.

3. günde gerginliğin yaşandığı saatlerde İHD İzmir Şubesi cezaevi önünde bir basın açıklaması düzenledi. Cezaevindeki gerginliğe sebep olan cezaevi yönetimini kınamak ve içerde yaşananlardan ailelerin haber alma hakkının engellenmesini protesto için yapılan basın açıklamasında İHD Y.K.U. Av. Zeynel Kaya, "Yıllardır ülkemizin kanyan bir yarası olan cezaevlerinde insanca yaşam hakkı bir türlü sağlanmamaktadır. Hükümlü ve tutukluların okuması için dışardan gazete götürülen Turan Taşçı'nın dövülerek gözaltına alınması, tutuklu ve hükümlülerle her türlü dayanışmayı engelleyerek onları içerde terit etme, okumalarını engelleme, dolayısı ile basit insan ihtiyaçlarının bile karşılanmamasını sağlama çabasının bir parçasıdır. Hem bu nedenle hem de suçlu olsa bile bir insanın bu şekilde dövülerek gözaltına alınmasını kınıyoruz.

Tutuklu ve hükümlülerin insanca yaşam koşullarına kavuşması için İHD olarak mücadeleye devam edeceğimizi, tutuklu ve hükümlülerin ve ailelerin yalnız olmadığımız kamuoyuna bildiririz" dedi.

Eylemin ardından cezaevi önünde içeriden haber almak için bekleyen ailelere polis müdahale ederek aileleri zorla dağıttı. Basın açıklamasından sonra saat 16:00 civarında eylemin sona erdiği bildirildi ●

İDAM KARARLARI BOZULDU

Haber Merkezi: Yargıtay 9. Ceza Dairesi Sivas katliamı davasında 33 kişiye verilen idam cezalarını usul yönünde bozdu. Aynı davada 14 sanığa verilen hürriyet, 34 sanığa verilen cezalar ve 6 sanığın dosyalarının ayrılması kararı ise onandı.

24 Aralık Perşembe günü yargıtay 9. Ceza Dairesi'nde görülen Sivas katliamı davasında sanıkların nüfus kayıtlarındaki yazıların okunaksız olması, mühür eksikliği bulunması vb. nedenlerle "Yargıtay'ın yerleşik kararlarına" uymadığından alınan kararları bozma nedeni olduğu ileri sürüldü. 98 sanıklı dava da "gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet" ettikleri gerekçesiyle 11 sanığa verilen 3'er yıllık cezalar ise az bulunduğu gerekçesiyle bozuldu. 11 sanık hakkında verilen 3'er yıllık cezalar daha önce de Yargıtay'ca bozulmuş fakat Ankara 1. No'lu DGM bu kararda direnmişti.

DAVANIN SEYRİ

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'ta Madımak Otel'i'nin yakılması sonucu 35 sanatçı, aydın, yazar, yazarın çok sayıda kişi de yaralanmıştı. Katliamla ilgili 98 kişi Ankara 1. Nolu DGM'de yargılanıp çeşitli cezalarla çarptırılmış ve dava Yargıtay'ca birkez daha bozulmuştu. Bu kez "laik düzeni değiştirme eylemine kalkışmak" suçuyla yargılanan sanıklardan 38'ine idam cezası verilmişti. Bu sanıklardan 4'ü olay tarihinde 18 yaşından küçük olduklarından cezaları 20 yıla, 1 sanığın da akli dengesi bozuk olduğundan cezası 15 yıla indirilmişti.

ASIL FAİLLER GİZLENİYOR

35 aydın, sanatçı ve yazarı katleden gerici faşist guruhun 98 kişi yargılanıp çeşitli cezalarla çarptırılırken olaydaki asıl failler ise gizleniyor. Olay tarihinde günlerce önce etkinlik amacıyla şehre gelenler yerel gazetelerde hedef gösterilmiş, camilerde propaganda yapılarak katliama zemin hazırlanmıştı. Olaylar sırasında "gazanız mübarek olsun" diyen belediye başkanı bugün milletvekili olarak mecliste otururken olaylara müdahale etmeyen vali ve olayları önlemek bir yana kışkırtan kolluk güçlerinin ise yargılaması bugüne kadar gerçekleştirilmedi.

Kısaca söylemek gerekirse kontrgerillaun "bin gizli" operasyonlarından biri olan bu katliamda asıl failler değil maşa olarak kullanılan birkaç piyon yargılanmıştır ●

Kamu emekçileri eylemlerini sürdürüyor

Haber Merkezi: KESK tarafından, kamu emekçilerinin toplu sözleşmeli sendikal haklarının verilmesi, '99 bütçesinde taraf olma ve Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya geçmesiyle bunu hazırlamayan Türk devletinin estirmiş olduğu sosyalizm dalgasını protesto etmek amacıyla 12-13 Aralık tarihlerinde kitlesel eylemlilikler yapıldı.

Kamu emekçileri KESK Genel Merkezinin eylem için belirlediği eylem tarihlerini de aşarak 20-21 Aralık tarihlerinde de kitlesel protesto eylemleri gerçekleştirerek haklarını almak için ne kadar ısrarcı olduklarını bir kez daha ispatladılar.

ESKİŞEHİR: KESK Eskişehir Şubeler Platformu tarafından düzenlenen "Sendikal Haklar ve Demokrasi" Mitingi, Ordu Pazarı Meydanı'nda toplanan 1000 kadar kamu emekçisinin, "Emekçiyiz, haklıyız kazanacağız", "Çetelere değil, eğitime bütçe" vb. sloganları haykırmasıyla başladı.

Kamu emekçileri adına konuşan KESK Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Hasan Hayır, Türkiye'nin tarihinin en kapsamlı ekonomik ve siyasi krizini yaşadığını, toplumun mevcut siyasi partiler ve siyasilerden bir beklentisinin kalmadığını ve bunlarla birlikte varolan siyasi ve ekonomik krizin faturasının emekçilerin omuzlarına yüklenmek istendiğini belirtirken, kamu emekçileri sık sık, "Zafer direnen emekçinin olacak", "İşçi, memur, gençlik, alanlarda birleştik", "Krizin yükünü emekçiler çekemez", "Savaşa değil, eğitime bütçe" sloganlarını atıyorlar.

Kamu emekçilerinin eylemine birçok siyasi partinin yanı sıra Osmangazi ve Anadolu Üniversitesi öğrencilerinden de destek geldi.

di.

ADANA: Kamu emekçileri, işçi ve emekçilere yönelik saldırıları protesto amacıyla İnönü Parkı'nda biraraya gelerek basın açıklaması yaptılar.

Kamu emekçileri adına basın metnini okuyan KESK Adana Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ali Dalgüzel ülkede varolan çetelermelerin, emekçilerin temel hak ve özgürlüklerinin fiili olarak yokedilmesi için oluş-

tuştuğu, kendi kazançlarına kazanç katmak amacıyla gerçekleştirdiklerini ve bunları yapmaları yetmiyormuş gibi içine girdikleri ekonomik ve siyasi krizin faturasının da emekçilere yüklemeyi ihmal etmediklerini, emekçilerin buna sessiz kalmayacağını; emekçilerin haklarını aramak için mücadele edeceklerini belirtti.

Basın açıklaması sırasında kitle sık sık, "Emekçiyiz, haklıyız kazanacağız", "Çetelere değil, eğitime bütçe", "Zafer direnen

emekçinin olacak", "Krizin yükü partonlara" sloganlarını attı.

SAMSUN: KESK Samsun Şubeler Platformu'na üye kamu emekçileri Cumhuriyet Meydanı'nda toplanarak burada miting düzenlediler.

Mitingte kamu emekçilerine hitap eden KESK Samsun Şubeler Platformu Sözcüsü Atıf Tomrukcu'nun konuşması sık sık kamu emekçilerinin haykardıkları, "Zafer direnen emekçinin olacak", "Emekçiyiz, haklıyız kazanacağız", "Çetelere kıyak emekçiye dayak" sloganlarıyla kesildi.

Kamu personelinin ücretlerinin siyasal iktidarlar tarafından her zamanki gibi tek taraflı olarak belirlenmeye çalışıldığını, bunun kamu emekçilerine sefalet ücreti dayatılacağı anlamına geldiğini, bunun için de kamu emekçilerinin sendikal haklarını kullanabileceği, barışçıl, demokratik Türkiye'nin yaratılması mücadelesine çağırarak konuşmayı yapan Tomrukcu'nun ardından, kamu emekçileri davul-zurna eşliğinde halaylar çektikten sonra sessizce dağıldılar.

İSKENDERUN: Boyacılar Parkı'nda bir araya gelen kamu emekçileri, "Yasasın demokrasi mücadelemiz", "Çeteler mecliste likur Birol hapiste", "Çetelere kıyak, emekçiye dayak", "Çetelere değil eğitime bütçe" sloganlarını atarak emekçiler üzerine yüklenmek isteyen krizi protesto ettiler. Kamu emekçileri adına konuşan Eğitim-Sen İskenderun Şubesi Başkanı Temim Salmanoğlu, ülkenin içerisindeki ekonomik krizden kaynaklı olarak en sıradan demokratik hak arayışlarında dahi baskının arttığını, bunun yanı sıra krizin bütün faturasının emekçilere yüklenmeye çalışıldığını, kamu emekçilerinin buna karşılık mücadelelerine devam edeceğini belirtti.

HAKKIMIZI ALANA KADAR DEVAM!

Haber Merkezi: Sosyal hakları, toplu sözleşme hakları alındıkları yetmiyormuş gibi 1994'ten beri maaşları ödenmeyen Diyarbakır'ın, Sur Belediyesi'nde çalışan 550 işçi iş bıraktı.

Hizmet-İş Sendikası Diyarbakır Şubesi Başkanı Baki Sanal, daha önce yaptıkları eylem sonucunda ödeneceği sözü verilen ücretlerin ödenmemesinden dolayı tekrar eyleme başladıklarını belirtti.

Sanal, '94'ten beri ücret, sosyal hakları ve toplu sözleşmeden doğan haklarını alamadıklarını, her işçinin, belediyeden en az 2 milyar alacağı olduğunu kaydederek sözlerine şöyle devam etti, "Daha önce yaptığımız eylem sonucunda, bize verilen bazı sözler yerine getirilmedi. Acil Destek Fonu'ndan belediyeye 35 milyar lira para geldi. Belediye başkanı Selim Düğün, işçilere yarım maaş ödemeyle teklif etti. Biz de bu teklifi kabul etmedik ve iş bırakma eylemini başlattık".

Son olarak eylemdeki işçiler adına konuşan Sanal, "Alacaklarımızı almaya kadar eylemimize devam edeceğiz" dedi.

Diyarbakır Sur Beldesi Belediyesi işçilerinin yaşadığı durumun bir benzerini, Hatay'ın Samandağ İlçesi Belediyesi'nde çalışan işçiler yaşıyorlar. 8 aylık maaşlarını, 16 ikramiyelerini, zorunlu tasarruf ve sosyal haklarını alamayan işçiler iş bırakarak eyleme başlamışlardı. Daha sonra Belediye Başkanı Nihat Abacı'nın işçilere 70'er milyon verilmesini kabul etmesi üzerine işçiler eylemlerine son verdiler.

TASAŞ İŞÇİLERİ GREVDE

Halkın Günlüğü/Kartal: İstanbul Anadolu Yakası Cevizli'de kurulu bulunan Has Haldig'e bağlı Türk Ambalaj Sanayi'nde (TASAŞ) çalışan işçiler greve başladılar.

Özelik-İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu fabrikada, toplu iş sözleşme sürecinin yaklaştığı günlerde işverenin toplu sözleşmenin önemli maddelerini red etmesi yüzünden işçiler 9 Aralık Çarşamba günü fabrika önüne, "Bu iş yerinde grev var" yazılı bir pankart açarak grevine başladılar.

İşyeri hakkında sorduğumuz soruları Grev Sözcüsü yanıtsız bırakarak hiç bir yorum yapmayacaklarını belirtti. İsrarlarına rağmen "Bizim genel müdür piyesi deve yapacak" bir insan, dolayısıyla şu süreçte bir yumuşama var, bu yumuşamayı gerginleştirmek istemiyoruz. Gazete haberlerini bahane ederek işi yokuşa götürür. Onun için biz bir şey

söyleyemeyeceğiz ve basına da güvenmiyoruz genelde basın işveren yanlısı olduğu için olaylar çarpıtılıyor" dedi. Fakat bizim bildikleri basın olmadıklarını ve işçi köylü kesiminin sesi, kulağı görevini gördüğümüzü ve bunun için de devletin baskılarına maruz kaldığımızı belirttiklerini üzerine işçilerin tepkisi yumuşayarak olayları anlattılar. "İşçiler 14 gündür grevde olduklarını, hiç bir işçi sendikasının kendilerini ziyaret etmediklerini belirterek duyarsızlıktan yakındılar.

Yaklaşık 4 aydır süren toplu sözleşme görüşmelerinde patronun uzlaşmaz tutum sergilemesi üzerine greve çıkacaklarını belirten işçiler, patronun burada olmaması ve fabrikayı genel müdürün yönetmesi yüzünden kiminle muhatap olacaklarına şaşırdıklarını söyleyerek eylemlerine haklarını alana kadar devam edeceklerini söylediler.

Bedenimiz oturmasa da yüreğimiz Galatasaray'da

Halkın Günlüğü/İstanbul: Cumartesi Anneleri'ne yönelik devlet terörü 188. ve 189. haftalarda da devam etti ve anneler Galatasaray Lisesi önüne sokulmaya rak "bertaraf" edildiler.

188. HAFTA: 19 Aralık Cumartesi günü 18 haftadan beri adeta açık bir Emniyet Müdürlüğü'ne dönüştürülen Beyoğlu'nda aldıkları çok yoğun güvenlik önlemlerine rağmen kolluk güçleri kayıp ailelerinin Galatasaray Lisesi önüne oturmasalar da, kızıl karanfili bırakmalarına engel olmadılar.

Tüm gözaltı, engelleme, dayak, işkencelere karşı inatla "kayıp" politikasında kazandıkları mevziyi kaybetmek istemeyen anneler, kolluk güçlerinin şaşkın bakışları arasında 188. haftada, yakalarında kayıpların resimleri, ellerinde karanfiliyle lise önüne geldiler ve karanfili lise önüne atarak bir kez daha haklı olduklarını gösterdiler. Cumartesi Anneleri'nin konuşma yapmasını engelleyen kolluk güçleri, her nedense anneleri gözaltına almayıp, yoldan geçen ticari taktilere bindirerek uzaklaştırdı.

Bu saldırının ardından İHD İstanbul Şube-

si'nde bir araya gelen aileler lise önünde ya pamadıkları açıklamalarını yaptılar. Açıklamada yakınları kaybolan ailelerin görüşleri ne yer verilerek, kolluk güçlerinin 2911 sayılı yasayı bilerek ve isteyerek ihlal ettikleri

belirtili.

189. HAFTA: Cumartesi Anneleri 26 Aralık Cumartesi günü bir kez daha özellikle bu hafta Galatasaray Lisesi önüne çıkan tüm sokakları, giriş ve çıkışları kontrol altına

alan kolluk güçlerini atatarak lise önüne girmeyi başardılar.

Kolluk güçlerinin özellikle bu hafta aileleri alana sokmamaya kararlı olduğu, (sivil polisler verilen sen şu köşeyi, sen bu köşeyi tut, gördüklerinizi buraya göndermeyin talimatlarından) anlaşılıyordu. Fakat alınan tüm "güvenlik önlemlerine" rağmen saat 12:05 sularında Galatasaray Lisesi'nin yan sokağı olan Kartal Sokak'ın başında beliren aileler ve insan hakları savunucuları ellerinde karanfiliyle caddeye doğru yürümeye başladılar. Ailelerin geldiğini gören basın mensuplarının sokağa koşması ile birlikte harekete geçen kolluk güçleri yarı yolda aileleri yaka paça sürükleyerek polis minibüsüne doldurarak Beyoğlu Ekipler Amirliği'ne götürdüler. Gözaltına alınan Emine Ocak, Hanife Yıldız, Gülşah Tağaç, Filiz Karakuş, Filiz Koçali, Hülya İmrek, Levan Yurtsever ve Alev Demir akşam üstü serbest bırakıldılar.

Gözaltıların ardından İHD'de bir araya gelen kayıp yakınları ve insan hakları savunucuları burada bir açıklama yaparak 19 haftadır gerçekleştirilen devlet terörünü protesto ettiler ●

PLASTAŞ'TA YİNE İŞÇİ KİYIMI

Halkın Günlüğü/Kartal: Toplu İş Sözleşmelerinin yaklaştığı süreçlerde işçi çıkarımları hak gaspları, ücretsiz izinler, serbest bölgeler vb. uygulamalarla işçileri tehdit eden patronlar işçi çıkarmaları "iş krizi" gerekçesiyle geçiştiriyorlar.

Tuzla'da kurulu bulunan Transtürk Holding'e bağlı Plastaş Fabrikası'nda 24 işçi işten çıkarıldı. Fabrika bünyesinde çalışan toplam 236 işçiden 14'ü doğrudan delegeyken, çıkarılan 24 işçiden 9'unun delege olması ve işçilerin aynı zamanda toplu iş sözleşmesine aykırı bir şekilde işten çıkarılması düşündürücü bir gelişmedir. İşverenin kriz bahanesiyle işçi çıkarmak istediği zaman toplu iş sözleşme maddelerine göre en son alınan işçinin çıkarılması gerekirken, işverenin tam tersi bir tavırla fabrikada uzun süredir çalışan, aynı zamanda işyerindeki üretimde önemli rol oynayan işçileri çıkarması işçilerin yoğun tepkisine neden oldu. İşten çıkarılan işçiler, örgütlü bulundukları Petrol-İş sendikasına durumu bildirerek direniş kararı aldılar.

22 Aralık Salı günü direnişe geçen 24 işçi haksız uygulamayı protesto ederek mücadelelerini, haklarını almaya dek sürdüreceklerini belirttiler. Direnişe geçen işçiler iş krizinin bahane olduğunu, toplu sözleşmenin yaklaştığı süreçlerde işverenlerin yeni planlar yaptığını belirterek, "İş performansının düşük olduğunu söyleyen pat-

ron yan sanayilere hahp işi veriyor, işçileri geç saatlere kadar mesaiye bırakıyor, bu durumda iş performansının düşük olduğu söylenebilir mi? Tüm bunlar yalan. İş krizi yok, obada bu krizi biz yaratmadık cezasını biz çekmeyeceğiz" dediler.

Diğer taraftan üretime devam eden işçiler, fabrika Genel Müdürü'nün işten çıkarılan işçilere destek vermemeleri için kendilerini tehdit ettiğini söylediler.

Bundan 3 ay önce yine bu fabrikada çalışan Suray Ekici fabrikadaki haksız uygulamaları ve özellikle iş kazasında ölen işçi arkadaşının durumunu hiçe sayan bir zihniyeti kinamak amacıyla bir günlük iş bırakma eylemini örgütlemesi yüzünden işten çıkarılmıştı. Suray Ekici işten çıkarılmasını protesto ederek iki arkadaşıyla birlikte fabrika önünde işe dönmek için açlık grevine başladı. Açlık grevi boyunca arkadaşlarından hiç bir destek almayan Ekici bu tutuma duyarsızlığa, tepkisizliğe karşı; açlık greviyle arkadaşlarına bilinç taşımaya çalıştı. İşe alınamayacağını bildiği halde ve sendikadan da ihanetine rağmen 37 gün boyunca direnen ve arkadaşlarının duyarsızlığına rağmen; "Eğer işçiler bu haksız pozisyonla karşılaşırlarsa direnmelidirler" diyen Suray Ekici'nin bakilığı bir kez daha görüldü. Evet sıra, haksızlık karşısında susunlara geldi ●

HADEP ÜZERİNDEKİ BASKILAR BİTMİYOR

Haber Merkezi: Diktatörlüğün muhalif kurum, kuruluş ve kişilere yönelik sistemli baskıları devam ediyor. Geline aşamada baskılar ve saldırılardan en fazla payı ise Kürtler ve Kürtlere ait kurumlar alıyor. Kürt kurumlarına yönelik saldırıların merkezine ise Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) konuldu.

Gecmiştten bugüne yüzlerce yönetici ve üyesi katledilen, yüzlerce tutuklanan HADEP'e yönelik faşist saldırıların son birbuçuk aylık bilançosu ise iki kişinin katledilmesi, yüzlerce yönetici ve üyesinin tutuklanması oldu. Sivil ve resmi faşistlerce ortaklaşa gerçekleştirilen linç girişimleri ve üç bini aşkın gözaltı ve yüzlerce tutuklama diktatörlüğü tatmin etmemiş olacak ki saldırılarını tam gaz sürdürüyor. 15 Aralık'tan beri yapılan baskınlarda yüzlerce kişi gözaltına alınırken onlarca kişi de tutuklandı. Çeşitli il ve ilçelerde HADEP'e yapılan saldırılardan bir kaç şöyle.

14 Aralık

HADEP üzerindeki baskıları protesto etmek için açlık grevi yapan Bingöl HADEP yönetici ve üyelerinden 14 kişi tutuklandı. İl Başkanı'nın da arasında bulunduğu kişilerin, "PEK'ye yardım ve yataklık ettikleri" iddiasıyla tutuklandıkları öğrenildi.

Ankara il yöneticisi 8 kişi de aynı gerek-

çeyle tutuklandı.

17 Aralık

Adana HADEP İl binasında yapılan açlık grevine katılmak için Mersin'den Adana'ya gelen yaklaşık 20 kişi gözaltına alındı. Aynı gün İzmir'de yapılmak istenen basın açıklamasına saldıran polis onlarca kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanların daha sonra serbest bırakıldıkları öğrenildi.

22 Aralık

Adana İl binası önünde yapılan basın açıklamasına polis tarafından yine saldırı yapıldı. Basın açıklamasını engelleyen polisler 400 dolayında kişiyi gözaltına aldı. Tam bir terör havası yaratarak çevreden geçenlere de saldıran polis yoldan geçen çok sayıda kişiyi de gözaltına aldı.

21 Aralık

İstanbul Bağcılar'da yapılmak istenen açıklama da polisin saldırısına maruz kaldı. Bağcılar İlçe binasında yapılmak istenen açıklamaya saldıran polis, aralarında gazetecilerin de olduğu 100 dolayında kişiyi döverek gözaltına aldı.

Yine çeşitli illerdeki üniversitelerde çok sayıda yurtsever devrimci öğrenci gözaltına alınırken, öğrencilerden onlarca tutuklandı ●

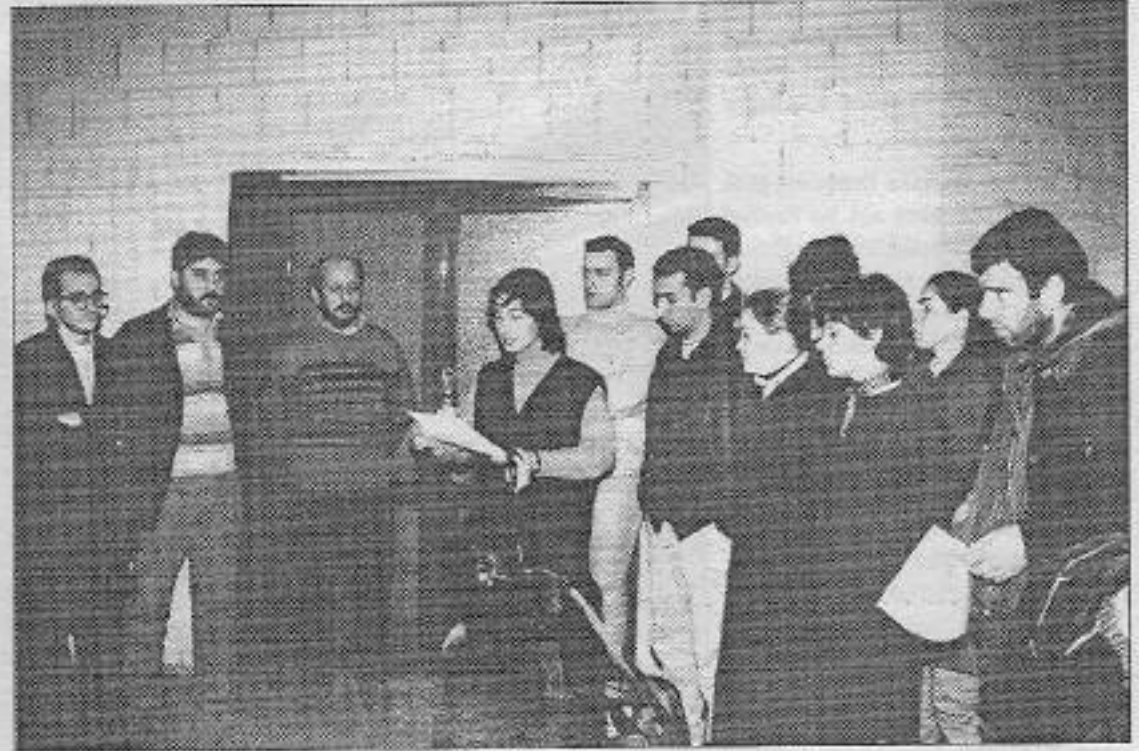
Kültür Merkezleri Platformu kuruluşunu ilan etti

Halkın Günlüğü/İstanbul: Devletin, diğer saldırıları gibi, kültürel alandaki saldırılarında yoğunlaşmasına ve ürettiği yoz kültüre karşı; Alternatif Kültür Merkezi, Bulunmaz Kültür Merkezi, Çağdaş Sanat Atölyesi, Emek Kültür Merkezi, Mezopotamya Kültür Merkezi, Osman Akgün Kültür Merkezi, Tohum Kültür Merkezi ve Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi bir araya gelerek Kültür Merkezleri Platformunu oluşturdular.

Uzun zamandan beri tasarı durumunda olan Kültür Merkezleri Platformu, 19 Aralık Cumartesi günü saat 11:30'da kültür merkezleri temsilcilerinin bir araya gelerek Bulunmaz Kültür Merkezi'nde yaptıkları basın açıklamasıyla kamuoyuna ilan edildi.

Platform adına basın açıklamasını okuyan Mezopotamya Kültür Merkezi temsilcisi Serap Sönmez, ülkede yoğunlaştırılmaya çalışılan yoz kültüre karşı bir alternatif karşı koyuş cephesinin gerekliliğinden doğduklarını belirterek, "Başta işçi sınıfı olmak üzere, her türden bağlaşığını da kapsayacak biçimde, sosyalist-gerçekçi sanat üreten kültür merkezlerinin güçlerini tümel bir bağlamda değerlendirmeleri, hem kendilerine ve hem de sınıfsal sanat üretimine büyük katkıları sağlayacak" dedi.

Egemen kültürün, tüm değerleri ele geçirmeyi hedeflediği günümüzde, halkın kültürünün ve sanatının yeniden üretilmesi gerekliliğini vurgulayan Serap Sönmez, "Savaşımıza omuz vermek isteyen tüm kültür merkezleri, halkın çıkarlarını ön plana alan ilerici aydın ve sanatçıları birlikteliğe çağırıyoruz" dedi.

Haber Merkezi: Gazi Katliamı davasına 18 Aralık Cuma günü Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. 20 polisin yargılandığı, fakat tek tutuklu sanığın kaldığı davanın 15. duruşmasında da bir sonuç çıkmadı. Tutuklu sanık Adem Albayrak'ın tutukluluk halinin devamına karar veren mahkeme, duruşmayı eksik belgelerin tamamlanması için ileri bir tarihe erteledi.

18 Aralık günü Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmada tutuklu sanık Adem Albayrak, sanık avukatı İlhami Yeleği ve 8 müdahil avukat hazır bulundu. Duruşmayı Belçika'dan gelen 3 avukat ve mağdur yakınları izlediler.

Müdahil avukatlardan Remzi Kazmaz can güvenlikleri olmadığı için bazı tanıkların mahkemede tanıklık yapmak istemediklerini söyledi. 15 duruşma boyunca birçok taleplerinin reddedildiğini söyleyen Kaz-

GAZİ DAVASI BİTİRİLMİYOR

maz, mahkemenin davayı basit bir cinayet davası gibi gördüğünü söyledi. İstanbul Emniyeti'ndeki tüm silahların balistik incelemesinin yapılmasını, Hanefi Avcı'nın dinlenmesini talep ettiklerini ve bu taleplerinin reddedildiğini hatırlatan Kazmaz, Türkiye'de olayların tesadüf sonucu ortaya çıktığını söyledi. Gazi'de kullanılan silahlar başka bir olayda kullanılıyorsa o zaman tesadüfen ortaya çıkabilir diyen Remzi Kazmaz, delillerin toplanmadan Albayrak dışındaki tüm sanıkların serbest bırakılmasını eleştirdi.

Mahkeme heyeti olay günü çekilmiş fotoğrafların geldiğini söyleyerek, fotoğrafları sanık Albayrak, sanık avukatı ve müdahil avukatlara gösterdi. Müdahil avukatlar fotoğrafların iddialarını kanıtladığını ve çok şey anlattığını söylediler. İlhami Yeleği ise fotoğrafta ellerinde uzun menzilli si-

lah bulunan çok sayıda kişinin olduğunu ancak sadece Adem Albayrak'ın suçlandığını savundu.

Müdahil avukatlardan Cemal Yücel ise tanıklardan Selahattin Gülten'in can güvenliğinin olmamasından dolayı duruşmaya gelmek istemediğini ifade ederek, Gülten'in tanıklığından vazgeçtiklerini söyledi. Yücel, sanık Mehmet Gündoğan'ın tahliye edilmesini eleştirerek, Adem Albayrak'ın tutukluluk halinin devamını ve tutuksuz sanıkların tutuklanmasına karar verilmesini talep etti.

Sanık avukatı Yeleği ise olay yerinde yapılacak keşfin bizzat Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi heyetine yapılmasını, Adem Albayrak'ın tahliyesini ve gıyabi tutuklu olan Orhan Durmuş'un ifadesini verdiğinden dolayı tutukluluk halinin kaldırılması-

nı istedi.

Kararını açıklayan mahkeme heyeti ise keşif için Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilen yazının beklenmesine, Adem Albayrak'ın tutukluluk halinin devamına, diğer taleplerin reddedilmesine karar verdi.

Karar açıklandıktan sonra Albayrak, "Bu nasıl iş, kaç zamandır içerdeyim, öldüreceklerse öldürsünler" şeklinde bağırırken basın mensuplarını da tehdit etti.

Mahkeme çıkışında açıklamalarda bulunan müdahil avukatlar ve mağdur yakınları, davanın "tıkandığını" söyleyerek mahkeme heyetinin davayı sınırlı tutmaya çalıştığını belirttiler.

Duruşmayı izlemek için İstanbul'dan Trabzon'a gidenler, otobüsün plakasının sahte olduğu iddiasıyla otobüsle birlikte 3 saat alıkonulurken, otobüs sürücüsü de gözaltına alındı. ●

Halkın Günlüğü/Kartal: Uzun süredir İstanbul Organize Deri Sanayi bölgesinde süren sancılı günlerin ardından patron-ağalar iş krizini bahane ederek işçi kıymalarına devam ediyor. 20 fabrikada süren direniş uzun soluklu bir mücadelenin olacağını gösteriyor.

Bu topyekün saldırılara karşı Deri-İş Sendikası'nın öncülüğünde deri işçileri bir günlük iş bırakma eylemi yaparak işverenleri uyardı. Fakat bu uyarının ciddiye alınmadığını gören deri işçileri 13 Aralık Çarşamba günü saat 12:00'de Sanayi Bölgesi'nde bulunan Traktörçüler Dura-

TUZLA'DA ÖFKE BİLENİYOR

ğında bir araya gelerek, "Birlik-Mücadele-Zafer", "Devrimci, Demokratik, Sendikalar Birlik", "Tezkop-İş Sendikası 2 No'lu Şube" ve Sınıf Sendikacılığı Hareketi" yazılı pankartlar açarak yürüyüşe geçtiler. İşçilerle birlikte yürüyen TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu, Tezkop-İş 2 No'lu Şube yöneticileri, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, Basın Sendikası, Harb-İş yöneticileri, Yol-İş, TÜMTİS Bursa Şubesi Başkanı, Emekçi Kadınlar Birliği, Türk-İş 1. Bölge Başkanı, İstanbul Şubeler Platformu Başkanı Kenan Kaya, Hava-İş Genel Başkanı Atıl-

ay Ayçin, EMEP, ÖDP, CHP il, ilçe yöneticileri ve bir çok DKÖ temsilcileri yürüyüşe destek vererek, bölge sınırlarında bulunan işverenler sendikası önüne kadar yürüdüler. İşçiler yürüyüş boyunca öfkelerini "Yalınlık yok, direniş var", "İşçi kıymına son", "Birlik-Mücadele-Zafer", "Emekçiler içerde, çeteler dışarda", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla", "Çeteler mezara halk iktidara", "Çetelerden hesabı halk soracak" sloganları ile dile getirdiler.

2 binin üzerinde katılımın olduğu yürü-

yüşte en çok atılan slogan ise "Kahrolsun beşli çete" idi. Yürüyüş işverenler sendikası önünde bir açıklamayla sürdü. Açıklamada Tuzla Deri-İş Şube Başkanı, Deri-İş Genel Başkanı ve başkan yardımcısı birer açıklama yaparak, konuşma hakkını TÜRK-İŞ bölge başkanına bırakınca işçiler, "Suskun TÜRK-İŞ istemiyoruz" sloganını attılar. Konuşmanın ardından İstanbul Şubeler Platformu Başkanı Kenan Kaya ve Hava-İş Genel Başkanı Atıl-ay Ayçin de birer konuşma yaptılar. "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganını haykıran deri işçileri saat 14:30'da işyerlerine dönmek üzere eylemi sona erdirdiler. ●

"Çağdaş demokratların" gerçek yüzünü işçiler grevle sergiliyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: İstanbul Serbest Muhasebeci ve Mali Müşavirler Odası'ndan iki işçinin atılması ve oda ile sendika arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinin ısklanması nedeniyle gerçekleşen grev 58. günü geride bıraktı.

Tez-Koop-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle kendilerini "Çağdaş Demokrat Grubu" olarak adlandıran ISMMMO yönetimi tarafından işten atılan 2 işçinin geri alınması ve sendika ile oda yönetimi arasında süren ve uyuşmazlıkla sonuçlanan toplu sözleşme görüşmelerinin kesin ve net olarak sonuçlandırılması talebiyle 9 Kasım Çarşamba günü İstanbul Fındıklı'da bulunan ISMMMO Genel Merkezi önünde başlayan grev tüm olumsuz koşullara inat sürüyor. Grev süresince işçiler ISMMMO içerisinde yer alan "Demokratik Platform" üyeleri, Emegün Partisi, İstanbul İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu, Tuzla Deri-İş Şube yönetimi, Haber-İş yöneticileri, Belediye-İş 2 No'lu Şube yöneticileri ve çeşitli DKÖ'ler tarafından ziyaret edilerek işçi sınıfı dayanışmasının örneği gösterildi.

Grevdeki işçiler grevin başlangıç tarihinden itibaren sözde demokrat oda yönetiminin provakasyonları ve ağır ithamlarıyla karşılaştıklarını, oda sekreterinin çantasını bir kafe de unuttuğunu bilmesine rağmen, işçileri hırsızlıkla suçladığını, bu iğrenç iftiraya en güzel yanıtı istifa eden muhasebe müdürü tarafından verildiğini belirttiler. İşçiler ayrıca greve gideceklerini anlayan oda yönetiminin grevi kırmak için 11 yeni işçi aldığını ancak bu provakasyonun da tutmadığını belirterek "Bu grev başarı ile sona erecektir. Belki işten atılan arkadaşlarımız grev sona erdikten sonra oda yönetimi ile çalışmaya-çaklar. Ama bu grev işçi sınıfı hanesine başarı ile yazılacaktır" dediler.

Grevdeki direnişçi işçilerle, direniş çatırında yaptığımız röportajı "çağdaş demokrat"ların daha iyi tanınması ve işçilerin haklılığının anlaşılması için yayınıyoruz

Halkın Günlüğü: İlk önce greve başlangıç nedenlerinden bahsedebilir misiniz?

Özcan Aydın: Greve başlangıç nedenimiz öncelikle haksız yere atılan iki arkadaşımızın geri alınmasıydı. Bu arkadaşlarımız, 6 Haziran'da işten atıldılar. Bunun üzerine çalışanlar ve arkadaşları olarak 8 günlük bir iş bırakma eylemi yaptık. Bu arada zaten toplu iş sözleşmeleri de başlamıştı. O süreçte girmiştik. Zaten burada yapılmak istenen, yani arkadaşlarımızın atılma nedenleri burada bir sendikalaştırma gerçekleştirmek ve önümüzdeki toplu iş sözleşmelerini istedikleri gibi yapmak. İşte o tepkilerden sonra sözleşmeler geri alındı. Bizim sözleşmemizde yer alan 33. Madde'de "İşçiye disiplin cezası verilmesi, işçinin işten çıkartılması veya herhangi bir müeyyidenin uygulanabilmesi için o kurulun toplanması gerekiyor. Kuruldan oy

birliği ile çıkacak kararlarla bir neticenin bildirilmesi gerekiyor.

Ama o da hiç dinlenmedi ve açık olan madde de çiğnenerek bu arkadaşlarımız atıldı. İşte o iş bırakma eyleminden sonra toplu iş sözleşmeleri de başlamıştı. Bizde bu olayı yasal zemine çekebilmek için o direnişten vazgeçip, toplu iş sözleşmelerine oturduk. Fakat ilk isteğimiz maddiyetten önce iş güvenliği ve atılan iki arkadaşımızın derhal geri alınması oldu. Eğer bu şartlarımız onaylarsa görüşmelere başlayacaktık. Bizim oda yönetimi bu öneriyi sıcak bakmayarak, atılan iki arkadaşımızın kesinlikle geri alınmayacağını bildirdi. Ondan sonra sendikamız 13 Ekim Cuma günü grev ilanını odaya getirip astı. Yönetim bizim greve gideceğimizi anlayınca, burada hem grev oylamasını alabilmek ve grevden sonra işleri yürütebilmek için 11 ta-

ne yeni eleman aldı işe. Fakat tüm bunlara rağmen grev oylamasını da biz alınca 4 Kasım Çarşamba günü greve başladık.

◆ İşçi arkadaşların atılma gerekçeleri ne olarak gösterildi?

ÖA: Gerekçe olarak hiç birşey sunamadılar. Tabii kendilerine göre gerekçeleri var. Fakat tutarlı bir gerekçeleri yok. Öncelikle bunun yönetimin bir tasarrufu olduğunu söylediler. İşte olay grev aşamasına geldi. Grevin 35. gününde bizim sendika şube başkanımızı çağırıldılar, bu arkadaşlarımız sanki işten atılmamış gibi gösterilerek toplu sözleşme görüşmeleri yeniden başladı. Bu sefer de ücret konusunda anlaşamıyoruz. Görüşmelerde iki, üç oturum gerçekleşti. Oda yönetimi ile bizim istediklerimiz arasında büyük farklar var. En son görüşmeler şu an yine tıkanmış durumdadır. Bugün grevinizin 51. günü, sonuna kadar gideceğiz.

◆ "Sosyal demokratlık"tan, "Çağdaş demokratlığa" sıçramış oda yönetiminin bu tavrını nasıl değerlendiriyorsunuz?

ÖA: Şimdi bizler o konuda yorum yapmak tan kaçınıyoruz. Çünkü burası hassas bir yer. Biz bu konuda bunlar çağdaş, demokratır deme taraflığını kendimizde görmüyoruz. Şimdi aslında olay çok açık. İlla bizim dememizle birşey kanıtlanmıyor. Yani burada hep demokrasiden, insan haklarından bahsediyoruz. Bence bir yerde emek varsa ve onun mücadelesi yapılırken ancak demokrasi ön plana çıkar. Yoksa bir Sabancı vb. için demokrasi tartışılmaz. O anlamda bakıldığında bunlar kendilerine ha demokrat demiş veya başka bir şey demiş farketmiyor. Üstelik genel anlamıyla bakarsanız burası bir sendika niteliğindedir. 14 bin üyesi vardır odanın ve oda bu üyelerin haklarını korumak ve geliştirmek zorundadır. Ama kendi çalışanlarına bu şekilde davranmasını kamuoyunun takdiri ne bırakıyoruz.

◆ Grev süresince yaşadığınız zorluklar ve engeller neler oldu?

ÖA: Şu anda aldıkları elemanları grev kırıcılığına kullanıyorlar. Şimdi düşünebiliyor musunuz? 12 Eylül yasalarıyla bu hizmet sektöründe bir işçi greve çıkıyor, kendilerine "çağdaş sosyal demokrat" diyen bir yönetim var. İşçi 12 Eylül yasalarına tahammül ederken, işverenin ona bile tahammülü yok. Yeri geldiğinde hukuktan bilmem neden bahsediyoruz. En azından var olan yasalara sahip çıkamıyoruz. Yani şimdi biz hiçbir şekilde yasaları savunmuyoruz, sahipte çıkmıyoruz. Yasalar işçinin tam aleyhine bugünkü ortamda. Anlatmak istediğimiz "çağdaş demokratlar" o yasalara bile tahammül edemiyorlar. Grev kırıcılığı yapıyorlar.

Burada barınma vb. ihtiyaçları karşılamadıkları gibi işçilerin zaruri ihtiyaçlarını giderecekleri yerleri bile kapattılar. Kapılar kilitlendi, grevdeki arkadaşlarımızdan kimse içeri alınıyor. Tamamen yox bir zihniyet. Bu anlamda zorluklarımız var. Fakat var derken, sendikamız ile birlikte inanç ve birlik olınca o sorunlar da aşılabiliyor.

◆ Peki bu arada devlet tarafından bir saldırı gerçekleştirildi mi?

ÖA: Tabii, ilk başlarda zannedersen grevin 1. günüydü. Bu grev kırıcılığı yapılmaya çalışırken, doğal olarak bizim engelleme girişimlerimiz oldu. Çünkü grevin yürütmesi için yapılmalıydı. O zaman polis çağırıldı ve şube başkanı ile beraber 2 saat gözaltında kaldık. Ondan sonra da geldiler fakat gözaltı falan olmadı. Lakin aramızda sert tartışmalar yaşanıyor.

◆ Grev boyunca işçi sınıfı ve muhalif kamuoyundan beklediğiniz destekler geldi mi?

ÖA: Sendikamızın sahiplenmesi açısından şube bazında en büyük desteği aldık. Var olan sendikalar içerisinde sendikamızın dayanışma desteğini sunması gerçekten güzel. Fakat bildiğimiz anlamda öyle çok büyük destek alamadık. Şimdi destek derken ayırmak gerekiyor. Bir muhasebeciler vardır. Bizce onların desteği olursa çözüm de gelir. Çünkü tabanın desteği geldiği takdirde bu soruna çözüm bulunacaktır. Ziyaret anlamında DKÖ'lerin bayağı ziyareti oldu. Bu açıdan bu dayanışmalar güzel.

◆ Grev deyince ne anlıyoruz, Çünkü yapılan grevler ekonomizm öne çıkarılarak gerçek amaçlarından uzaklaştırılıyor.

ÖA: Aslında şimdi buradaki grev çok önemlidir. Şöyle önemlidir, bizler hak mücadelesi veriyoruz. Bugünkü Türkiye koşullarında düşünün ki bu kadar işsizlik, çeteler, kriz vb. şeyler kol gezerken, hizmet sektöründe çalışan işçiler iş güvenliği için greve çıkabiliyorlar. Gerçekten bu çok önemlidir. İşte bu yüzden yapılan bu grev anlamıyla ayrı bir önem taşıyor. Bu grev sendikalaşığı, örgütsüzlüğe, sendikamızın ortadan kaldırılmasına karşı yapılmış bir grevdir. Fakat bunu soyut olarak düşünmemek lazım. Ekonomik ve sosyal haklarla birleştirdiğinizde ancak bir önem kazanıyor. Şimdi iş güvenliğinin olmadığı bir ortamda ne kadar yüksek ücret alırsanız alın, işverenin canı istediği zaman sizi kapı önüne toyar. Önce iş güvenliğini kazanıp, daha sonra ekonomik ve sosyal hakların yüksek olduğu bir sözleşme imzalanırsa da ha anlamı olur. Buradaki grev bir hak grevidir ve o hak grevi de kazanılmıştır, ancak şu anda ücret bazında tıkanmıştır. Bu tutumladan birlik ve mücadelenin olduğu her yerde işçi sınıfı kazanacaktır.

Grevçi İşçi: Grevler, direnişler ve eylemler işçilerde bilinç sıçraması yapıyor. İşçiler daha çok bilinçleniyor, bu grevlerin, eylemlerin, direnişlerin artması, işçi sınıfını daha da güçlendiriyor, güçlendirecektir. Artık düşünceleri eylemlerle birleştirmenin zamanı geldi de, geçiyor diye düşünüyorum. ●

Takılmak istenen kelepçe işçi sınıfıdır

Halkın Günlüğü/İstanbul: TÜRKİŞ'e bağlı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TUMTİS)'nin İstanbul Aksaray'da bulunan Genel Merkezi ve Topkapı Nakliyeciler Sitesi'ndeki İstanbul Şubesi, 15 Aralık Çarşamba günü Organize Suçlar Bürosu ekiplerince basılarak, Genel Sekreter Yurdal Şenol, Mali Sekreter Ramazan Atas, Şube Başkanı Hüseyin Özdoğan ve şube üyeleri gözaltına alındılar.

15 Kasım Çarşamba günü saat 12.00 sularında TUMTİS Genel Merkezi'ne baskın düzenleyen teçhizatlı 15 sivil polis, ellerinde DGM kararı olduğunu, arama yapıp sendika yöneticilerini ve çalışanlarını götürceklerini söylediler. Genel Sekreter Yurdal Şenol'un odasına girip, arama yapıpktan sonra Yurdal Şenol ve Ramazan Atas'ı kelepçe takarak götürmek istediler. Ancak sendika yöneticilerinin kelepçe takılmasına karşı koyuşları neticesinde polisler yakallatılıkları "çete elemanlarını" polis otolarına bindirerek OSB'ye götürdüler. Aynı anda sendikamızın Topkapı Nakliyeciler Sitesi'nde bulunan İstanbul Şubesi de basılarak şube yöneticisi Hüseyin Özdoğan ve şube üyeleri Ramazan Balık, Ramazan Altun ve Aziz Bayram gözaltına alındı.

15 Kasım Çarşamba günü gözaltına alınan sendika yöneticileri, 18 Kasım Cumartesi günü çıkarıldıkları savcılık tarafından serbest bırakıldılar. Saldırının ardından TUMTİS Genel Sekreteri Yurdal Şenol ile 22 Aralık günü saldırıya ilişkin bir röportaj yaptık. Bir hayli uzun röportajı kısaltarak yayınlıyoruz.

Halkın Günlüğü: Saldırının nedenleri gerekçeleri ne olarak açıklandı? Sizce saldırının gerçek amacı nedir?

YURDAL ŞENOL: Saldırının kağıt üzerindeki gerekçesi sendikamızın işverenler üzerinde baskı kurarak işçi çalıştırmaya zorlaması. Zorla, sendikası işçileri sendikacı yapmaya çalışması. Ama asıl olay o değil tabii. Asıl olay bu sendikamızın Türkiye'de sınıf sendikacılığı yapması, bu sendikamızın demokrasi mücadelesinde en ön safta olması, onun da ötesinde çok iyi toplu sözleşmeler yapması. İşverenlerinde, işverenlerin asıl hedefi bu örgütlülüğü, bu toplu sözleşme düzenini ortadan kaldırmak. Önceki yıllarda olduğu gibi özellikle 12 Eylül sonrası '80'den '84'e kadar olan dönemde olduğu gibi, sendikası, sigortası işçi çalıştırmak, kârlarına daha çok kâr katıp rantlarını büyütme, asıl hedef bu.

◆ **Sahibinin sesi medyada hakkınızda çıkan "sendikacı çeteciler" vb. suçlamaları nasıl değerlendiriyorsunuz?**

ŞENOL: Biz, emeğinizi, ekmeğinizi savunan, haklarınızı sonuna kadar koruyan bir sendikayız. Elbetteki onlar çetelere alıştıkları için bizi de o gruba sokmak istiyorlar. Ki daha kısa yoldan yargılasınlar. Biz bunları savcıya da anlattık, polise de anlattık. Biz bunları dile getirdik savcıya. Savcı bir bakı ki hiç ileri sürülen şeyler yok serbest bırakıldık. Bizi çağırırlar yine gideriz, biz bunları da söyledik savcıya, yerimiz belli yurdumuz belli, kaçacak değiliz. Devletin hazinelerini soymadık, dev-

letin malını kaçırmadık, çete oluşturmadık. Eğer işçileri baskılara karşı harekete geçirmek işçilerin haklarını korumak çeteliksiz, bu zaten sendikacılığın ana hedefi, sendikaların asli görevidir. Sendikacılar, sendikacı örgütler işçilerin peşinde koşuyor, onlara doğruları anlatıyorlar, haklarını anlatıyorlar, anayasal haklarını anlatıyorlar, o açıdan da ortaya bir takım sonuçlar çıkıyor. Onlar şimdi yanlış kapı çalışıyorlar. Bir takım işverenlerin kuyruğuna girerek bizi çöktürmeye çalışıyorlar. Bunda başarılı olamazlar. Biz, üç gece dört gün kaldık, gördünüz işkolumuzda Türkiye'nin her tarafında birbuçuk gün iş durdu.

◆ **Gözaltı süresince yaşadıklarınızı anlatır mısınız?**

ŞENOL: Üç gece orada kaldık. Kötlü muameleyle tabii olmadık. Olmadık derken şu, zaten orada kalmak da bir işkence, yani psikolojik olarak zaten böyle. Hücredesin her tarafla bağın kesik, tuvalete dahi isterlerse çıkartıyorlar. Buna doğal karşılıyoruz artık. Rejimin, düzenin gereği görüyoruz ama fiziki hakarete varan bir şeyimiz de olmadı.

◆ **TUMTİS'i demokratik hak eylemlerinde en önde yer alan sendika olarak görüyorsunuz. Saldırıda bunun da payı var mıdır?**

ŞENOL: Var tabii. Toplamda kimin sesi çıkıyorsa, sesini kısıtmaya, sesini kesmeye çalışıyorlar. Doğrudur, demokrasi mücadelesinde bizim sendikamız her örgütle, anayasal, yasal çizideki her örgütle her türlü dayanışmanın içindedir. Uluslararası dayanışmanın içindedir ve bu işin de öncüsüdür. Üye yapısıyla belki lokomotif bir güç değil ama beyin yapısıyla, örgütlü yapısıyla TUMTİS Türkiye işçi sınıfının bir lokomotifidir. Ve bu lokomotif, vagonlardan ayırdın mı vagonlar ortada kalıyor, buna çalışıyorlar, hesap bu. Onun içinde herkesin aynı potada olması lazım. Çünkü yapılan bize değil, yani TUMTİS'e yapılan bir saldırı yok, işçi sınıfına yapılan bir saldırıdır, örgütlülüğe yapılan bir saldırıdır.

◆ **İşçi sınıfına yönelik yapılan bu saldırıya uğrayanlar, işçi sınıfından ve kamuoyundan yeterli desteği aldı mı?**

ŞENOL: Bizim 3-4 günlük gözaltı süremiz içerisinde çok fazla olmasa bile, bir dayanışma vardı diyebilirim. Çünkü biz çıktuktan sonra anlattı arkadaşlarımız, büyük bir kesim olmasa bile özellikle bizim örgütlü olduğumuz TÜRKİŞ'in hemen hemen tamamına yakını bu konuya dayanışma gösterdi diyebilirim. DİSK'ten destek yazıları aldık. Yani onlardan destek aldık, dayanışma gördük ama bu yeterli değil.

◆ **Varolan bir saldırı karşısında kitlesel tepki konmadığı zaman saldırı tekrar gelecektir. Kitlesellik bu tür saldırı-**

larda pek gözüküyor. Şu anda kamuoyuna bir yığınla yerleştirilmeye çalışılıyor. Bu tepkisizliği neye bağlıyorsunuz?

ŞENOL: Demin dediğim gibi topluma korku ekilmeye çalışılıyor. İşte şöyle yaparsanız sizi alınız, şöyle yaparsınız, böyle yaparsınız. Bunlar insanları korkutmamalı, bunlardan çekinilmemeli. Kim korkar, kim çekilir, yani yarısı olan gıcırır derler ya, hırsızlar düşünsün, çeteler düşünsün, devleti soyanlar düşünsün, çekinsin. Bizim bir korkumuz yoktu ki. Biz emniyete isterlerse bir hafta götürsünler ben neyi itiraf edeyim, neyi söyleyeyim. Anlatcağımız bir şeyimiz yok bizim. Acaba emniyete giderseniz dayak mı yeriz. Dayak yiyeceliği tabii. Türkiye'de eğer demokratikleşme olarsa böyle olmaz. Çünkü bizim en doğal bir sendikal mücadelelerimizden kaynaklanan bir şikayet üzerine, organize suçlar bürosuna alınmamız Türkiye'de ilk defadır. Bizim gideceğimiz yer, suçumuz varsa terörle mücadele, karakoldur, bizim Organize Suçlar Bürosu'nda ne işimiz var. Neyi organize etmişiz Demin de söyledim ellerimizin kelepçelenmesine üzül-müyüz, o kelepçeler bizim onurumuzdur. Biz emeğin kelepçesini yiyoruz. Onların kelepçeleri viz gelir bize. Bu kelepçeleri çetelere, soyunculara, hırsızlara takınlar.

◆ **O kelepçeler işçi sınıfından duyulan korkunun ifadesi midir?**

ŞENOL: Elbetteki öyle, işçi sınıfının biraz ayağa kalkmasının zamanı geldi. İşte yarın TÜRKİŞ Başkanlar Kurulu var, dün DİSK Başkanlar Kurulu vardı. Ben DİSK'in aldığı kararları gördüm, öyle kararlar almaz. Yarın TÜRKİŞ'ten de aynı kararlar çıkar. Hepsi hikaye artık. Hep bağırıyoruz ya üretimden gelen güç, üretimden gelen güç falan yok, bunun adı genel grevdir. Kardeşim genel grevi yaparsın Türkiye'de hergün bir iktidarı kurarsın, hergün yeni yeni hükümetler, işçi sınıfının içinde olduğu hükümetleri kurarsın. Yoksa bugün bizedir, herkes sırasını beklerse yarın onlara da gelir. Bu Türkiye işçi sınıfıdır, dolayısıyla dünya emekçilerinedir, kamu çalışanlarıdır, işte kamu çalışanlarını hergün geri adım attırmaya çalışıyorlar.

◆ **Son süreçte yaygınlaşan şovenist saldırıların bir parçası olarak görülebilir miyiz size yapılan saldırıyı?**

ŞENOL: Elbetteki bir parçasıdır. Dün Tuzla'da saldırılar, bugün burada, yarın başka bir yerde saldırı olacaklar. Elbette birbirinin devamıdır. Demin dedim ya, kimin sesi çıkıyorsa onu boğmaya kalkıyorlar. Sesi çıkmayana bir şey var mı? Benim sesim çıkmaya ne işim var karakolda. Bugün Gaziantep'teki grevimiz polislin keyfi tutumuyla saldırıya uğrayarak kaldırıldı. Mahkeme kararı var. Temize gidi-miş. Fakat polis fiili olarak mahkeme kararını

icrasız uygulamaya kalktı ve uyguladı. Şu anda dört arkadaşımız gözaltında.

◆ **Başta işçi sınıfı olmak üzere kamuoyundan beklentileriniz nelerdir?**

ŞENOL: Valla ekmeğimize sahip çıkmalarını istiyorum. Örgütlü yapılarını ne olursa olsun bozmamalarını istiyorum. Örgütlenmek, örgütlü hale gelmek çok kolay değildir. Türkiye en örgütsüz ülkelerin başında geliyor. İsveç, Norveç vb. ülkelerde halkın her kesiminin yüzlerce sivil toplum örgütü var, demokratik kuruluşları var. Bizde niye olmasın. Biz niye yapmayalım. Halkların kardeşliği diyoruz, dil aramıyoruz, din aramıyoruz, ırk aramıyoruz niye. Dostça, kardeşçe, savaşırsız, sömürsüz bir ortamda yaşayalım diye.

◆ **Bir mücadele verilirken bedeller ödenecektir. Bedel ödemedi hiçbir kazanım elde edilemez diyoruz, siz de bu görüşe katılıyor musunuz?**

ŞENOL: Bedel ödemedi hiçbir şey olmuyor tabii. Bizler bu bedeli ödüyoruz. Bizim sendikamızın üyeleri özellikle ambar işçileri 84'ten itibaren bize gelikten sonra büyük bedeller ödemişler. Bizim bugün elde ettiğimiz haklar bedelsiz değildir. Bugün Türkiye'de hiçbir sendikada olmayan işkolu grevi bizde var. Toplu sözleşmelerimize bu madde konulmuştur. Gaziantep'te arkadaşlarımıza yapılan saldırı nedeniyle, sendika olarak tüm Türkiye'de toplu sözleşmemiz gereği genel grev hakkımızı kullanırız. Bizim işkollarında, sözleşmeli işyerlerinde işçi çıkarılmaz. '91 Körfez Krizi ardından birçok kriz yaşandı. Kayın bize dayatılmadı mı samyör millet. Bize de esnek çalışma dayatıldı, bize de işçi çıkarılması dayatıldı. Ama biz onları bertaraf ettik. Belki Türkiye'de krizler nedeniyle işçi çıkarılmayan tek sendika biziz. Bizler bunları bedeller ödeyerek aldık. Yoksa bunları bize "buyrun gelin alın" diyerek kimse vermedi.

◆ **Yapılan grevler "ücret alma pazarlığı" olmaktan öteye gidemiyor. Gerçek anlamda grev ne olmalıdır?**

ŞENOL: Bir ücret için greve çok nadir gideriz. Bizim grev nedenlerimizin başında demokratik haklarımız gelir. Ki işte demin dedik ki bedel ödeyerek aldık. Türkiye'de ilk defa ücretli 1 Mayıs'ları biz aldık. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nu bu sendika aldı. Türkiye'de 42,5 saat iş süresini bu sendika aldı. Demin ki saydığımız iş kolu grevini bu sendika aldı, hak grevini bu sendika aldı. Buna benzer bir takım günlük çalışmalarla ilgili haftada iki gün tatili burası aldı, onun yanında bir takım şeyler daha ilave edebiliriz. Bunlar bedeller ödenerek alındı.

◆ **Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?**

ŞENOL: Kamuoyunun bize güvenmesini, bizlere inanmasını bekliyoruz. Biz doğruyu söylüyoruz, doğru olan bizleriz, işçiler, işçi sınıfı, onların kitle örgütleri, sendikalarıdır. Ancak toplumda demokrasi hakiki anlamda olmasa bu bizim ellerimizle gelecek, onu söylüyoruz. ◆

Kızıl Bayrak'a yanıtımızdır!

Kızıl Bayrak gazetesinin 82. sayısında yayınlanan, Habib Gül imzalı, "Ulusal hareket ve son gelişmeler" başlıklı yazı, sınıfsal bakış açısı iddiasıyla kaleme alınmış ancak yapılan ML bir bakış açısı olmayıp, Troçkizmin izlerini okuyucuya ML gibi yutturmaya çalışan ve hem gerçeklikle hem de kendi iç mantığıyla bol bol çelişen, buram buram oportünizm kokan bir yazı olduğundan, bu yazının kamuoyuna vermeye çalıştığı yeli ve ideolojik temelini teşhir etmeyi devrimci sorumluluğumuzun gereği olarak görüyoruz.

Yazarın, Kürt Ulusal Özgürlük Mücadelesi'ne bakışını yargılamaya çalışması, daha doğrusu, 14 Kasım 1998 tarihinde başlatıp 23 Kasım 1998 tarihinde bitirmiş olduğumuz açık grevinde bunu somutlaştıran (1) sözümona mahkum etmesi, sadece kendi kafasında yarattığı bir takım sanal gerçekliklerin yine kendi kafasında eleştirilmesinden ibarettir. Yoksa, yazarın, boyunu aşan bu iddiaların muhatabı olamayacağımız, gerek "Ulusal Sorun" ve gerekse de PKK'ye karşı tutumlarımız, hem bugüne kadarki yazılarımız, hem de pratik sürecimizle yazılarımız tarafından idrak edilebilecek şekilde ortadadır. Partimiz TKP(ML), henüz yazılarımız ve öncülleri ulusal sorundan haberi, programatik görüşü olan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmuş ve Kürt ulusu üzerindeki baskı, zulüm ve sömürüyü doğru biçimde ele alıp Türkiye Devrimci Hareketi'ne bu anlamıyla katkıda bulunmuştur. Fakat esas konu "Ulusal Sorun" hakkındaki pragmatik görüşlerimizi açıklamak olmadığı için, yazılarımızın eleştirileri üzerinden meseleye eğilmek daha sağlıklı olacaktır. Çünkü böylece her şey netleşecektir.

"Zaten politik bakışı olan herkes Öcalan'ın olağan bir gözetli yaşamadığını daha ilk günde çıkarabilirdi. Ancak isabetli politik bir değerlendirme yapabilmek her şeyden önce doğru bir sınıf bakış açısına sahip olmayı gerektirir. Ne yazık ki Öcalan'ın İtalya'ya geçişi üzerinden devrimci-demokratik bir kez daha sınıfta kaldı." (age)

Kürt Ulusal Özgürlük Mücadelesi'nin öncülüğünü yapan PKK ve O'nun Genel Başkanı Abdullah Öcalan... Sınıfta kaldığımızı iddia eden kişi acaba devrimci dayanışma ruhunun ne anlama geldiğini biliyor mu? Olabilir ki biliyordur, öyleyse PKK, yazara göre böyle bir dayanışma içerisinde bulunabileceğimiz bir örgüt değil mi? Esasen bu sorumuzun yanıtını veriyor yazar. Nasıl mı?

"PKK, sömürgecilik ve onun arkasındaki emperyalist egemenliği hedef alan devrimci çözüm çizgisini tümüyle terkederek emperyalistler nezdinde meşrulaşmayı, böylece Türk sömürgeciliğini 'siyasal çözüme, zorlamayla hedefliyor' diyerek.

Herhangi bir devrimci örgütün devrimci çözüm çizgisini tümüyle terketmesi (yanlış biliyorsak düzeltin) karşı-devrimci çiz-

gide saf tutması demektir.

Söz konusu olan şey herhangi bir pratiğin, eylemin karşı-devrime hizmet etmesi iradesinin dışında, nesnel olarak değil. Çünkü devrimci çizgi tümüyle terkediliyor. Elbette bu tesbite sahip bir kafanın içinde devrimci dayanışmanın olabileceği tozsuz bir köşe bulunamaz. Dolayısıyla sınıfta kalan biz değiliz. Sınıfta kalan yazarımız ve aynı düşüncüyü paylaşanlardır. Çünkü siyasi cesareten yoksundurlar. Çünkü hem bunları söyleyip hem de açıkça PKK'ye karşı-devrimci deme cüretini gösteremezler.

"Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak PKK'nin her koşul altında desteklenmesi anlamına gelmez" diyerek bir kehanette daha bulunuluyor. Kendisini proleter sınıf bakış açısına sahip gören hangi örgüt yada parti "her koşulda" şu ya da bu devrimci örgütü destekler. Bunu yapan örgütün ayrı durmasına gerek kalmıyorsa, birleşirler. Çünkü ancak siyasi ve ideolojik birlikteliği olanlar "her koşulda" birbirini desteklerler. Bu kehanetle bir şato yaratıp saldırmaya çalışan yazarımız büyük bir çam devirdiğinin farkında değil mi acaba? Bizim PKK'yi her koşulda desteklediğimiz sonucuna nasıl varıldığı ise muamma. Çünkü ortada ne böyle bir "her koşul" var ve ne de bizim "her koşulda" desteğimiz. Sanırım yazar, beyin jimnastığı yapmak için önce birşeyler yaratıp ondan sonra da bunun üzerinde kumdan kuleler inşa etmeye çalışıyor. Kumu nereden buluyor dersiniz, ML'den olmadığı açık. Olsa olsa Troçkizmin engin çöllerindendir.

Söz konusu edilen eylemin ilanında, "İtalya Hükümeti'nin verdiği sözü, yaptığı anlaşmayı ihlal ederek, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı gözaltına almasını, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin ve Türk Devleti'nin Kürt Ulusal Özgürlük Mücadelesine ve ilerici, devrimci

güçlere yönelik birleşik bir saldırısı olarak değerlendiriyoruz ve protesto ediyoruz..." demişiz. Buradan şu soru çıkarılabildi: "Neden saldırı?" Çünkü işin özü burada yatmaktadır.

Bizler, bunu bir saldırı olarak gördüğümüzden protesto ediyoruz ve nitekim bu olayla birlikte gelen, özellikle HADEP şahsında Kürt halkına yönelik saldırılar bu öngörümüzün doğruluğunu ve aslında Kürt halkına verilen bir destek mahiyeti taşıdığını ve bunun da eylemin ilerleyen sürecinde açıkça ortaya çıktığını gösterdi.

Halkın Günlüğü 1-16 Aralık 1998 tarihli 32. sayısında;

"Bu sonucun açıklanmasıyla birlikte (Abdullah Öcalan'ın İtalya'da serbest dolaşım hakkını elde etmesi kastediliyor), PKK'li tutsaklar kendi talepleri doğrultusunda açık grevine devam ediyordu. Lakin diğer devrimci güçlerin bu talepler doğrultusunda birlikte olması söz konusu olamazdı. Çünkü PKK 'siyasi çözüm' dediği diplomatik 'çözüm' için direniş geliştirmiyordu ki PKK'nin Avrupa'ya açılması demek bu sürecin daha bir hızlanması anlamına gelir. Oysa kısa vadede göz kamaştırıcı bu diplomatik çözüm arayışları uzun vade açısından Kürtlerin zararına olup, yeni bir Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) anlamına gelmektedir. Kürt ulusu ile kan karıştırmaktan ve emek birleştirmekten hiçbir zaman sakınmayan komünistler ve devrimciler böylesi bir sürecin destekçisi olamazdı" denilerek, aslında yazarımızın iddia ettiği gibi "her koşulda" desteğin söz konusu olmadığı net bir şekilde ortaya konmuştur. "Öngörülü" yazarımızın "sıra emperyalistlerin icazetiyle oluşturulacak 'çözüm' masalarında Kürt ulusunun kaderi değil, büyük bedeller ödenerek yürütülen bir mücadelenin kaderi tayin edilecektir. Bunun ne anlama geldiğini görmek için ise Filistin'e bakmak yeterlidir" dediği tarih 5 Aralıkken, biz bu açıklama-

yı 1 Aralık'ta kamuoyuna sunmuşuz.

"Eğer soruna politik bakmak gibi bir sorumluluğumuz olmasaydı, bunu 'iyiniet' çerçevesinde değerlendirebilirdik" diyen yazarımızın ukalaca politika dersi vermeye çalışması da; aslında kendini iknaya yönelik bir uğraştan öteye geçemez. Eylemlerimizi, yazarımızın zannettiği gibi (belki kendisinden yola çıkıyor) politika-lanmışla pratiğe sunmaktayız ve söz-konusu eylemimizin politikadan bağımsız düşünülmemeyeceğini bilen yazarımızın da aynı politik bakış açısına sahip olmasını isterdik. Ama ne yazık ki, yazarımızın bakışı olsa olsa bir aymazlık şeklindedir.

Aymazlığın bu kadarına da pes dedirtecek türden bir veciz daha sunuyor yazarımız: "komünistler olarak Kürt halkının PKK önderliğinde yükselttiği ulusal özgürlük mücadelesini tereddütsüz sahipleniriz." Bir sayfalık yazı içerisinde kendisiyle sürekli çelişebilen birini tebrik etmek gerekiyor, biz de tebrik ediyoruz.

"Kuşkusuz bu örgütler tutumlarını Kürt ulusal mücadelesine karşı sorumluluklarıyla gerçekleştireyorlar ve emperyalistlere karşı A. Öcalan şahsında PKK'yi sahiplenme niyetiyle yapıyorlar" diyen yazarımıza tutarlılığı önermekten başka birşey yapamayacağız.

Son olarak;

"Peki ya yukarıda imzaları bulunan devrimci hareket içerisinde iyi kötü bir yer tutan MLKP, TKP(ML), TKP/ML'ye ne demeli" sorusuna şöyle yanıt vermek istiyoruz. TKP(ML)'nin devrimci hareket içerisindeki tam yerini bulabilmek ve tuttuğu yeri görebilmek için, Marksizm-Leninizm'den küçük-burjuvaca etkilenmiş bir kafanın gerekmediği açıktır.

Ceyhan Esir Kampı TKP(ML) Savaşçıları

Maoist rehberliğin ve Kaypakkaya güzergahının yol göstericiliğinde Parti Şehitlerini Anma Gecesi'ne seferber ol!

Sınıf mücadelesi kaçınılmaz olarak halkın değerli evlatlarının tohum misali toprağa düşmelerinde de yol açmaktadır. Parlak ve meşakatli olan bu yolda gökleri fethedenler ordusunun neferleri olarak ölümsüzleşen şehitlerimizin tohum misali halkın bağrında yeniden filizlenmelerinin devrim mücadelesindeki yeri ve tarihsel öneminin kitlelerin hafızalarında silinmezcesine yer edinmesi, devrime yürüten kitlelerin kendi kaderlerini ellerine almalarında da muazzam öneme sahiptir.

İnsanlığın özgür geleceğinin bütün güzelliklerini yansıtarak ölümsüzleşen şehitlerimizi bu bilinçle belirli dönemlerde özel olarak anmak ve kampanyalarla kapsamlı anmalara dönüştürmek, şehitlerimizin görkemli savaşından öğrenmek ve öğretmek bu vesileyle daha da önem kazanmaktadır. Bu kesitte Maoist öncünün 1. Konferansında Ocak ayının son haftasını "Parti Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etmesinin ne denli isabetli tespit olduğu açıkça ortadadır.

Maoist Parti saflarında savaşımızın tarihçesi, kavgamızın kimliği ve yol göstericileri olarak ölümsüzleşen şehitlerimizin anma haftasına büyük bir seferberlikle daha giriyoruz. Şehitlerimizi anmanın gösterdikleri yolda pratiğe yüklenmek olduğu gerçeğinden hareketle yürütülen seferberliğin bir ayağında düzenlenen geceler oluşturmaktadır. 30 Ocak 1999 günü İsviçre'de düzenlenecek olan **Parti Şehitlerini Anma Gecesi**'nin önemli bir kitlesel seferberliğe dönüştürülmesi için çalışmalar başlatılmış bulunuyor. Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelemizde kavgamızın yol göstericileri olan şehitlerimizi anma gecesine bütün parti kitlelerinin her alanda seferber olmasının gerekliliğinin açık olduğunu ilan ederken, bütün halkımızı gecemize katılmaya çağırıyoruz.

Biz onlardan öğrendik kavgayı ve şimdi silahları ellerimizde şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyor, kavgayı yükselterek anıyoruz.

Gece Örgütlemeye Komitesi-İsviçre

Savaşarak elde edilen değerler ma

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişinden sonra gerek Kürt ulusal sorunu, gerekse PKK'nin mevcut durumu ve geleceği daha fazla tartışılmaya bağlandı. A. Öcalan'ın Roma'ya gidişi aynı zamanda PKK ve onun nezdinde Kürt sorununun yeni bir evreye geçişinin başlangıcı da oldu. Bir başka deyişle PKK'nin Avrupa açılımı bilinçli bir iradi yönelim ve bu yönelimin arkasında PKK'nin siyasal, örgütsel ve askeri alanlarda önemli politik değişikliklere gittiği/gideceği gerçeği yatmaktadır.

Bu üç alanda önemli değişiklikler sürecine girildiği/girileceği PKK'nin ve A. Öcalan'ın hem yazılı hemde sözlü açıklamalarında mevcuttur. Bu konuda Özgür Politika yazarlarından Faysal Dağlı, 25 Kasım '98 tarihli Çarşamba Yazısı adlı köşede şunları söylemektedir: "PKK, Avrupa açılımı ile önemli politik değişimler sürecine girmiştir. Bu süreç hem PKK'nin örgüt yapısını hem de mücadele yöntemlerini ve ittifaklar siyasetini etkileyecektir. Sayın Öcalan'ın demeçlerinden anlaşıldığı kadarıyla önümüzdeki süreçte PKK, batı aleminin de sınırlarını aşarak bu değişim rüzgarıyla yelkenlerini dolduracaktır. Kürt politik hareketinin Kongre sürecine rastlayan bu dönem çok geniş halk desteğinin de olduğu bir zamana tekabül etmesi itibarı ile de bir fırsattır. Bu gelişme Kürdistan'daki savaşta b-kandığı noktadan ileri bir boyuta (belki de başka bir boyuta) taşıyabileceği gibi, Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni batı dünyası ile buluşturma potansiyeline de sahiptir. Keza silahlı direnişin bir süre daha ertelenmemesinin söz konusu olabileceği bu dönemde, bu ulusal destek ve dayanışmanın momenti, değişim aşamalarının sancısız uygulanması için de bir avantaj olabilecektir." A. Öcalan da: gerek 13 Aralık günü akşamı MED TV aracılığı ile kamuoyuna yaptığı bu yönlü söylemlerde olsun, gerekse yazılı basına verdiği röportaj ve demeçlerde olsun benzer açıklamaları daha geniş ve ayrıntılı bir şekilde yapmıştır. Hatta bu evreyi "yeniden yapılandırmanın" bir gereği ve politik görevi olarak kamuoyuna sunmaktadır. Kısacası, A. Öcalan'ın Avrupa'ya açılımı, PKK'nin politik yönelimi ve taktiklerinin ana merkezine Kürt sorununu masa başında çözme ve bunun için de ağırlıklı mücadele aracı olarak uluslararası diplomasiyi koyduğunu göstermektedir. PKK'nin mevcut durumda önüne koyduğu hedef, özerklik eksanlı Kürt ulusal taleplerini yene getirmek için mücadele yürütme ve diğer mücadele biçimlerini buna tabi kılarak, her türlü örgütsel ve kurumsal araçlarını bu merkezli politika ekseninde şekillendirerek, çözümün anahtarı ise ABD başta olmak üzere Avrupalı emperyalist devletleri de yanına alarak Türk devletini masa başına oturtmakta bulmaktadır. Tabiki bu politik yönelim, F. Dağlı'nın da işaret ettiği gibi, ittifaklar politikasına da yansımaktadır ve yansımaması da mümkün değildir.

Evet, PKK'nin ve A. Öcalan'ın da ifade ettiği gibi, PKK yeni bir evreye girmiş durumdadır. PKK, kendi açısından bu evreye girmiş olumlu değerlendirilmektedir. Biz ise bu

süreci, gerek PKK ve Kürt ulusu açısından olsun, gerekse Kürt halkı ve işçi sınıfı bağta olmak üzere tüm dünya proletaryası ve ezilen halkları açısından olsun olumsuz bir süreç evrilmenin başlangıcı olarak değerlendirmiyoruz. Ki bu yazımızın ana hedefi de, PKK gibi ulusal devrimci bir hareketi girmiş olduğu yanlış politik yönelimden dolayı dostluk sınırları içerisinde eleştirmektir.

Sorunun asıl önemli yanı, PKK'yi bu süreçten ideolojik, programatik ve politik alanındaki zaafının, bunların ardında yatan gerçekliğin doğru bir bakış açısıyla ortaya konmasında yatar. Eğer bir hareket, geline aşamada politik-pratik olarak reformizme doğru hızlı bir biçimde evrilirse, kuşku yokki bunun temel nedeni, o harekete karakterini veren ideoloji, program ve izlediği taktik politikalarıdır. O nedenle, PKK'nin bugünü ve geleceğini doğru tesbit etmek ve bu harekete karşı devrimci görevlerimizi yerine getirmek için geçmişini bilmemiz gerekir. Yoksa PKK'nin geline aşamadaki politikalarına ve girdiği Avrupa açılımı sürecine bakarak doğru sonuçlara varamayız. Ki bu bakış açısı bir çok bakımdan yanlış ve hatalıdır. Bugün bir çok devrimci hareketi PKK'ye karşı soğuk ve uzak tutan yanlardan birisi de, bu hatalı bakış açılarıdır.

Sınıf bilinçli proletaryanın bir hareketi değerlendirirken baz alacağı temel kriter, o hareketin programı ve politikaları olmak zorundadır. Bu bağlamda değerlendirdiğimizde görürüz ki, PKK'nin stratejik olarak önüne koyduğu temel siyaset, öncelikle Kürt halkının, başta da proletaryasının sosyal kurtuluşunu sağlamak değil, Kürt ulusunun ulusal taleplerine cevap veren bir devletin kurulmasıdır. Lenin yoldaşın dediği gibi, çok uluslu devletlerin olduğu yerde sınıflara göre örgütlenmeyi esas almak yerine uluslara göre örgütlenmeyi esas almak milliyetçiliktir. Ki ulusa göre örgütlenmenin ana hedefini ulusal devletlerin kurulması, yada çeşitli düzeylerde ulusal hakların elde edilmesi eğiliminin oluşturduğunu da her Marksist rahatlıkla bilir. Bu hareketlerin mevcut siyasi iktidarı yıkıp yerine proletarya önderliğinde çeşitli halk sınıf ve tabakalarının ortak diktatörlüğü olan Halkın Demokratik İktidarı ve oradan sosyalizme geçme hedefi yoktur. Bu hareketler ideolojik gidasını burjuva ideolojisinden alır. Bu gibi ulusal hareketler kendilerini ne şekilde sıfatlandırırsa sıfatlandırırsa, yine onlara niteliğini veren ezilen ulusun milliyetçiliğinde ifadesini bulan burjuva düşüncesi ve taleplerdir. Evet PKK ilk kurulduğu yıllarda Marksizm-Leninizmi ve sosyalizmi savundu, bayrağıda sosyalizm ve proletarya diktatörlüğünü ifade eden orak-çekiçti, işçi-köylü temel ittifakını da savunuyordu, hatta devrimini milli demokratik devrim olarak ihlala öyle diyor nitelendiriyordu. Uluslararası komünist partilerin anlaşmalarında daha çok Vietnam, Küba vb. çizgide hareket etmeyi kendisine yakın buluyordu. Bizim sosyal emperyalist olarak değerlendirdiğimiz Sovyetler Birliği'ni, "Pari revizyonist ama toplum sosyalist" diyerek destekler pozisyonunda yer alıyordu.

Sovyetlerin Afganistan işgalini destekliyordu.

Kısacası PKK, çıkışı itibarıyla hem ulusa göre örgütlenme, hemde sosyalist düşünceleri savunmada milliyetçi düşüncelerle Marksizmin içiçe geçtiği ama milliyetçi burjuva düşüncelerin hakim olduğu bir ulusal hareketti. Tabiki bu harekete damgasını vuran savunduğu program her ne kadar ulusal (milliyetçi) özlü olsada, hem ezilen ulusun devrimcisi olması ve hemde bütünlüklü olarak politik pratik hatı bakımından devrimci bir duruşla ortaya çıktı.

Teslim etmek gerekirse, PKK'nin programı ve siyasal hattı her ne kadar ulusal burjuva karakterde olsada, bu hareketin gerek kuruluşu anında ve gerekse sonrasında önderliğinde yer alan kadroların ezici çoğunluğu yoksul Kürt emekçi çocukları olan küçük-burjuva sınıf kökenli unsurlardır. İşte bir çok hareketi yarıtan noktada burasıdır. Bir çok sol parti ve örgüt, PKK önderliğindeki kadroların sınıf niteliklerine bakarak, küçük-burjuva sosyalist hareketi olduğu (şimdi söylemelerde geçmişte bunu söyleyenler çıktı) tesbitini yapabilmektedir. Aynı şekilde bir çok harekette, geçmişte devrimcilerle karşı zaman zaman uyguladığı şiddet eyleminden dolayı PKK'yi hemen karşı-devrimci olarak nitelendirme yoluna gitmiştir. Her iki değerlendirme de yanlış ve hatalıdır. Birinci anlayış sahipleri, PKK'nin programındaki sosyalist söylemlerden ve kadrolarının küçük-burjuva sınıf kökenli olmalarından yola çıkarak sınıfsal hareketler kategorisinde değerlendirmekle yanlış ve hatalı davranmıştır. İkinci anlayış sahipleri ise PKK'nin burjuva karakterli ulusal çizgisinden dolayı zaman zaman karşı-devrimci hizmet eden pratiklere girebileceği gerçeğini görmezlikten gelerek yanlış ve hatalı tesbitler yapmıştır. Bundan kaynaklı olarak aynı gerici pratiklere savrulabilmiştir. Biz sınıf bilinçli proletarya olarak her ne kadar bu yönlü yanlış ve hatalı tesbitleri zaman zaman yaptırıysakta, pratikte PKK'ye ve diğer ulusal hareketlere karşı zor yöntemini seçmedik. Ama PKK bize karşı, özellikle '93 yılında Dersim'de yönelerek bir kaç sınıftan ve taraftanımızın ölümüne neden oldu. Bunu belirtirken, geçmişten bugüne, özellikle son iki yıla kadar gerek PKK'ye ve gerekse onun nezdinde Kürt ulusal hareketine karşı gerçek devrimci görevlerimizi yerine getirdiğimizi ne yazık ki söyleyemeyiz. Zaman zaman desteklerimizi sunduysakta, bunun yeterli olduğunu iddia edemeyiz. Ancak şuda bir gerçek ki, PKK çıkışından bugüne, özellikle cunta dönemine kadar sol hareketten sürekli olarak uzak kaçtı veya uzak kaçmayı tercih etti. Bu dar ulusalcı çizgisinden dolayı bir çok küçük burjuva örgütlerde haldı-haksız yere çatışmalara girdi.

Ortaya çıkışından bu yana direkt olarak anti-emperyalist eylem ve söylemlerden uzak durdu. Abartısız diyebiliriz ki, bugüne kadar herhangi bir emperyalist devletin gerek askeri, gerekse siyasi kurum ve kuruluşlarına karşı direkt bir eylemde bulunmadı. Bu da ideolojik olarak en zayıf halkasını oluşturan yanlarından biridir. Ki çok uluslu

devletlerin olduğu yerlerde ezilen ulus hareketlerinin hemen hemen hepsinde bu yan ya zayıftır, yada dolaylı bir şekilde kendisini hissettirmektedir. Bu hareketlerin esas çelişmesini, ezen ulusun burjuvazisi ile ezilen ulusun burjuvazisi arasındaki pazar elde tutma ve ele geçirme savaşı oluşturduğundan bunu da o hareketin burjuva karakterinden (ezilen ulus için diyoruz) ayrı düşünemeyiz. Çünkü ezilen ulusun burjuvazisi kendi pazarına ve ulusun kendisine (hemde başta ulusal burjuvazisine) kim birinci derecede ulusal baskı uyguluyorsa, onun ilk savaşını vereceği hedef güçte o burjuvazi olur. Bir ulusal hareketin bu savaşı yürütürken "halk ezilip, sömürülüyor" ve hatta "biz sosyalistiz, sosyalizmle ancak kurtuluyoruz" söylemleri, bunun dışında "vatan ve hürriyet" şiarları haykırması, dahası bu hareketin saflarında milyonlarca halkın toplanması, Stalin yoldaşın dediği gibi bu hareketin ulusal burjuva karakterini gizlemez. Sorunun özünü, o hareketin programı ve güttüğü politikalar oluşturur.

Tüm bu nedenlerden dolayıdır ki PKK, ideolojik düzlemdeki reformizmi daha örgüt olarak ortaya çıktığı ve partileştiği dönemde önemli derecede kendi bağrında taşımaktaydı. Biz bunun belirlemesini yalnızca PKK için değil, bütün ulusal hareketler için zamanında yapmıştık. Ama bu, şu anlama da gelmez ve yorumlanmaz: Bir ulusal hareket doğuşu itibarıyla siyasi uzlaşmacılığı (reformizmi) kendi içinde barındırır da, yine de bu, o hareketi reformist olarak değerlendirmek için yeterli bir ölçüt olamaz. Çünkü her ulusal hareket doğuşu itibarıyla nesnel olarak devrimci karakter taşıırken, subjektif olarak ise burjuva karakter taşır. Onun yükseldiği zemin bir ulusun kendi kaderini tayin etmesi gerçeğidir. Bir ulusun ulusal haklarının ihlak edilmesi, Burada ihlak edilmeye karşı bir ulusal başkaldırı vardır. Hangi taleple yola çıkarsa çıksın, isterse dar anlamda kültürel özerklik ve dilin serbest edilmesi temelinde bir ulusal hareket olsun, burada her halükarda bir demokratik muhteva vardır. Ulusal anlamda da olsa eşitsizliğe karşı çıkış ve mücadele vardır. Dolayısıyla bu mücadelenin kendisi demokratik bir karakter taşır. Ancak o ulusal hareketin devrimci nitelik taşıması ise farklı şeydir. Daha açıkçası, bir hareketin ulusal hareket olarak değerlendirilmesi farklı şey, o hareketin devrimci nitelik taşıyıp taşımadığı ise farklı şeydir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında devrimci ulusal bir harekette aranan Leninist kriterler şunlardır: Birincisi, o hareketin emperyalizme darbe vurmasıdır. İkinci, o hareketin geliştiği yerlerde komünistlerin propaganda/ajitasyon ve örgütlenme faaliyetini engellememesidir. Yani her halükarda emperyalizme darbe vuran ve proleter devrimlerine hizmet eden hareketler, ancak ulusal devrimci hareketler içerisinde değerlendirilip desteklenebilir. Bunun dışındaki ulusal hareketler desteklenmez. Dahası demokratik muhteva taşıyor diye her ulusal hareket desteklenmez. Ama bu hareketlere karşı zorda kullanılmaz. Burada alınması gereken tavır, bu hareketlerin ideolojik olarak teşhirini yapmaktır sadece. Buradan hareketle, kuruluşundan itibaren

Savaşın Çözümlere feda edilmemelidir!

ideolojik düzlemde reformizmin önemli derecede etkisi olsa da ve zaman zaman başvurduğu politik taktiklerle uzlaşmacı bir hat izlese de, bu durum PKK'nin hareket olarak reformistleştiği anlamında yorumlanamaz.

Az önce belirttiğimiz iki kriter PKK'nin kendi üzerinde taşıdığı devrimci ölçütlerdir. Bazı akımlar PKK'yi emperyalizme karşı direkt eylemlere girişimlerinden dolayı reformist olarak değerlendirmeye gitmekle, geçmişten günümüze, özellikle '84'lerden bugüne kadar sürdürdüğü zorlu ve haklı savaşı görmezlikten gelmektedirler. Burada Türk devletine vurulan darbenin dolaylıda olsa emperyalistlere vurulduğunu ve bunun aynı zamanda sınıf mücadelesini geliştirip-güçlendirmeye önemli katkılar sunduğunu görememektedirler. Yada bu gerçekliği inkardan gelerek sosyal şovenizmin değirmenine su taşımaktadırlar. Daha önce vurguladığımız gibi, sınıf adına yola çıkan hareketlerden beklentimiz ve onlara yüklediğimiz misyon farklıdır. Dolayısıyla bu tür hareketlerin eleştirisini de farklı boyutlarda yapmamız gerekmektedir. Ama ulusal hareketlere aynı misyonu yükleyemeyiz. Onlardan sınıfsal kurtuluş için mücadele yürüten hareketlerden beklediğimiz görevleri yerine getirmesini isteyemeyiz ve bu doğrultuda eleştirisini yapamayız.

PKK'nin 15 yıldır yürüttüğü görkemli ulusal kurtuluş savaşını görmezlikten gelmeyiz. PKK'nin ulusal anlamda da olsa yarattığı çok önemli devrimci değerler var. Biz bu değerleri yeterince sahiplenemedik. Bu harekete karşı görevlerimizi yeterince yerine getiremedik. Bu görevleri yeterince yerine getiremememiz eleştiri hakkımızın olmadığı anlamına gelmez. İşte PKK'nin zaafı yanlarından birisini de bu nokta oluşturmaktadır. Yeterince destek sunmadık veya sunmadık diye devrimci eleştirinin önu alınmaz. "İşte bak ben savaşıyorum, onbinlerce şehidim ve gazim var" deyip devrimci teoriyi ve ideolojiji küçümseyerek bir kenara atıyor. Devrimci teori hiçbir şey, pratik her şey mantığından hareketle dostça yapılan ideolojik eleştirilere kulağını tıkıyor. O da yetmiyormuş gibi eleştirenleri düşmanlık yapmakla suçluyor. Ve bu güçlere karşı sektör politikalar izlemekten de sakınıyor.

Biz PKK'nin radikal düzlemdeki hareketlerini hep destekledik, ama uzlaşmacı ve masabaşıcılığın kapılarını aralayan "ateşkes" gibi taktiklerini eleştirdik. Ve bu politikalarının yanında olmadık. Evet ateşkesler yapılmaz mı, yapılır. Fakat bunun zamanı ve diğer koşullarını iyi gözetmek gerekir. PKK'nin bugüne kadar yaptığı ateşkeslerin tümü resmîyetle ve pratikte tek taraflı olmuştur. PKK'nin ilk ateşkes ilan etmesi aynı zamanda ulusal taleplerin oldukça geri düzeye çekilmesinin ve bu anlamda mücadelenin ana hedefinin daraltılmasının başlangıcı da oldu diyebiliriz. '93 Ateşkes'inden önce her ne kadar PKK kendi içinde "Bağımsız Birleşik Kürdistan" söyleminden vazgeçmenin tartışmasını yapsada, resmîyetle henüz "Bağımsız Kürdistan" stratejisinden vazgeçmemiştir. '93 Ateşkesi ile ba-

ğımsız Kürdistan hedefi şianı her ne kadar programından kaldırmasa da, "bizim istediğimiz bağımsız Kürdistan değil, özerklik, Amasya Tamimi çerçevesinde Kürt haklarının tanınması, siyasallaşma, koruculuğun kaldırılması, cezaevlerinde yatanlara af" vb. gibi talepleri dillendirmektedir.

Denilebilir ki, PKK'nin ideolojik düzlemdeki reformizminin pratikte kendisini dış vurduğu belirgin dönem ilk ateşkestir. Ki PKK önderliğinin Avrupa zeminine açılmasının belirgin taşları yine bu ateşkesle ve onun arkasından izlenen politikalarla atılmıştı. İlk ateşkes ilan edildiğinde dost-devrimci politik parti ve örgütlerin bir çoğu PKK'nin bu taktiğinin yanlış olduğunu; bu taktiğin süreç içerisinde stratejik hedefleri daraltacağını ortaya koyarak eleştirisini yaptıklarında buna yanıtlan şöyle olmuştur: "Hayır biz stratejik hedeflerimizden vazgeçmedik ve vazgeçmeyiz; bizim yaptığımız taktiktir ve bu taktikle Türk devletini gerek ülkede, gerekse uluslararası alanda eleştiriyoruz." Ama görülen o ki, PKK bir yandan stratejik hedeflerini daraltırken, öte yandan ise mücadele biçiminin esasını oluşturan silahlı mücadelenin yerine diplomasi ağırlıklı mücadele yöntemini geçirmeye çalışıyor. Yani Kürt sorununu siyasal çözümünün ana aracı bundan böyle savaş değil, emperyalist ve gerici devletler üzerinden diplomasi kanallarını kullanmak olacaktır PKK için. Her mücadele biçimine uygun olarak örgüt ve örgütlenmeye gitmek gerekir. Yoksa o mücadelenin bir etkisi olmaz. Mücadelenin örgütsel/örgütsel kuramlarla yürütüleceği gerçeğinden hareketle, PKK'nin bundan böyle yürüteceği gerilla savaşı da bu belirlenmiş olan diplomatik mücadele biçimi ve diline uyarlanacaktır. Abdullah Öcalan ve PKK yetkililerinde ifade ettiği gibi, Öcalan yada PKK önderliğinde kurulacak Ulusal Kongre izlenecek politikalarını ve taktiklerin belirleneceği en üst organ olarak tayin edici örgütsel güce sahip bulunacak ve her türlü hareket tarzı bu kongrenin alacağı kararlar doğrultusunda olacaktır. Evet ARGK varlığını sürdürecektir, fakat ARGK'nin yürüteceği savaş tamamıyla bu Ulusal Kongre'nin çizdiği politik çerçevede olacak ve ona hizmet edecek bir araç vazifesi görecekler. ARGK'nin askeri eylemleri Cenevre Savaş Sözleşmesi'nde yer alan kuralları ötesine geçemeyecektir. Sadece askeri hedeflere yönelmekle yetinecektir.

Elbetteki savaş siyasetin başka araçlarla devamıdır. Fakat eğer bir politika savaşı emrediyor ve bu savaş sonucu da kocaman bir ulus ayağa kalkıp "ben ulusal haklarını istiyorum" diyorsa, o zaman bu savaşın dinamik gücünü oluşturan insanların yarattığı devrimci değerlerde böylesine kolayca ve ucuz şekilde masabaşı çözümlere, hemde oldukça geri bir içerik taşıyan ulusal taleplere feda edilemez.

Hiç kuşku yok ki, Kürt ulusunun dar anlamda da olsa bazı ulusal talepleri elde etmesi dün gördüğümüz ileri bir adım olur. Fakat bu yeterli olamaz. Şunun farkındayız: Diplomatik alanda PKK oldukça mesafe kaydetti, ama bu mesafe Kürt ulusunun bağımsızlığa kavuşması için ne yeterlidir ne de

bu mücadele yöntemiyle Kürt ulusu kendi bağımsız devletini kurabilir. Emperyalistler ve gerici devletler PKK'yi devrimci çizgisinden uzaklaştırmak için her türlü hile ve entrika içerisinde. Onlar, Kürt halkını veya PKK'yi sevdiikleri için kapılarını açmıyorlar. Onlar, PKK'yi uysallaştırmak ve daha sonra da teslim almak için kapılarını açıyorlar. Onlar, gerçekte demokratik ve demokrat olsalar Türk devletine satıkla ve hibe ettikleri savaş araç ve gereçlerini vermezler. Onlar, demokratik ve demokrat olsalar sömürgeci olan ulusların ve ülkelerin topraklarından ılgalci askeri güçlerini çekmezler. Bu hükümetler içerisinde yaranan bazı milletvekillerinin Kürt sorununa sıcak bakmaları, o devletlerin Kürt sorununa bir bütün olarak sıcak ve çözümleyici taktiklerini göstermez. Artık şunu anlamalıyız: Bir ülkenin parlamentosu ve hükümetleri sadece o ülke hakim sınıflarının kirli ve çirkef yüzlerini gizlemek için bir peçe görevi görmektedir. Parlametionun gerçek işlevinin ne olduğunu Marks ve Lenin 100-150 yıl önce ortaya koymuştur. ABD ve Avrupa devletleri mevcut durumda PKK'li bir Kürt sorununu en ufak bir parçasını dahi birlikte çözmek istemiyorlar. Onların iç ve uluslararası ekonomik, siyasi çıkarları neyi emrediyorsa o temelde Kürt sorununa yaklaşırlar. Onların çözeceği Kürt sorunu ne olacak? ABD, '92'de güneyde PDK ve YNK önderliğinde Kürt federasyonunun kurulmasına izin verdi. Ne için izin verdi? Bir yandan bu güçleri Saddam iktidarına karşı, diğer yandan PKK gibi devrimci bir ulusal güce karşı kullanmak için değil mi? Hemde federasyon kurulur kurulmaz Türk ordusu, başta PDK ve YNK peşmergeleri olmak üzere PKK'ye karşı saldırımadılar mı? Emperyalistlerin ve özellikle Türk faşist devletinin emellerini gerçekleştirmek için yüzlerce gerillanın kanını dökmeler mi? Halkları birbirine düşüren emperyalist ve gerici devletler ne demokrat ne de dost olurlar. Demokrat olmayan dostunda olmaz. Kürt halkı ve PKK'nin gerçek dostta Türk proletaryası ve mazlum halkı başta olmak üzere dünyanın bütün işçileri ve mazlum halklarıdır.

Kürt ulusunun gerçekte tam bağımsız bir devlet çatısı altında yaşaması, emperyalizmden köklü bir şekilde kopması ve diyaletik bir bütünlük içerisinde proletarya önderliğinde Halkın Demokratik İktidarı'nın kurulmasıyla gerçekliğe dönüşebilir. Yoksa emperyalistlere sırt dayanarak veya onlara el uzatılarak ne Kürt ulusu kurtulur, nede Halkın Demokratik İktidarı kurulur. Bugüne kadar Kürt ulusal mücadelesi bu derece boyutlanıp büyüdüse eğer, bunun altında PKK'nin kendi özgücüne güvenerek savaşması yatmaktadır. Ancak bu özgüce güvenilerek ve bağımsız bir politik savaş yürütülerek Kürt ulusu kendi kaderini elde edebilir. Bunun dışındaki gerçek kurtuluş yolu ise her iki ulustan proletaryanın tek bir komünist partisi içinde birleşik örgütlü mücadelesi ve orada da mevcut faşist diktatörlüğü yıkıp bunun yerine Halkın Demokratik İktidarı'nı kurmasından geçer. "Tüm Ulusların Tam Hak Eşitliği" ilkesinin yaşam bulacağı dünya ancak böyle bir iktidarı kurulmasıyla sağlanır. Dostlarımızı ve

düşmanlarımızı iyi tanımalıyız. Bunları karıştırsak hedefe gidemeyeceğimiz bir gerçekliktir.

PKK'nin hızlı bir şekilde reformizme doğru eğilim göstermesi ve bununla bağıntılı olarak yeni ittifak arayışlarına emperyalistlere çağrıda bulunması gibi gimesi, Kürt halkının yararına olmadığı gibi Kürt ulusunun da yararına değildir.

PKK, son Avrupa açılışıyla ve yeniden yapılandırılmaya yüklediği misyon ve politikalarla reformizme kapıları araladıkça, bu durum halada PKK'nin reformistleştiği anlamında yorumlanamaz değerlendirilmez. Burada önemli bir noktaya dikkatleri çekmekte yarar görüyoruz. Bilinmelidir ki, ulusal hareketler ideolojik özlelerinden ve karakterlerinden dolayı daha bağımsızlıklarını elde etmeden şu veya bu emperyalist yada gerici devletle ilişki, hatta işbirliği içerisine girerler. Bunun esas nedeni onların ideolojik ve bağımsız siyasi duruşları olmadıgındandır. Süreç içerisinde kendi güçlerine güvenlerini yitirerek dış, hemde gerici güçlere bel bağlamayı veya onlardan destek görmeyi politikalarının merkezlerine koyarlar. Ama bu, ne söz konusu hareketlerin usak olduğunu ne de ulusal niteliklerini yitirdiğini gösterir. Yitirdikleri önemli karakter ise devrimci özellikleridir. Ama bugün PKK için böyle bir tesbiti yapmak aceleci ve sektör bir belirleme olacaktır gibi, PKK'nin bazı devrimci yanlarını desteklemekten de alıkoymaz. Bu da ezen ulusun burjuvazisine hizmet eder. Sosyal şovenizme suç ortaklığı etmek Kürt ulusuna karşı işlenmiş bir suçtur. Aynı zamanda Kürt ve Türk proletaryasına themde oldukça fazla bir şekilde karşı da ihanet etmek demektir.

Mevcut durumda PKK'yi hem desteklemeli hemde eleştirmeliyiz. Ama bu eleştirileri dostluk sınırlarını aşmamalı ve yeri-zamanı doğru kollararak yapılmalıdır. Dostluğun pratik boyutunun bir yüzünü fiili desteklemek oluştururken, diğer yüzünü ise ideolojik eleştiriler oluşturduğunu unutmamalıyız. Hep destek hiç eleştiri yok tavrı, dalkavırlık ve ulusal hareketin peşinden sürüklenmek pratiği iken, hep eleştiri pratik destek hiç yok tavrı ise boş gevezelik olduğu gibi sosyal şovenizmle sınıf işbirliğine hizmet eder.

Dün olduğu gibi bugün de PKK ile birlikte yürümenin yolları tıkanmamıştır. Kısa sürede tıkanacağına söylemeyiz. Ki mevcut durumda FKO ile kıyaslamak kesinlikle doğru bir belirleme olmaz. Kendi bağında bazı özellikler taşıyada, hem nesnel ve hem de subjektif durumu bakımından PKK'nin FKO olarak nitelendirilmesi objektif olmayan sektör bir belirlemedir.

PKK, 6. Kongre sonrası da gerilla savaşını sürdürecektir. Ama diplomasi ve masabaşı çözümlerin bir aracı olarak sürdürecektir. Biz PKK'nin girdiği evreyi dün göre olumsuz değerlendiriyoruz. Halklarımız adına şunu söylüyor ve sesleniyoruz: Onbinlerce halk evladının kanıyla yaratılan o büyük bedeller sıradan talepler uğruna masabaşı çözümlere feda edilmemelidir! ●

Yeni bir kavga yılına girerken,

emekçiler topyekün saldırılara karşı koymalıdır!

Adı sömürü ve zulümle özdeş olan patron-ağa devleti, işçi sınıfı ve emekçilere karşı geliştirdiği ekonomik-siyasal saldırılarını, geride bıraktığımız '98 yılı boyunca da yoğunlaştırarak sürdürdü. Elbette ayakta kaldıkça bunu yapması onun doğası gereğiydi. Sömürü ve zulümün anası burjuva-feodal düzenden farklı birşey beklemek zaten olası değil. Emekçilerin kanı ve canıyla beslenen bu vampirler sürüsü tarihin çöplüğüne atılmadıkça, yaşamı özgürleştirmek, özgürleştirip güçleştirmek söz konusu olmayacaktır.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ekonomik ve siyasal istikrarsızlık kronikleşen bir durumdur. Devrimci durumun sürekliliğiyle cisimleşen bu hal, egemen güçlerin istikrarsızlık krizine kapılmalının objektif zeminini sunar. İstikrarsızlık, ekonomik ve siyasal saldırganlığın dayanağını oluşturur. Bu durum saldırganlığın en üst düzeydeki ifadesi olarak faşizm denilen illetin varlığıyla somutlaşır. Öyle bir somutluktur ki bu, yaşamın her anında ve alanında, hücrelerimize, iliklerimize kadar bunu hissederiz. Gerçeklere gözlerini kapatmak, kulaklarını tıkamak, ellerini bağlamak isteyenler, suça ortak olmanın acısıyla kıvranıp duracaklardır.

Asalaklığın, çürümüşlüğü ve can çekişmenin yüksek "mertebesi" olan emperyalizm, '98 yılı boyunca özüne uygun manevralar yapmaktan kaçınmadı. Maşaları ve uşakları için sürekli bir hal alan ekonomik ve siyasal istikrarsızlığı, bunalımı, emperyalist devletlerde '98 yılı boyunca çeşitli ölçülerde yaşadılar. Uluslararası bir düzlemde yaşama geçirmeye çalıştıkları MAI ve MIGA projeleri, can çekişen kapitalizmin pratik çırpınışlarındandı. Dünya Bankası ve IMF'nin yeniden şekillendirilmeleri çabaları da bunun bir parçasıydı. Yedek işçi ordusu bulundurma politikası dışında, büyük emperyalist şirketlerin gündemine giren işten atmalar, ekonomik bunalımın somut yansıması oldu. Özellikle Kasım ayı içerisinde daha da kendisini hissettiren emperyalizmin çıkmazı, yüzbinlerle ifade edilen işçinin işlerinden çıkarılmalarıyla ekleme yürüdü. Amerikan ve Avrupa emperyalizminin siyasal ve ekonomik çıkmazının derinleştiği süreçte, Irak seferine çıkmaları tesadüf olmasa gerek. Bu seferi ABD Başkanı Clinton'un ahlaki yozluğu ile oluşan gündemi değiştirme çabalarına bağlamak doğru olmayacaktır. Kuşkusuzki Irak bombardımanının sebebi, ekonomik ve siyasal tahakkümün güçlendirilmesi, korunması, aykırı seslerin hizaya sokulmasıdır. Elbette emperyalist haydutların şefi bu durumdan yararlanarak, ahlaki çürümüşlüğü ve yozluğunu gözardı etmek isteyecektir. Ancak bu talidir.

Kasım ayının ortalarından itibaren yo-

ğunlaşarak kendini daha yakıcı tarzda hissettiren işten çıkarmalar, emperyalizmin dünya çapında üst düzeye çıkan ekonomik bunalımı bahanesine sığınan Türk devletine yeni bir hareket sahası yarattı. "Ekonomik kriz var" söylemiyle, işten atmaların meşru zeminini yaratmaya çalışan komprador kapitalistler, sayısı yüzbinlerle ifade edilen işçilerin işten çıkarılmalarının startını verdi. Burjuva medya, sadece tekstil sektöründe işten çıkarmaların bilançosunu bir milyon olarak açıkladı. Tekstil sektöründe yaşama geçirilen grev kararları, işverenin lokavt kararıyla karşılandı. Son üç ayda büyüme %1.9 gerileyen ekonomi, üretim hacminde giderek artan genilemeyle zor bir döneme giriyor. Dış borç stokü 97 milyar 201 milyon dolara çıkan devletin, IMF ile Stand-by anlaşması yapma girişimi sonuçsuz kaldı. Emperyalist haydutlar, girdikleri bunalımın sonucu olarak, şimdilik "evlatlarına" el uzatamıyorlar. Faşist Türk devleti ise faturayı her zaman olduğu gibi yine işçi sınıfı ve emekçilere çıkararak, "düzeye çıkma" amacında.

GENEL HATLARIYLA 1998

Özelleştirme, '98 yılında da ekonomik saldırının üst düzeydeki cisimleşmiş ifadesi olarak gündemi işgal etti. Efendilerin güdümünde, talanın aracı olarak baş köşedeki yerini koruyan özelleştirme emekçilerin de gündemini oluşturdu. Hakim sınıfların bütçeye kaynak yaratma demagogisi ile yürüttükleri özelleştirme seferlerini rakamlar tüm yönleriyle teşhir ediyor. Tala ve sömürü "resmi" bütçeye değil, haksız savaşın yürütücüsü devletin "yeraltı" bütçesine, peşkeş çekme manevralarına aktı. 1985'ten '98'e akan 13 yıllık zaman diliminde yapılan özelleştirmelerden 4,5 milyar dolar "gelir" elde edilirken, yapılan harcamalar reklam giderleri hariç 4 milyar dolardır. Çete devletin KİT'leri peşkeş çekme operasyonu bu kadar sintıcı tarzda kendini hissettiriyor. Rakamların ortaya serdiği tablo bu.

İşçi ve emekçiler bu yıl boyunca, ekonomik saldırılara karşı, yine ekonomik taleplerle sınırlı, esasta kendiliğinden, genelde ise yetersiz kalan bir muhalefet sergilediler. Kamu emekçilerinin tabele sendikacılığına karşı geliştirdikleri muhalefet, örgütlenme hakkına sahip çıkma perspektifiyle görece siyasal bir yan barındırıyordu. Yılın ilk üç-dört aylık diliminde de gündemde yer edinebildi. Mayıs ve Haziran ayı ile birlikte işçi direnişleri, işten atmalara ve özelleştirmelere karşı duran hatlarıyla önemli bir karşı duruş sergilediler. Makina Kalıp ve Köhler Direnişleri öne çıkan, uzun bir zamana yayılan, kısmi kazanımlar doğuran direnişler olarak hafızalarda yer ettiler.

Haziran ve Temmuz aylarında kamu

emekçileri yine gündemde yer aldılar. "Yüzdelik zammı" karşı geliştirilen eylemler birçok ilde yeterli düzeyde olmasa da, yaygınlık ve hareketlilik oluşturdular. Haziran ayı sonunda IMF ile imzalanan "Yakın İzleme Anlaşması" ile yeni şartlarla takviye edilmiş kölelik statüsü güçlendirildi. Öyleki, bu anlaşmanın küçük de olsa dışına çıkan hamleler emperyalistlerin büyük hüsnına uğradı. Yoğunlaşan tepkiler üzerine ücretlere ek olarak yapılan %5'lik zam oranı nedeniyle efendiler ultimaton vermekte geçikmediler: "Aklınızı başınıza alın, yoksa..."

'98 yılı içerisinde son bir kaç yılın en önemli direnişlerinden birine tanıklık ettik. Ekim ayı başında SEKA'nın kapatılmasına karşı geliştirilen işgal eylemiyle biçimlenen SEKA direnişi öğretici derslerle dolu bir süreçte imzalarını attı. 2 Ekim'de başlayıp Kasım ayı başında başarıyla sonuçlanan direniş, bir dizi eksikliği ve zaallarına karşı, etkili ve üst boyuttaki karşı koyuşu ve sürekliliği ile örnek özellikler gösterdi.

Yine Eylül ayı ortalarında sendika ağalarına yönelen öfke seliyle, Türk Metal işçileri küçümsenmeyecek tarzda eylemlilikler geliştirdiler. Bu eylemlilikler '98'in en önemli işçi eylemliliklerinden oldu. Kamu emekçileri yüzdelik zamlara karşı geliştirdikleri eylemleri Ekim ayı içerisinde de sürdürdüler. Ancak tepkiler yaygınlığına rağmen oldukça zayıf kaldı. Kasım ayı içerisinde KESK tarafından yapılması düşünülen Ankara yürüyüşünün yükselen şovenizm dalgası karşısında iptal edilmesi, saldırılara karşı tepki göstermeme olumsuzluğu ile sınırlı kalmadı. Devletin şoven saldırılarına sessiz kalınarak objektif olarak bu yönelime ortak olundu. Kasım ve Aralık ayı, işçi ve emekçiler açısından sarsıcı gelişmelere sahne oldu. Yüzbinlerce işçinin işten atılmasıyla sonuçlanacak süreç daha da geliştirildi. Komprador kapitalistler bu durumdan kaynaklı korkularını dile getirmekten de kaçınmadılar: "Sosyal patlamalar olabilir." Bu korku işten atmaların "meşruluğunu" yaratma çabalarını hızlandırdı. Bu çabaların bir parçası olarak işsizlik sigortası demagogisi (5 milyon ki-

şiyi kapsayan) yoğun bir şekilde işlendi.

Yoğunlaşan bu saldırı döneminde Kordsa işçilerinin SEKA tarzından etkilenen eylem biçimleri Aralık ayının son direnişlerinden biri oldu.

Özetleyecek olursak, '98'in en önemli direnişi olarak SEKA işçileri, sendika ağalarına yönelen hattıyla Metal işçileri, süreklilik, siyasallaşma, dayanışma ve sahiplenme yönüyle Tuzla-Deri işçileri yılın en önemli işçi eylemlerini gerçekleştirdiler. İşçi ve emekçiler cephesinde, maruz kalınan ekonomik ve siyasal saldırılarla karşılaştıldığında yeterli karşı koyuşun örülemediği rahatlıkla görülecektir. Kimi lokal direnişler, yaygınlaşıp topyekün direnişe yükselmedi. Yeni bir kavga yılına düşmanın topyekün saldırılarının boyutlandığı bir döneme giriyoruz; bir bütün olarak toplumsal muhalefetin bu canlı ve yakıcı sorunlara gerekli karşı koyuşu neden sergilemediğinin üzerinde yoğunlaşarak dersler çıkarmak, pratik adımlar atmak zorundayız.

Kuşku yok ki çözüm ve seçenek olarak örgütlenme ve örgütlemek, sorunu aşacak kilit olarak kendisini dayatıyor. Bu ihtiyaca cevap vermek, kitleleri mücadeleye kanallandırmak görevi bugün kendisini daha da üst boyutta dayatıyor. Görevimizi yerine getirmediğimiz işçi sınıfı ve emekçilerin kendiliğinden mücadelelerine "tanık" olmaktan sakınamayacağız. Bu tanıklık ise görevimizi yerine getirmeye hizmet eden, devrimimizi ileriye götüren tanıklık olmayacaktır. Dolayısıyla bu "tanıklığı" aşip, tıkanıklığı gidermek, sürece müdahale edip yönlendirmek, geliştirmek Demokratik Halk Devrimi'nin hizmetine sokmak zorundayız. Bilinmelidir ki, söz konusu zorunluluk yaşamsal önemdedir. Öncü bu zorunluluğun gereklerini yerine getirmekten kaçınmayacaktır. İşçi sınıfı ve emekçiler mücadeleyi ekonomik hattın kısır döngüsüne hapsedme handikapından kurtulup, Öncü'nün örgütlenme çağrısına yanıt olmak durumundadırlar. Aksi halde yaşamlarını ekonomik ve siyasal saldırılarla "cehen-neme çeviren" düzenin çarkları arasında ezilmeye devam edeceklerdir ●

Ezilen halklarımıza, işçilere, emekçilere, gençliğe ak saçlı analarımıza,

Sizleri kavga dolu yüreklerimizle selamlıyoruz. '98 yılı bir avuç sömürücünün, daha fazla kar, daha lüks yaşam için milyonlarca emekçiye daha fazla sömürü, açlık, zulüm, işkence dayattığı bir yıl oldu.

'98 yılı sömürü ve zulüm düzeninin sallandığını hissettikçe, salyalarını akıtarak saldırdığı bir yıl oldu.

Özgürlük koşusunun önünde yürüyen tutsaklara teslimiyet, lâıfçılık dayatıldı, kayıp oğullarını, kızlarını arayan analara cop, bomba, gözaltında işkence reva görüldü.

'99 yılının özgürlük koşusunda finale en yakın yıl olması, Kürt ve Türk emekçi halklarının birlikte yürüyüşü yaratmasıyla mümkündür.

'99 yılının tüm ezilen halklarımıza, işçilere, emekçilere, gençliğe, analarımıza; kardeşlik ve özgürlüğe yaklaştığı bir yıl olması inancıyla kavga yüklü yıllar diliyoruz.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Ve Özgürlük Platformu (DETUDÖP)

"Narkotik men" Ferruh oldu "paspas men"

Hatırlanırsa, Tansu Çiller geçmişte, kendi partisinin grup toplantılarının birinde "bu devlet çökmüştür" demişti. Dinleyenler ise put kesilmiş vaziyette. Parti başkanları zaten sık sık gaf yapıyordu. Ama bu kadarına da pes doğrusu, ne yenilir ne de yutulurdu! Halbuki, Tansu Çiller; "temiz toplum" palavralarının ayyuka çıkarıldığı günlerde, MGK kliğine, onun önderliğindeki "yeniden yapılandırma" temsilcilerinin tümüne mesaj göndermek istemişti: "Bizleri rant paylaşımından mahrum etmek istiyorsunuz. Üstümüze geliyorsunuz. Bunu da topluma temiz toplum yaratıyoruz, çetelerin üzerine gidiyoruz" diye yutturmaya çalışıyorsunuz. Siz de biliyorsunuz ki, yok birbirimizden farkımız. Geçmişteki ortak icraatlarımızı unutmayın" demek istiyordu.

Gerçekte olan da buydu. "Temiz toplum yaratıyoruz" diye yutturulmaya çalışılan "çete operasyonları", haksız savaş rantının iri lokmalarından başı dönen, MGK kliğine olan "bağlılığını" unutup "kendi menfaati" için çalışmaya başlayan bir kligin hizaya getirilmesiyle sadece. İşin aslı astarı bu kadardı.

Daha o günlerde bu gelişmelere dikkat çekmiştik. Hakim sınıf kliklerinin ve onların faşist diktatörlüğünün doymak nedir bilmediklerini, yürüttükleri haksız savaşın iri lokmalarından çatlayınca, patlayınca kadar yeseler de her zaman daha fazlasını isteyip birbirlerine gireceklerini, bunun kaçınılmaz olduğunu söylemiştik.

Fazla zaman geçmedi. "Temiz toplum yaratıyoruz" palavraları tuzla buz oldu. MGK kliğinin kendisine vermiş olduğu rol gereği "çetelerin amansız düşmanı" tipini oynayan Mesut Yılmaz ve ANAP'ın "çetelerin can dostu" olduğu tüm çıplaklığıyla açığa çıktı. Mesut Yılmaz samimi dostu Alaattin Çakıcı'yı karşısına alınca boyunun ölçüsünü aldı. Böyle zamanların türedilerinden Korkmaz Yiğit'in üzerine gidilince O da "bombayı" patlattı. Türkbank ihalesinde Korkmaz Yiğit'e milyonlarca doları peşkeş çekmek istedikleri açığa çıktı.

Ve daha neler neler? Geniş halk yığınları "kaset savaşları"yla bir kez daha gördüler ki; kendilerini sömüren, zulmeden hakim sınıfların, onların devletin hiçbir örgütlenmesi bu rant savaşından muaf değildi. Sermaye sahibi, toprak ağası, ordusu, polisi, MİT'i, ko-

rucubaşısı, itiraflısı, siyasi partileri, devlet bürokratları, sedika ağaları, YÖK rektorleri, komprador medya, palazlanmış köşe yazarları, büyük futbol klüplerinin başkanları, hepsi bu rant paylaşımının içindeydi. Söz konusu olan; azırlı halk ve Kürt düşmanı Süleyman Demirel'in belirttiği gibi; "Ben de bir çete kurayım" deyip, "devlete sızması" değildi. Söz konusu olan; komprador bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağası sınıflarının, onların tümünün devleti olan faşist diktatörlüğün işleyen çarkıydı. Bunun yarattığı düzendi. İşçi sınıfının, ezilen halkların ve mazlum Kürt ulusunun alintisi, kanı, canı üzerine kurulmuş bir düzendi. Silah ve uyuşturucu ticaretine, fidyeciliğe, kumarhanelere, fuhuşa, çek-senete dayanarak ayakta durabilen devletin düzeniydi.

Karşı-devrimin icraatları bir bir ortalığa saçılıyordu. Geniş halk yığınları son olarak, faşist Türk polisinin icraatlarına bir kez daha çarpıcı bir şekilde tanık oldular. Görevden alınan eski Narkotik Şube Müdürü Ferruh Tankuş, rant paylaşımından safdışı edilmesinden dolayı, televizyonlarda bas bas bağıyordu "4 milyon dolara satıldım" diye.

Halbuki; daha birkaç ay öncesine kadar komprador medyanın da canhıraş çabalarıyla polisin "çetelerden temizlendiğini", "Türk bayrağına, vatanın bir karış toprağına zarar verilmesini önlemekten başka hiçbir menfaatleri olmayan dürüst emniyet müdürlerinin ve amirlerinin göreve geldiğini, uyuşturucu kaçakçılarını göz yumulmayacağına" bıkıp usanmadan propagandası yapıyordu. Ferruh Tankuş da o zaman "uyuşturucu düşmanı" muzaffer komutan edalarıyla televizyonlarda boy gösteriyor, amirlerinin aferisini alıyordu. Bu göreve getirildiği için amirlerine teşekkür edip duruyordu. Tabii, anlaşıldı ki, ne uyuşturucu kaçakçılara olan nefretinden, ne de halka olan sevgisinden dolayı teşekkür ediyordu. Tatlı ranttan pay alma şansı kendisine de verildiğinden dolayı teşekkür edip duruyordu.

Ama adı üzerinde rant paylaşımıdır bu. Kirliliğin cazibesi bu alçaklara herşeyi yaptırıyor. Birden bire dost düşman, düşman da dost olabiliyor. Faşist, mafyacı, rüşvetçi polis kurumunda çark böyle işler. Dün amirlerinin gözünde "Narkotik Men" olan Ferruh, bugün oldu "Paspas Men" Böyle

olunca da, daha düne kadar aralarındaki çıkar ilişkisinde ser verip sır vermez iken, bugün bulbul gibi şakımaya başladı: "Bu iddiaları araştırdığımda Mersin ve İzmir polisinin ortaklaşa gerçekleştirdiği operasyonda 375 kg uyuşturucuyla yakalanan Sultan Doğan'a ulaştım. 375 kg uyuşturucu ile yakalanan Sultan Doğan'ın suç ortağı ve Mersin'de cezaevinde yatan Yasin Umo'ya da ulaştım. Bunların emniyetçilerle ilişkilerde olduğu ortadadır. Sultan Doğan'ı İstanbul'un en önemli yerinde İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı olan bir kişi makam arabasıyla do-laştırmıştır. Kim olduğuna küçük bir araştırma ile ulaşabilirsiniz." Hızını alamayan Ferruh, itiraflarına devam ediyordu. Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican'ın "Polis Şehitleri Gece-si"nde bir uyuşturucu kaçakçısının kapara aklayan kardeşine "onur plaketi" verdiğini açıklıyordu. Ayrıca, "Hasan Özdemir'e oğlu adına Etiler'de 150 milyara kim villa almış sorun bakalım" diyordu.

Karşı taraf ise, tüm yetkilerini kullanarak Ferruh Tankuş'un susması için elinden geleni yapıyor, tehditler savuruyordu. İstanbul Valisi Erol Çakır, hemen kamuoyuna bir açıklama yaparak, "Ferruh Tankuş hakkında organize suç örgütleriyle ilişkisi olduğu ve soruşturma açıldığı" iddialarında bulunuyordu. Ve devam ediyordu: "Tankuş'un bu konuda bilgisi varsa önce yetkililere vermesi gerekirdi. Şu safhada bu camiaya karşı saygısızlıktır. Bize düşen bu iddiaların incelenmesidir. İddialar itira ise devlet gerekeni yapar" diyordu. Erol Çakır'ın sözleri "ateş olmayan yerden duman çıkmaz" özdeyişini hatırlatıyordu. Ferruh Tankuş'un açıklamalarında adı geçmemesine rağmen, bir hayli rüşvet yediği için ateşi yükselmiş, kendisini ele vermişti.

Ferruh Tankuş açıklama yapmak istemiş, engellenmişti. Bu sefer Show Tv'ye gidip açıklamalar yapmış, ama çıkışta Asayişten Sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı Ahmet Tek'in, "Arabayı valiliğe çekeceksin, yoksa zor kullanacağız" tehditleriyle birlikte tıps tıps valiliğin yolunu tutmuştu.

Valiliğin önünde açıklama yapmak isterken, yaka-paça içeriye sokulmaya çalışıldığında bağıyordu: "Beni susturmak istiyorlar." Dizinin bağı çözülmüş tir tir titriyordu. Çünkü, başına neler gelebileceğini çok iyi biliyordu.

Çünkü, kendisi de halk düşmanının tekiydi. Amerika'da kontrgerilla eğitimi görmüştü. Ankara DAL'da birçok devrimcinin, Kürt yurtseverinin katledilmesine, işkence yapılmasına, tecavüz edilmesine katılmıştı. Sokaklarda işçiye, memura, öğrenciye birçok kez zulmetmişti. Sokak infazlarına katılmıştı. Çok kişiyi "faili meçhul"e götürmüştü. Uyuşturucu kaçakçılarıyla birçok kez başbaşa oturup pazarlık yapmıştı. Polis "alemini" iyi biliyordu.

Bu devletin kirliliğe bulaşmayan bir tek kurumu kalmamıştır. MGK kliğinin "Temiz toplum"u sağlayacak kadrolarının ne mal olduğu artık en geniş kesimler tarafından daha iyi bilinmektedir. Kutlu Aktaş, Necati Bilican, Erol Çakır, Hasan Özdemir, emniyet büro amirleri, yardımcılar rant dalaşının tam ortasındadırlar. 4 milyon dolar nedir ki! Söz konusu olan milyarlarca dolardır. "Görünen sadece Aysberg'in küçük bir yüzüdür." Bir de görünmeyeni var.

Temiz toplum ancak faşist Türk devletin yıkılmasıyla kurulabilir. Fakat, bizim teşhir etmemize fırsat vermeden, devlet kendi kendisini teşhir ediyor. Artık, en geniş yığınlar bu devletin faşist, mafyacı yüzünü görüyor. Burada tam da şunu somak gerekir: Tüm bu olumlu koşullara rağmen devrimci savaş neden asıl sahipleri tarafından sahiplenilmiyor? Zira, gerçek kahramanlar sadece ve sadece kitlelerdir. Devrim en çok ihtiyacı olan da yine kitlelerdir. O halde sorun nerede? Sorun bunca olumlu koşullara rağmen Devrimci Hareketin alternatif bir güç olarak kendisini kabul ettirememesindedir. Fakat, bu olumsuzluklar bizleri yılgınlık illetine sürüklememelidir. Yaşanılan zaafılar ancak devrimci savaş içerisinde alt edilebilecektir. Bu yüzden, seyirci pozisyonunu kabullenmek doğru değildir. Geçmişteki hiçbir haklı savaşım seyirciliği kabul etmemiştir. Saflar nettir. Ya devrimci saflarda yer alınacaktır ya da karşı-devrimci saflarda. Arası yoktur. Seyirci kalmak karşı-devrimci safları desteklemek demektir. Niyetimiz ne olursa olsun, objektif olarak böyledir. Sorunlar bu mantıkla ele alındığında görülecektir ki, "Halkla birleşip halkı birleştirmek, savaştırmak" için devrimci savaşa katılmamanın hiçbir haklı gerekçesi yoktur. Gerçek anlamda temiz toplum halkın iktidarıyla gelecektir ●

Öğrenci gençliğin örgütlenme sorunları;

Toplum içindeki çelişkileri ve sorunları; yarı-aydın olma özelliğiyle en çabuk kavrayan ve de yorumlayan bir kesim olarak öğrenci gençliğin, devrim mücadelesi açısından önemine daha önceki yazılarımızda değinmiştik. Bu olgu, somut bir gerçeklik olmasına rağmen gelinen aşamada, bu potansiyelin maddi bir güce dönüştürülmediğini görmekteyiz. Bu durumun nedenleri, bazı devrimci-demokrat çevreler ve örgütlerce hep tartışma konusu yapılmış, çeşitli tahliller sonucu nasıl davranılması gerektiği noktasında çözümler üretilmiş, ama bu çabaların tümü kısmi ve geçici birtakım kazanımlar dışında, uzun vadeli olabilecek çözümler sağlamaya yetmemiştir. Bazen, özgüldeki çelişkinin niteliğini tespit ederken, genel soyutlamalarla sorunu açıklamaya çalışırsak, sorunun esasını da yine temel noktayı yakalamak adına kaçırırız. Devrimci eylemin kendisini çevreleyen bütün etkenleri hesaba katarken, bu etkenler arasındaki bağlantıyı, sıra durumunu ve de birbirlerini etkileme derecelerini doğru bir tarzda yorumlamak zorundayız.

Ne genelin belirleyiciliği adına somut durum yadsınmalı, ne de günceli yakalama ve yenilik adına doğruluğu tarihsel ve bilimsel olarak ispatlanmış genel verilerden taviz verilmelidir. Buradan yola çıkarak, öğrenci hareketinin ülkedeki genel devrimci hareketten bağımsız olmadığı, bundan dolayı ülkedeki devrimci hareketin geri ve dağılık bir durumda olmasının üniversitedeki öğrenci harekete de yansıdığı söylenebilir. Bu düşüncenin önemli oranda doğruluk payı taşıdığını belirtebiliriz. Keza sorun, bir bakıma önderlik sorunudur. Ve de bu sorunun temelidir. Ama, sorunu sadece bu mecrada almak ne derece yeterli bir bakış açısı sunar? Öğrenci hareketindeki sorunlar ve yaşanan gerileme '90 süreciyle başlayan ve de uzun bir zamana dayanan bir durumdur. '90'lı yılların ilk yarısı, kırsal alanda ve şehirlerde devrimci mücadelenin gelişme gösterdiği, Kürt Ulusal Hareketi'nin Serhildanlarla ve gerilla gücüyle önemli bir atılım yaptığı, kitle hareketlerinin arttığı bir süreçtir. Öğrenci gençlik alanında, bu dönemde gelişen hareketlilikten etkilenecek mücadelede katılan sınırlı bir kesim olmasına rağmen, öğrenci gençliğin kendi sorunlarını da hesaba katarsak, kitle ve daha dinamik bir öğrenci hareketliliğinin sağlanamadığını söyleyebiliriz. Fakat 12 Eylül AFC'sinin toplumun tüm kesimlerini sindirdiği bir süreçte,

'80'lerin ikinci yarısında, öğrenci gençlik hareketinin ivmelendiğini, önemli bir kitlelilik ve radikalite kazandığını görüyoruz. Yine, '70'li yılların başında kurulan devrimci ve komünist örgütlerin, '68 öğrenci gençlik hareketinden önemli ölçüde beslendiklerini görüyoruz. Mahirler, Denizler, İbrahimler öğrenci hareketi içinden çıkmışlar ve ilk devrimci deneyimlerini buralarda kazanmışlardır. Bu söylediklerimizden üniversitelerin temel mücadele alanı olduğu vb. anlamlar çıkarılmasın. Bu örneklerle, çelişkilerin çözüm yöntemlerini irdelerken, o çelişkinin özgünlüğünü gözardı etmememiz gerektiği noktasına vurgu yapmak için veriyoruz. Yani, her alanın durumunu sağlıklı bir şekilde tahlil edebilmemiz için öncelikle o

tinin hedeflediği işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerle bütünleşebilme, onların eylemlerini sahiplenme yetisine canlılık kazandırır. Devrimci hareket, bu olguyu yıllardır tersinden işliyor. Bir yandan öğrenci gençlik hareketinin öncesine dair sayfalarca yazılar yazıp, derin derin analizler yapılırken, öbür yandan, pratikteki yönelimde aynı önemin yeterince icra edilmediğini görüyoruz. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, üniversiteler de mücadeleye kazanılan aktivistler, devrimci hareketlerin kadro sorununu çözmede önemli bir fonksiyon sahibi olabilecekken, bunun yanında öğrenci gençlik hareketindeki ciddi bir atılım, toplumun ezilen diğer kesimlerinin mücadelesi üzerinde de olumlu bir etki yaratacaktır. Faşist devlet bu gerçekli-

nü birlik çıkarlar noktasında yaklaşıp, lokal çözümlerle aşama yolunu seçtikçe, kazanımlarımızı da kaybetme durumuna geldik. Bugün öğrenci hareketinin yaşadığı gerçeklik tam da budur. Bir yandan süreklilik bekliyor ve üniversiteleri uzun vadede bir kale haline getirmek istiyorsak, öncelikle oranın temel taşlarını çok iyi döşememiz gerekir. Savaşmayı ve düşmanı yenmeyi kafamıza koymuşsak, onun kurallarına göre hareket etmek zorundayız. Düşman teknik imkanları ve örgütlü bir güç olması bakımından, bugün bizden üstündür. Bizim gücümüz, ideolojik ve siyasi doğruluğa, tarihsel haklılığa dayanırken, bu gücü maddileştirmedikçe, yani kitleler örgütlü bir hale sokmadıkça düşmanı yenemeyiz. Faşizm, üniversitelerde, öğretim görevlisinden rektöre ve öğrencisine kadar tam denetim sağlamak için her türlü imkanı seferber ederken, biz hala elimizdeki güçle tutunmanın, bunu geriletmemenin hesapları içindeyiz. Kaldı ki çocukluk evresini atlattığımız, önümüzde bir yığın tecrübe ve birikim var.

Yukarıda temel sorun olarak, önderlik sorununu koymuştuk. Ama, nasıl bir önderlik? Bugün ismi ister komünist, ister devrimci olsun, maddi yaşamın kedisini doğru bir tarzda ele almayan, kendini yönlendirmekten dahi aciz bir önderlikten bahsetmiyoruz. Önderlik, o hareketin içerisinden çıkmalıdır. Ve yine hareketin gelişmesini, güçlenmesini ve kitle içinde sağlam temeller atmasını sağlayabilmelidir. Hareket ettiği alanı devrimci mücadelenin nefes borularından biri haline getirebilmelidir. Devrimi hedefleyen bir önderlik her sorunu devrim sorunu olarak görür ve dar deneyci düşünüş tarzı yerine bilimsel yöntemi, kör-pratik yerine doğruluğu tarihsel süreç içerisinde ispatlanmış davranış biçimlerini seçer. Kitleleşme demek aynı zamanda kurumsallaşma demektir. Gerek akademik-demokratik, gerekse illegal mücadelede olsun kazandığımız mevzileri korumak ve daha ileriye taşımak için kolektif tarzda, sürekliliği yakalanmış kalıcı bir kurumsallaşmanın, örgütlenme düzeyinin yakalanması gerekir. Bunun için de hareketin çekirdeğinin ne yaptığını bilen, deneyimli ve yönlendirici vasıflara sahip insanlardan oluşması, herhangi bir değişiklikte bunların yerini dolduracak mekanizmaların yaratılması zorunludur. Öğrenci hareketindeki gerilemenin en önemli sebeplerinden biri de, zaten az sayıda olan kadroların okullardan farklı alanlara kaydırılması ve bunların yerini doldu-

alanı tüm yönleriyle tanımak, hangi çelişkilerin yoğun olduğundan, hareketin onun genel içindeki durumunu ortaya koymak gerekir. Hareketliliği yaratan esas yönün onun kendi içinde olan çelişkiden kaynaklandığını hesaplarsak, zorlama çelişki icat etmeye veya onu çözecek anahtar dışında "yeni yöntemler" keşfetmeye gerek kalmaz.

Bir hareketi ya da eylemliliği başarıya götürecek temel kistaslardan biri, kitleleşebilmesi ve geniş kitlelerin o eylemi sahiplenebilmesidir. Hedeflenen kişi, kendini o an ki durumun temel bileşeni olarak görebilmeli ve hareketin genişleme kanallarına yeni halkalar ekleyebilmelidir. Bu olgu, aynı zamanda devrimci öğrenci hareke-

ği bildiği içindir ki, bugün en ufak bir öğrenci hareketliliğinde, kolluk kuvvetleri ve diğer kurumlarıyla saldırıya geçmekte, hareketi pasifize etmek için elinden geleni yapmaktadır. Çünkü, bu dinamik gücün kitleler bir devrimci güce dönüştüğü durumda devrimci cepheye neler katacağını bildiğinden dolayı, 12 Eylül AFC'sinden beri YOK'üyle, MGK'sıyla, faşist kadrolaşmasıyla apolitize etmek, sindirmek için her türlü dalavereye başvurmaktadır. Biz, öğrenci hareketinin devrimci öncülleri olarak, bu alanın önemini kavrayıp düşmanın karşı politikalarını boşa çıkararak, buraları devrimin canlı bir mevzisi haline getirmek yerine, objektif olarak düşmanın hareket alanını genişleten, kendimizinkini daraltan bir pozisyondayız. Soruna hep gü-

racak alternatiflerden yoksun olunmasıdır, ya da geliştirilememesidir. Devrimci mücadelenin ihtiyaçları içerisinde, esaslık-talilik ayrımını tartışmıyoruz. Asıl vurgu yapmaya çalıştığımız, kolaycılık eğilimi ve genel ihtiyaçların içinde özel olanın rolünün yeterince bilince çıkarılmaması, ya da önemine uygun hareket edilmemesi sorunudur. Zaten sorunu ele alırken, temelde devrimci mücadelenin genel seyrine katkısı ekseninde ele alıyoruz. Ve eleştirilerimizi de, bunun kendi içinde oluşturduğu tezatlık çerçevesinde değerlendiriyoruz. Aslında, sürekli eleştirisi yapılan "dar grup çıkarlarının" dahi, bu yanlış anlayış arasında ne derece hayat bulacağı şüphelidir. Çünkü, genelle hizmet etmeyen bir anlayışın, genelden kopuk olmayan bir örgütlülüğe ne kadar yarar sağlayabileceği tartışılır. Önce hareketin belli bir gelişim göstermesi gerekir ki, orada kendi grubu lehine de kotaracak birşeyler bulsun. Karamsar değiliz, ama gerçekçiyiz. Gerçekçiliğimiz, sorunların ancak devrimci mücadeleyle aşılabileceğine inancımızın gerekliliğidir. Aksi taktirde, tarihin yakıcı hükmü karşısında tüm çıplaklığımızla erir gideriz. Bir hareketin mücadeleye büyüyeceği, hareketin büyümesinin de mücadeleyi daha da üst boyuta sıçratacağı bilinir. Bunların kendiliğinden bir seyir izlemeyeceği de gerçekliğin ta kendisidir. Pratiğe yön veren sağlam bir teori olmadıkça, başarı şansı da olmaz. Hele hele eskiyen, pratik içinde aşılmalı araçlarla hedefe ulaşmak imkansızdır. Bir amaç belirlenmişse, o amaca ulaşmak için, amaçla çalışmaya yönelik yöntemlerle hareket etmek zorundayız. Bu yöntemler bireyi amacımızla ulaştırma yeterliliğine sahip olmalıdır.

Amacıyla çalışmayan, ama aynı zamanda amacına ulaştırmayan yöntemlerde, anlayışlarda ısrar etmek, gereksiz zaman kaybına ve güç yitimine yol açar. Yöntemlerin yanlışlığı veya yetersizliği, süreç içerisinde asıl hedefi de gözden yitirmeye ve onu bulandırmaya yol açar. Öğrenci hareketinin her türlü anti-demokratik, faşist uygulamalara karşı geliştirdiği refleks doğruyken, bu haklılığını daha üst doğrularla birleştirme ve devrim hedefiyle hareket etme noktasında yetersizdi. Bu yetersizlik onda darlaşmaya, dağınıklığa yol açmakta, sürekli az yetinme olgusunun sonucu olarak subjektivizmi ve dogmatizmin kendini bariz bir şekilde göstermesine meyil vermektedir. Eylem yapmış olmak için eylem yapılmakta, derneklere varıldığı görülsün diye bir işlev yüklenmekte ve bu anlayışlar hakim hale gelmektedir. Politikalar; çelişkilerin çözüm anahtarı, daha büyük çelişkilerin çözüm yolunun açılması, kitlelerin bu yoldan yürümesi olarak görülme-

mektedir. Bütün davranış ve anlayışlar, insanı kazanmanın ve onu devrimci saflara katmanın, devrim cephesini genişletip düşmanı yenilgiye uğratmanın, bilimsel bir eğitim sisteminin de bu gerçeklikler ışığında görülebileceğinin bilincine varmadıkça aynı kısır döngüleri yaşamaya mahkum olur. Öncü, yoktan vareden, başkasının görmediğini gören değildir. Varolanı doğru bir tarzda yorumlayandır, onu eylemin kılavuzu yapandır, uzak görüşlülüğü de buradan gelir. O, doğru düşüncenin kitlelere uzun ve zorlu bir sürece yayılma da nüfuz edeceğini bilir. Bunun için de sabırlı olmasını ve mayanın tutmasını bekler. Fakat bu bekleme durağan bir bekleme değildir. Çelişkilerin, sorunların tam göbeğinde durmadan çabalayan ve onun canlı bir öznesi olabilir.

Biz, yöntem derken, diyalektik yöntemi ve bilimsel olan metodları kastediyoruz. Yaşama doğru tarzda hükmeden budur. Faşist devletin dört bir yandan kuşattığı gençliğin düzenle olan ilişkileri ve düzeni ancak siste-

lelerde hep varolur ve bayrağı taşıyacak birileri, belleklerdeki bu değerleri kendine rehber ediniz. Devrimler ve tarihi kazanımlar, hep birikimler ve deneyimler üzerine inşaa edilmiştir. Öğrenci hareketinin geçmişine baktığımızda; bugünkü harekete önemli bir miras bıraktığını görürüz. Peki bugün biz, o mirasa ne kadar sahip çıkıyoruz? Yeni değerler yaratma noktasında ne kadar istekliyiz? Siyasal bilincin oluşması, onun nüfuz kabiliyetinin yükselmesi, geçmişte yaratılanlara sahip çıkılması, sahip olunanın ileriye taşınmasının ne anlam ifade edeceğinin kavranmasıyla yakından ilişkilidir. Temel çelişkiler değişmedikçe, çelişkinin ana yönü değişmemekle beraber, bugün yaşananların düğüyle birebir aynı olmadığı da gerçektir. Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi, çıkış nedeni aynıdır. '68 kuşağı NATO'ya, emperyalizme, faşizme karşı mücadele yürüttü. Bugün aynı sorunlara karşı aynı mücadele çizgisini korumak zorundayız. Fakat YDD ve globalleşme, postmodernizm

min öngördüğü yöntemlerle "değiştirme" hayalleri, onun dünyasına derinden etki eder. Kendi örgütlülüğümüzle, politikalarımızla alt edebiliriz. Çünkü sistemin tüm çabalarına rağmen, kültürel olarak da buna yakındır. Devrimciler açısından bu durum dezavantaj gibi görünse de, doğru ve ısrarlı bir önderlik bu durumu tersine çevirmeyi başarır. Sistemin örgütlü olmasını ve kitlelere nüfuz etmesini geniş öğrenci kitesinin yaşadığı çelişkiler açığa çıkarıldığı ve onlara doğru bir alternatif gösterilip sahiplenilmesi sağlandığı durumda, gücümüz daha üst boyutta açığa çıkacak ve kitleler çürümüş sistemin üzerine daha bir kararlılıkla yürüyeceklerdir. Ama biz, uzun ve zorlu fakat başarıya götürecek olan yöntemler yerine kolay olanı seçer, öncülüğü sadece kendimize öncülük, savaşmayı kitleler adına savaşmak olarak algılasak, hep aynı nakaratları tekrarlar dururuz. Büyük düşünmek ve ciddi adımlar atmak zorundayız. Herşeye rağmen yenilebiliriz. Fakat yarattığımız değerler, bel-

vb. kavramlar altında yapılan saldırıları iyi tahlil eden öğrenci hareketinin geçmişte anti-emperyalist, anti-faşist yönü gelişkindi.

Bugün açısından daha çok kendi iç sorunlarıyla, akademik-demokratik sorunlarıyla boğuşan bir öğrenci hareketi görüyoruz. Ki, bugün başta ABD olmak üzere emperyalist haydutlar Irak halkına bombalar yağdırmakta, faşist Türk devleti ırkçı-şoven naralar eşliğinde Kürt halkını yok etmeye çalışmaktadır. Şöyle bir düşünelim; aynı çelişkilerin farklı zamanlarda farklı yoğunlukta yaşanması ve bunlara karşı alınan tavrın, çelişkinin biçimiyle tezatlık arzemesi, aslında temel tepki noktasında bir tezatlık değildir ama, tepkinin yansıyış biçimi böyle düşünmemizi sağlıyor. O halde nerede yanlış yapıyoruz diye kendimizi tereddütsüzce sorgulamak zorundayız. Bilimsel düşünüşün, geri ve anti-bilimsel olana karşı yürütülen mücadelede kullanılan yöntemlerin diyalektikçe uygunluğunun açıklamasını başka nasıl yapabiliriz?

Öğrenci hareketinin gündemi, çelişkilerin gündemi olmak durumundadır. Çelişkiler, yaşamın akışı içerisinde doğru yöntemlerle açığa çıkarıldıkça, devletin ve onun yedeğindeki güçlerin hedef sapıtma, gençliği kendi kullarlarında yürütme çabaları boşa çıkar. Zaten çelişki diye sunulan şeyler, ana çelişkiden beslenen ama, düzenin kendi çıkarlarına göre gündemleştirdiği sorunlar olarak ortaya çıkıyor. Bunun bir gündem değeri taşıması için, gerekli olan ön hazırlıkların yaşam bulacak maddi temellerinin devlet tarafından oluşturulduğunu da belirtelim. Bu politikaların elverişli bir zemin bulmasında, bizim konumlanışımızın objektif yansımaları da gözardı edemeyiz. Biz, varolan çelişkileri devrim mücadelesi doğrultusunda ele alıp o yönde doğru politikalar ürettikçe, karşımadaki gücün gündemleri de boşa çıkacaktır. Artık karşımadaki güç, bizim gündemimize göre politikalar ve saldırılar geliştirmek zorunda kalacaktır. Zaten zıtların birliği ve mücadelesinin başka bir görüngüsü de yoktur. Yıllardır tartışılan faşizm ve sivil faşist hareket arasındaki ilişki sorunu, bunu ele alış tarzı, bu konuda çarpıcı bir örnek olarak karşımıza çıkmaktadır. Kimi anlayış sahipleri, sivil faşist saldırılara karşı mücadeleyi faşizme karşı mücadeleden yalıtarak ele aldıkları için, çoğu zaman -objektif olarak- devletin kendini aklamasına, yahut dışardan kendi çıkarları doğrultusunda saldırılara uygun bir yön vermesine olanak sağlamışlardır. Sorunu sistem sorunu olarak gören ve sivil faşistleri devletin kendisinden bağımsız görmeyen anlayışlar, sivil faşist saldırılara karşı mücadeleyi, faşizmin tüm kurum ve kuruluşlarına, gerici faşist politikalarına karşı akademik-demokratik anlamda olsun, daha radikal tarzda olsun yürütülen mücadeleden bağımsız ele almazlar. Ya da faşist saldırılara karşı yürütülen mücadelenin, devrim mücadelesinin esas hedeflerinden sapmamasına, mücadele aygıtının diğer bileşenlerinin gözardı edilmemesine, genel kazanım ve kayıpların hesaplanmasına azami dikkat gösterirler. Çünkü, sorun sadece koruma veya anlık tepki göstermenin ötesinde devrim sorunudur. Devrimin bileşenlerini sağlamlaştırma sorunudur. Aynı zaman da karşımadaki gücün tüm yönlerini ele alıp, onun zayıf ve güçlü yanlarını, attığı adımların neyi hedeflediğini somut gerçeklik ışığında değerlendirmektir sorunun bir yönü de. İyi bir aktivist, bilimsel düşünceyi rehber edinen ve düşündüğünü yaşama geçirebilir. Pratiğin bir merkeze, merkezinde kitlelere inebilmesi, hareketin amacına ulaşabilmesinin temel kriterlerindendir.

Pratikte yürütülen teoriyle yetkinleş, faşizme karşı savaş! ●

"Hücreler ölümdür, yıkacağız!" /2

Üst ana koridorda; asker, gardiyan ve müdürlerden iç bir koridor daha oluştu. İçeri giren bir kaç gaz maskeli asker tahta coplarla bizi dışarı atıyor. Orada da kalas ve tahta coplarla karşılanıyorduk. Çıkanların özellikle kafalarına vurmaya gayret gösteriyorlardı. Biz ise buna karşılık başımızı ellerimizle korumaya çalışıyor fakat pekte başaramıyorduk. Gideceğimiz yön onlar tarafından sopalar yardımıyla belirleniyordu. Darbeler kafamızı kaldırmamızı engelliyordu. Üst koridorda sağa ve sola olmak üzere ikiye ayrılmamıza rağmen kimin hangi yerde düşüp kaldığını tespit edemiyorduk. Faşist beslemeler hep bir ağızdan "vurun! vur! vur! vur!" diye tempo tutuyor. Bu arada kinlerini küfürlerle akıtmaya devam ediyorlardı.

Üst ana koridor ve bizi attıkları şebekeler kan gölüne dönmüştü, hemen hemen tamamımız yerlerde haygın halde yatıyorduk. Asker ve gardiyanlar, yine de, yerde yatanlara vurmaktan bile geri kalmadan "bağır, bağır sana lan" diye böğürüyorlardı. Böylesine bir vahşetin hala tatminsizliğini yapıyor olmalılarki, ancak, biz onlardan aman dilersek biraz rahatlayacaklardı. Fakat hiçbirimizi aman dilemeye niyeti yoktu. Suskunlukla yeri geldiğinde keskin bir ok olabiliyordu. Biz de otuz sivri ok olarak irin dolu beyinlerine saplandığımızdan, bu devrimci okları kıramamış olmanın öfkelerini taşıyorlardı.

Yoldaşlarımız, dostlarımız, kanlarıyla esir kampının karanlığını kızıla boyamışken ve ölüm omuzbaşımızda inancın büyüklü kokusunu yayan bir isyan çiçeği gibi dururken, düşman salyalarını ağzına toplayıp terini silmeye başlıyordu.

Yüzbaşı (Cengiz Akçan) askerlerine bağırdı: "yeter asker! vurma vurma! çık dışarı! boşalt burayı!" bu emirini durmadan tekrarlıyor, göya bizi ölümden kurtarıyordu. Böylece ne kadar "insancıl" ve ne kadar "sevgili" olduğunu gösteriyordu. Ama küçük bir ayrıntıyı unutmuştu: Bu küçük şov sırasında sağ elindeki copu.

Ortalık abartısız bir savaş alanıydı. Birkaç kişinin dışında kimse hareket edemiyor, elini dahi oynatamıyordu. Cellatların bir kısmı ile sopalar ortadan çekilmeye başlayınca, sahneye de papazlar girmeye başladı. Esir kampının doktoru ve yanındaki birkaç revir görevlisi gardiyan ilk tespitlerini yapıyorlardı. Bir taraftan da ayaklarımızdan sürükleyerek bizleri hücrelere üçer-dörder atıyorlardı. Doktorun hasta ziyaretleri (!) hücrelerde sürdürülecekti. Kimimiz acilen hastaneye gönderilirken hücreleri dolaşan doktor bir kısmımızı daha hastaneye gönderdi. Daha sonra hastaneye

transfer hayli artmıştı. Doktor bu kadar yaralıyla başa çıkabilecek durumda görmemişti kendini. Böylesine bir vahşet karşısında bazı gardiyanlar bile kendini tutamamış olmasına rağmen, doktor, "benim personelimden de yaralananlar var" diyerek açıkça o an yaptığı tıbbi müdahalenin ne anlama geldiğini ifade ediyordu. Yalnızca mekansal zorunluluktan dolayı görevine uymuştu. Yoksa kendi personelini yaralayan biz komünist ve devrimcilerle uğraşacak zamanı yoktu. Elbette, Cellatların ardından gönderilen papaz bu kadar olurdu.

Koridor askerlerden arındırılıp gardiyanlara bırakıldığında, başlarında bulunan müdürlerle birlikte yerde yatan arkadaşlarımıza vuran ve hücrelere atarken bile şiddet uygulayan ve küfür eden gardiyanlar doktorla birlikte tekrar yanımıza gelmeye ve sanki hiçbir şey olmamış veya biz onları görmemiştir gibi birdenbire papaz olmaya çalışıyorlardı. Aptalca bir oyun oynuyorlardı ve bu oyundan bir çıkarları da kişisel düşmanlığımızın önünü kesebilmektir.

Halka ve öncüye karşı işlenen suçlar ve

Halka ve öncüye karşı işlenen suçlar ve yapılan düşmanlıklar karşılıksız kalmaz. İşkencecilerden, işbirlikçilerden, ajanlardan, halk düşmanlarından nasıl ki bugüne kadar hesap sormuşsak, bugünden sonra da kanımızı içmeye çalışanları hak ettikleri yere göndermekten vazgeçmeyeceğiz. O güne kadar ise halka ve öncüye karşı suç işleyenler beş para etmez yaşamlarını ya kendi elleriyle bitirecek yada öncünün merhametine bırakacaktır.

yapılan düşmanlıklar karşılıksız kalmaz. İşkencecilerden, işbirlikçilerden, ajanlardan, halk düşmanlarından nasıl ki bugüne kadar hesap sormuşsak, bugünden sonra da kanımızı içmeye çalışanları hak ettikleri yere göndermekten vazgeçmeyeceğiz. O güne kadar ise halka ve öncüye karşı suç işleyenler beş para etmez yaşamlarını ya kendi elleriyle bitirecek yada öncünün merhametine bırakacaktır.

Bizler kanlar içinde ve ayaklarımızdan sürüklenerek hücrelere konulana kadar geçen 3,5 saatte temsilci yoldaş Hıdır Durmaz, atıldığı tek kişilik hücrede bir kağıda şu notları düşüyordu: "19 Ekim saat 14:00'de Av. Kemal Yılmaz ile görüşmemiz sürerken Cemalettin koguşa gitti. O'na Zeki'yi çağırmasını söyledim. Zeki gelirken yiyecek borseyle getireceğinden, gecikmiş olmasında kuşkulandım. 15-20 dk. sonra ise, başgardiyanlardan birini Zeki'yi çağırması için gönderdim. Başgardiyan gitti ve dönmedi. Tekrar bir başgardiyanı daha söyledim, o da gitti ve gelmedi. Bu arada 2. müdürlerden Murat Kolçak ile görüştüm. Bana, 'şebekayı işgal ettiler

bu yüzden Zeki'yi getiremeyeceğiz' dedi. Bunun üzerine koguşa dönmek istedim. Bırakmadılar ve bir süre sonra avukata, 'görüş bitti, çıkma lütfen' dediler. Buna müdahale ettim ve esir kampı savcısını çağırtım. Savcı geldi herşey bitti, bundan sonra başka dilden konuşacağız, şu anda konuşacak bir şey yok' diyerek müdürlere 'daha ne bekliyorsunuz, olağanüstü durum var, avukatı çıkarın' talimatı, verdi. Yanımızdan uzaklaşıp gitti.

Ben avukata, 'durum kötü, saldırı hazırlığı yapıyorlar, Ceyhan'a gidip başsavcıyla görüşmeli ve ardından Adana İHD'ye yada Baro'ya giderek konu hakkında bilgilendirmelisin' dedim. Avukat gitti. Beni ise avukat görüş yerinden çıkarmadılar. Biraz sonra diğer vardiya gardiyanları geldi. Hazırlıklarını yaptılar, bana 'alt koridor dolu, seni üst koridordan götürüceğiz' dediklerinde bunun ne anlama geldiğini anlamadım, üstelemedim. Yukarı çıktık, bizim havalandırmamızın paraleline geldiğimizde kimseyi göremedim. PKK'lıların havalandırmasına dönerek pencereyi açıp 'beni terite götürüyorlar' diye bağırdım. Müdahale edip pencereyi kapattılar. Bu sıra-

da B Bloktaki hücreleri boşaltıyorlardı. Beni hücreye kapattılar. Slogan ve kapı vurma çabalarından bir sonuç alamadım. Yanımda saat olmadıktan zamanı da tahminle bilebiliyordum. Hava karardıktan bir süre sonra 'insanlık onuru işkenceyi yenecek' sloganını duydum ve saldırının gerçekleştiğini düşündüm. Gelişmeleri dinleyerek öğrenebilmek için kapı vurmaya ara verdim. Bu sloganların arkası gelmedi. Yaklaşık bir saat sonra gururlular aritti. Sesler anlaşılmıyor, birbirine karışıyordu. Saldırının olduğuna inancım kesinleşince ben de başladım slogan atmaya; 'İşkenceci faşistlerden hesap soracağız'. İnip kalkan cop ve kalasları kendi bedenimde hissediyordum. Ve anlatılması imkansız bir acı duyuyordum. İçinde bulunan koşulları düşündüğümde, sonucun çıkarımıza olmayacağını hatta ciddi kayıplar verebileceğimizi tahmin ediyordum. Bu ise, kahrediyordu beni. Yanıma gelen bir gardiyanın saat 21:00 olduğunu ve 'isyanın bastırıldığını' öğrendim. Yaralı veya ölü var mı diye sordum. 'Yaralı var ama ölü yok' yanıtını alınca, bir bakıma sevindiğimi söyleyebilirim.

Çünkü şehitler verebileceğimizi düşünmüştüm. Yaralıların isimlerini, gardiyan yanıt vermektan korktuğu için o an öğrenemedim. Daha sonra çeşitli girişimlerle hücrelere atılan yoldaşlarımız ve dostlarımızdan yaralananları olduğunu ve bazı isimleri öğrendim.

Temsilci yoldaşın yaralılarımıza ait kaba ve üstün körü bir bilgiydi sahip olduğu. Olanakları sınırlı olduğundan gerçek durumu tam olarak öğrenememişti. Esasta ise durum öğrendiğinden çok daha boyutlu idi. Durumu çok kötü olanlardan, dost örgüt DHKP/C'nin temsilcisi Şemsettin Kalkan, saldırıdan sonra hastaneye kaldırılmış ve onu da bir dişi operasyondan geçirmişlerdi. Bir kaç gün yoğun bakımda kaldıktan sonra esir kampı revirine getirilmiş ve uzun bir sürede burada doktor gözetiminde tedavisi sürdürülmüştü. Saldırıdan sonra hemen herkeste kan kaybına dayalı üşümeler, bilinç kayıpları, baş dönmeleri görülmüştü. Bilinç kaybı ilk anlarda görülmüş, sonrada olmamıştı. Saldırı bittiğinde büyük çoğunluğumuz hücrelerin havalandırmasına atılmıştık. Saat 24:00 civarında havalandırmadan içeriye alınmaya başladık. Açlık grevindeydik ve sloganlarımızla esir kampının duvarlarının ötesine haykırıyorduk: "Yaşasın 19 Ekim Direnişimiz!" 19 Ekim 20'sine bağlayan gece hastaneye götürülenler-gelenler yoğun bir trafik yaratmıştı. Kimin hangi hücrede, kimin hastanede olduğunu öğrenmeye çalıştık. Fakat bir çoğumuzun sesi dahi çıkmadığı ve bir çoğumuzunda yerinden kıpırdayacak hali olmadığı için bunda pekte başarılı olmadık. Fakat koridora yakın hücrede kalanlar hareketliliğin bir çoğunu görebiliyorlardı. O geceyi yanıpçak, kan ve pislik içinde, yataksız ve battaniyesiz geçirmiştik. Ranzanın yada betonun soğukunu hissederek yada hissetsek bile önlüyebilecek durumda değildik. 20 lerin sabahını sloganlarımızla karşılamıştık: "Yaşasın 19 Ekim Direnişimiz", "Hücreler Ölümdür Yıkacağız", "Yaşasın Açlık Grevi Direnişimiz!" Bizim ardımızdan PKK'lı dostların destek sloganları yükseldi: "Devrimci Tutsaklar Hücrelere Atılamaz!", "Berxwedane Jiyane!"

Faşist Türk devletinin kamuoyunu "oda" diyerek yanıltmaya ve bu şekilde hücre saldırısına karşı gelişecek olan tepkileri hafifletmeye çalıştığını defalarca yazıp-söylemiştik. Aslı tabutluk olan bu hücrelerin ne amaçla inşa edildiği ve bunların bizim için ölüm olduğu da defalarca ilan edilmişti. Şimdi iş, bu hücre saldırısını geri püskürtmekteydi. Daha önceleri Türk devletinin esir kamplarındaki komünist ve devrimci tutsaklara karşı başlattığı saldırılar nasıl ki karşısında birleşik bir güç bulduysa, yine öyle olmalıydı. Biz bu genel dire-

nişin ilk halkası olmalıydık ve üzerimize düşen görevleri doğru biçimde yerine getirebilirdik. Bu saldırıyı püskürtmeye karşı inancımızı kuşanmalı epey olmuştuk. Ve '96 Büyük Ölüm Orucu Direnişimi henüz unutmamıştık, tabi zaferimizi de...

Faşist idareye ilk mesajımızı vermiştik: **"Hücreler Ölümdür, Yıkacağız!"** Sanırım bu mesajımızın boş olmadığını bugün artık anlamışlardır. 21 Ekim saat 09:00'da başladığımız sloganlarımızı saat 16:00'ya kadar devam ettik. PKK'li dostlar da destek sloganlarını iki kez attılar. Ailelerimiz saldırının olduğu akşamdan beri esir kampından bir haber almaya çalışıyor ve esir kampının kapısından ayrılmıyorlardı. Baro'nun ve ailelerin idare üzerindeki baskısı neticesi o gün görüş yapma imkanı elde ettik. Bu bizim için önemliydi.

Çünkü biliyorduk ki, faşist idare ailelere yalan yanlış ve kendi çıkarlarını zedelemeyen bilgiler vermiş ve bu şekilde dışarıdan gelecek baskıyı hafifletme amacı gütmüş olmalıydılar. Yanısıra biz bu amaçlarına ulaşmalarını engellemeli ve doğru bilgileri de dışarıya aktarmalıydık. Yaralı biçimde görüşe çıkıyorduk ve bu manzaradan ailelerimiz etkilenceklerdi. Koridora çıkışımızda ve hücrelere dönüşte bir ağızdan haykırdık: **"Yaşasın 19 Ekim Direnişimi!", "Hücreler Ölümdür Yıkacağız", "İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız!"** Bizleri ilk gördüklerin de ailelerimizin tepkisi gözyaşıyla karışık ökeydi. Bu öfke burjuva-feodal düzene ve bu düzeni ayakta tutmaya çalışan, ona kulluk edenlereydi. Saldırının hücre saldırısı olduğu ve idarenin provakatif tutumları, saldırının nasıl gerçekleştiği gibi önemli bilgiler ve ayrıca ailelerimizden, dostlarımızdan, DKÖ'lerden beklentilerimizin neler olduğu kısaca aktarıldı. Ailelerimiz saldırının olduğu andan itibaren haber almış ve hiç boş durmamışlardı. Dışarıda kendi aralarında kurdukları yardımlaşmayla ortak tavır geliştiriyorlar ve girişimlerde bulunuyorlardı. Örgütsüz olmalarına karşın böylesine atak ve organize davranmaları şaşılacak şeydi ama onlar bizim analarımızdı ve örgütlü olduklarında daha da fazla şeyler gerçekleştirebilirlerdi. İki kişiyi Ankara'ya göndermişler ve kendileride (burada kalanlar) bölgedeki kurumlarla ilişki kuruyorlardı. 22 Ekim günü saat 11:30'da Adana ÖDP İl Binasında yaptıkları bir basın açıklamasıyla analarımız açlık grevine başladılar. Aınlarındaki kızıl bant, sanki '96 Büyük Ölüm Orucu Direnişiminde taktıkları kızıl bantlardı. Onlar olmasa bile aynı işlev, aynı amaç için takılmıştı. Bizimle olduklarını, bizimle direniriz bizimle kazanacaklarını ve gerekirse bizimle öleceklerini anlatıyorlardı. O gün sloganlarımızı günde üç kez atmaya başladık.

Savcılık saldırıdan dolayı, hakkımızda soruşturma başlatmış ve bizi de ifade vermeye çağırıyordu. Adana Barosu'nun önerdiği üç avukat ifadede yanı-

mızda bulunacaktı. Bu tür soruşturma ve ifadelerden amacın; resmi prosedürün işletilmesi olduğunu bilmemize rağmen, avukatlarında orada bulunacağından dolayı gidip ifade verdik. Ve provakasyon ortamını, saldırının esas amacını bir de son durumumuzu anlat-tık. Ayrıca hücreleri yıkacağımızı ve hiçbir devrimci tutsağın burada yaşamayacağını anlattık. O gün daha önce savcıyla görüşme isteğimizi 2. Müdürlerden Musa ile iletmıştik ve 2. Müdürde görüştüreceğini söylemişti. Bu sözünde durmadı ve gece sayımında müdürü içeri almayarak protesto ettik. 23 Ekim günü Çankırı, Bergama, Buca direnişileri mustulandı. Günün ilerleyen saatlerinde radyodan öğrendiğimiz Bayrampaşa, Çanakkale, Ümraniye, Bursa, Ankara direnişileri de eklenince zaferi yakınımızda görmeye başladık. Tekrar kenetlenmiştik işte, tıpkı '96 gibi, 24 Ekim sabahı radyodan Sağmalcılar'da görüşmelere başlandığı haberini ve aynı gün Sağmalcılardan saat 17:18'de çekilen faxı saat 21:00 da aldık. Üç temsilcinin imza koyduğu faksta eylemin bitirildiği ve şu maddelerde anlaşma sağlandığı yazıyordu:

- 1- Ceyhan Cezaevi'nde eski statüye, normal işleyişe dönecek.
- 2- Ceyhan Cezaevi'nde şu anda hücre ve mülkiyede bulunan arkadaşlarımız koğuşların tamir ettinilmesiyle koğuşlara dönecekler.
- 3- Olayda yaralanan arkadaşlarımızın tedavisi yapılacaktır.
- 4- Arkadaşlarımıza idari soruşturma yapılmasına gerek olmadığı görüşü benimsendi.

Faşist idare bu maddelerin yalnızca tedavilerle ilgili kısmını zaten yerine getiriyordu. Diğer maddelerde ilgili hiçbir söz etmediler. Idareden temsilciler toplantısı için talepte bulunduk. Fakat bu taleplerimizi yerine getirmediler. Aynı gün saat 24:00 deki sayımı vermedik. Hücrelerdeki kolu kafası kırık, üçer-dörder kişi kalanların kararlılığı karşısında önce sayım almaya çalışmış olmalarına rağmen sayım alamadan geri döndüler.

25 Ekim'e **"Yaşasın Genel Direnişimiz", "Yaşasın Direniş, Yaşasın Zafer"** sloganlarıyla başladık. İdare temsilciler toplantısını yaptırdı. Aldığımız karar gereği o gün açlık grevini bıraktık. İdare anlaşmaya uymuyordu ve yeni bir eylem programı, fiili eylem programı oluşturulması gerekiyordu. 27 Ekim günü savcıyla yapılan görüşmeden de bir sonuç alınamadı. Sloganlarımızın ardından kapı vurmaya başladık. 28 Ekim'de bizi yine ziyarete çıkarmayıp bu hakkımızı engelledikleri için protesto sloganlarımızın ardından yine kapıları vurduk. Aynı gün sabah kolu sağlam olan arkadaşları temsilci yoldaşın bulunduğu hücreye aktarmıştık. 15 dakikalık kapı vurma sırasında temsilci yoldaşın bulunduğu hücre, kapıyı patlattı. Hücrede 11 kişi toplanmıştı. İlk

olarak temsilci yoldaş dışarı çıktı. Müdür karşındaydı. Müdürle tartışırken iki arkadaşı daha çıkardık. Müdür hücreden çıkanların tekrar girmesini istiyordu. Fakat bu isteğini yerine getiremezdik. Hücreleri işlevsiz kılmaya çalışıyorduk. Savcıyla görüşme isteğimizi iletmek üzere müdür gitti. Ve daha sonra şebekenin diptarafında bulunan üç hücrenin kilidini kırıp kapıları açtı. Artık şebekenin yarısında kapılar kırılmıştı. Saat 12:30 civarında savcı yalnızca temsilci yoldaş görüşmeye çağırıldı. Yoldaş, ancak diğer temsilcilerinin çağırılması durumunda gidebileceğini söyledi. Daha sonra diğerleri de çağırılınca tekrar görüşme başladı. Fakat görüşmelerde Sağmalcılar'da yapılan anlaşmadan bahsetmiyorlardı, işi zamana bırakıyorlardı. Akşam üzeri bizleri ikna etsinler diye savcının izniyle analarımızı hücre havalandırmalarına bakan pencerenin önüne getirdiler. Dört ana gelmişti. Ve onlara durumu anlattık. Daha sonra onlara boş bir hücreyi, koğuşları, tek kişilik hücreleri gezdirmişler. Burada amaç; onları hücrede olmadığımız konusunda ve inşaatın uzun süreceği konusunda ikna etmektir. Ayrıca bizim üzerimizde manevi bir baskı kurarak eylemlere girişmemizi de engellemek istiyorlardı. Analarımız daha sonra savcıyla tekrar görüşmüşler, savcı onlara "odalar" konusunda fikirlerini sorduğunda şu cevabı almış: "Ben olsam burada en fazla 5 gün yaşarım, insan olan burada yaşayamaz, siz olsanız yaşarsınız?" Sanırım savcı böyle bir tepki alacağını ummamıştı. Savcı, neticede buranın bir cezaevi olduğunu, bizlerin mahkum olduğumuzu filan geveleyince, yine analardan biri; "mahkum da olsa, insanca yaşam haklarını ellerinden alamazsınız" demiş.

29 Ekim günü yeni bir karar alıyorduk. Şebekede bulunan diğer dört hücrenin de kapılarını açacaktık. Fakat bunun için önümüzde iki engel vardı: Birincisi; kapıları kapattığımızdan beri, şebekenin diğer yanında sürekli tetikte bekleyen 10-12 ve koridorda bekleyen bir vardiya gardiyan ile orada bulunan parmaklıkları kapı. Uygulamaya saat 19:00 da geçtik. Ana kapıyı açtıklarında yüklendik ve geri çekilmelerini sağladık. Ama hemen, koridordaki hazırlıklı gardiyanlar içeri daldı, ellerinde kalaslar ve tahta coplar vardı. Kısa bir çatışma yaşanırken, biz ilk hücrenin kapısının kilidini kırdık ve içerdekileri bizim bulunduğumuz yana aldık. Ana kapının arkasına çekilip barikat kurmak zorunda kaldık. İlerleyememiştik, çünkü burada da 2. Müdür Mevüt Altundemir'in salyalarını akıtarak talimatlar yağdırmasına tanık olduk hemen. Sanırım önce-den hazırlanmışlardı. Askerler içeri girdi. Karşılıklı olarak sopalarla vuruşmalar sürerken, Esir Kampı Müdürü Ramazan Kılıçkaya ve Başçavuş Mustafa Atçeker görüldü. Sert biçimde başlayan konuşmalar ikinci bir operasyon işareti taşıyordu. Askerler takviyeleniyordu, gaz bombaları ve gaz maskeleri hazır-

lanıyordu. Saatlerce süren tartışmalar, karşılıklı görüşmeler sırasında birkaç kez durumu değerlendirip yeni önerilerle gitmek zorunda kaldık. İdare ve savcıyla görüşüp öneriler sunuyorduk. Son olarak Savcının Ankara'da yapacağı görüşmeden dönmelerini beklemeye ve bu arada hücrelerde kalmaya devam etme kararında anlaşma sağlandı.

30 Ekim günü aileler ve avukatların dışarıda olduğu haberini aldık. Yine **"Hücreler Ölümdür, Yıkacağız!", "Faşist Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!"** sloganlarını attık. PKK'li dostlar bir kez daha destek olarak slogan attılar. 31 Ekim günü gazetelerden ailelerimizin esir kampı idaresini anlaşmaya uymaları yönünde uyandığını okuyorduk. İdare ile yaptığımız anlaşma gereği Savcı bekleniyordu. Bu sırada bir kez daha ziyaret hakkımız engellenince protestomuzu sloganların ardından kapıları vurarak gösterdik. Esir Kampı 1. Müdürü temsilci yoldaşın kapılara vurmamamızı rica etti. Temsilci yoldaş bu kararı tek başına veremeyeceğini, temsilcilerle toplantı yapmak istediğini belirtti. Öğlene doğru ikinci kez kapılar vurulmaya başlayınca bu kez müdür, daha sert bir üslup takınmaya başlamıştı. Fakat temsilci yoldaş aynı şeyi yineledi. Öğleden sonra temsilcilerin toplanmasına izin verdiler. Kapı vurmaya entesi güne kadar ara verdik. Aynı gün üç kişilik bir avukat heyetiyle görüşme yaptık. Ve önümüzdeki süreçte neler olabileceği hakkında bilgi verdik. Çünkü ertesi gün savcıyla yapılması gereken görüşme için tanınan süre doluyordu. Ve görüşmeden ne sonuç çıkacağı meçhuldu.

5 Kasım günü savcıyla beklenen görüşme yapıldı. Bu görüşme neticesinde Sağmalcılarda yapılan anlaşmaya uyulacaktı. **"Yaşasın Genel Direnişimiz!", "Yaşasın Direniş, Yaşasın Zafer!"** Bu sürecin son sloganları oldu.

Hücre kapıları açıldı. Daha önceden kazanılmış haklarımızı kullanmaya başladık. Hakkımızda verilen hücre cezası, görüş ve mektup yasağı kaldırıldı. Tedaviler ise sürmekteydi. Koğuşlara gitmek için 15-20 günlük bir süre koymuştuk. Bu arada hücre kapılarını gece saat 24:00'te kapatıp, sabah 08:00'de açılmasına izin vermiştik.

Bir kez daha kazanmış olmamızın sevinci, coşkusu gözlerden okunuyordu. Kapılar açıldıktan sonraki selamlamalar, yeni direnişlere, yeni zaferlere hazır komünist ve devrimcilerin sıcaklığını, dostluğunu ve herşeyden önemlisi bir kez daha siper yoldaşlığını esir kampına dolduruyordu.

TKP(ML) ESİR SAVAŞÇILARI

CEYHAN

Dipnot:

Birinci bölümünü 32. sayımızda yayınladığımız bu dizi yazının elimize geç ulaşan ikinci bölümünü okurumuza sunuyoruz.

"Siyaset, askeri meselelere rehberlik eder"

En genel tanımıyla savaş, "politikanın şiddet araçlarıyla sürdürülmesidir." Ama savaş dönünce aklı öncelikle iki askeri gücün karşılıklı çatışması gelir, daha çok silahlar ve silahlı güçler düşünülür. Siyasetin şiddet araçlarıyla sürdürülmesi olan savaşın, kültürel, ekonomik, psikolojik vb. yönleri ilk etapta gözden uzak tutulur. Onyıllardır ülkemizde şiddetli bir savaşın yaşandığını herkes kabal ediyor; bugün birine "bu savaş kimler arasında sürüyor, bu savaşın tarafları kim?" diye bir soru sorsanız muhtemelen alacağınız ilk yanıt, "faşist devletin kolluk kuvvetleriyle gerillalar arasında sürmekte ve taraflar da bunlardır" olacaktır. Çünkü yukarıda belirttiğimiz gibi, savaşın bu iki askeri gücün çatışması olarak tanımlanması yaygın bir durumdur. Oysa bu savaş gerçeğinin yalnızca bir kısmını ifade eder. Yani bir tarafında bütün kurum, kuruluş ve olanaklarıyla feodal faşist Türk devletinin, diğer tarafında ise başta işçi sınıfı olmak üzere devrimden menfaati olan halk sınıfı ve katmanlarının bulunduğu bu savaşta askeri çatışmalar için yalnızca bir yanındır. Bu çatışmada her iki tarafın bazı avantajları ve dezavantajları bulunmakta ve her iki taraf da bu üstünlük savaşında bunları kullanmaya çalışmaktadır.

Siyasal gelişmeleri şu ya da bu düzeyde takip eden herkes faşist Türk devletinin dünyadaki tüm gericiler gibi savaş yöntemlerini kirdettiğini görecektir. Bugün ülkemizde özellikle gerilla faaliyetlerinin daha yoğun olarak sürdürüldüğü

T.Kürdistan'ın illerinde bütün aşagılık yöntemleri kullanılmaktadır. Konumuz gereği bu yöntemlerden sadece birine değineceğiz. Bilindiği gibi faşist diktatörlük tarihi boyunca devrimci muhalefete karşı kolluk kuvvetlerinin yanı sıra, ülkücü faşistleri ve dinci-gerici kesimi her zaman maşa olarak kullanmıştır. Özellikle gerilla savaşının boy verdiği günlerden bu yana bunu daha da çok kullanmaya çalışmıştır, çalışmaktadır. Gerilla bölgelerinde askeri, polisi, özel timi, korucusuyla estirdiği terörle yetinmeyip bu alanlara tayin edilen öğretmeninden veterinerine, posta görevlisinden kaymakamına kadar memurları da savaş gücü olarak kullanmaktadır. Dediğimiz gibi bu politika yeni değildir. Daha Kürt İsyanlarının silahlı şekilde ilk başgösterdiği yıllarda, isyanların katı bir şekilde kanla bastırılmasının ardından, işin esas boyutu olan etnosid politikalarının yanı sıra, kimliğiyle, tarihi ve kültürüyle bir bütün yok etme, Türkleştirme operasyonlarının başarıyla sonuçlanması için bu bölgelere "en idealist, en ülkücü memurların tayini" devlet politikası olagelmıştır. Bugün

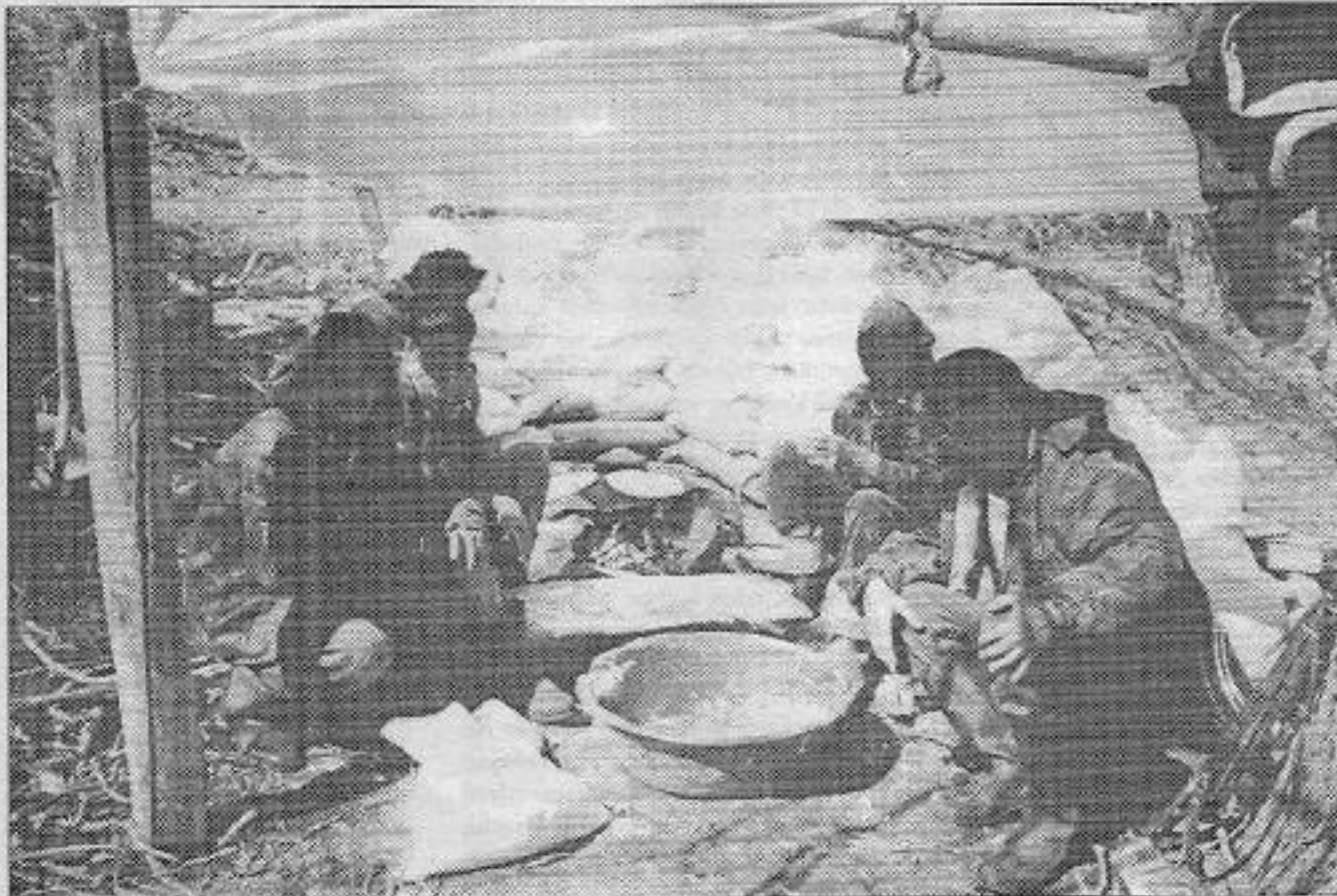

Kader Kılıç

ise gerilla savaşına karşı bu tip saldırıları daha sinsi bir şekilde geliştirmiştir ve daha kapsamlı bir biçimde sürdürmektedir. Bu faaliyetler öyle bir hal almıştır ki, haksız savaşın temel ayaklarından biri olan MGK medyası bile dönem dönem bunlara değinmek zorunda kalmıştır. '92-93 yılları gerilla savaşında belli bir ivmelenmenin yaşandığı yıllar oldu. Buna karşı düşman da çeşitli hazırlıklar yapmaktaydı. Özellikle savaşın giderek halkla bütünleşmesi karşısında düşman iyiden iyiye telaşlanıyordu. Gerillanın köy karakollarına, konvoylara karşı yoğunlaşan saldırılarının yanında ilçe merkezlerine yönelik saldırılarında da bir artış söz konusuydu. Bunun yanında Proletarya Partisi'nin yerel örgütlenmelere bu yıllarda daha da hız verdiği düşmanın gözünden kaçmıyordu. Buna karşın düşman, araziye operasyonlar düzenlemekten kaçınıyordu, daha çok merkezlerini koruma taktiği izliyordu. Hatta telsizlerle, telefonlarla "davet" etmemize, təciz eylemleri düzenlememize rağmen çıkmıyordu. '93-94 kış aylarında yoğunlaşan seri eylemlerimiz karşısında düşman da özellikle ilçe merkezlerin-

deki örgütlülüklerimize ve kitlemize karşı gözaltı ve tutuklama eylemlerini yoğunlaştırmıştı. Daha önceleri halka şirin görünmeye çalışan Çemişgezek kaymakamı polislerle birlikte geceleri evlere silahlı baskınlar düzenliyor ve halka zulmediyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, bu alçağın kaymakamı yoksa kontra şefi mi olduğu belirsizleşmişti. Halkta bu alçağa karşı mithiş bir nefret gelişmişti ve bu yönde Partimize yoğun şikayetler geliyordu. Kaymakam "yoğun" faaliyetlerinden dolayı makamında çok az görülür olmuştur. Durumu değerlendiren Partimiz bu namusuza bir ders verilmesi gerektiğine karar vermişti. Gereğinin yapılması için alternatif planlar üzerinde düşünülmüyordu. Önce ilçe merkezindeki milis örgütlenmesinin bu işi halletmesi gözden geçirildi. Bunu yapacak niteliğe ve teknik yeterliliğe sahip yoldaşlarımız vardı. En önemlisi de yerleşik yoldaşların, düşmanın mevzilenmesini, hareket alanlarını ve tarzını kontrol edebilme avantajlarıydı. Buna karşın bir de dezavantajımız söz konusuydu. O dönem devlet bazen çelişkileri de kullanarak çeşitli entrikalarla uzlaşma zemini bulunan bir kesime koruculuğu kabul ettirmişti. Birkaç köyde ve ilçe merkezinde dört-yüz civarında korucu vardı. Bunun yanında ilçe merkezinde bir kısım ülkücü ve dinci gerici çevre de vardı, bunlar hemen her mahallede oturuyorlar, koruculuğun oluşmasıyla birlikte daha da serbest hareket ediyorlardı ve faal durumdaydılar. Dolayısıyla koruculuğu kabul etmeyen; edilme-yi yönünde propaganda yapan kesim netleşmişti. Yine koruculaşan kesimin bu çevreyi iyi tanıması, (ki, bu çevreler arasında seksenlerden bu yana çelişkiler sürmektedir) düşmanın yerleşik faaliyetlerimiz üzerinde yoğunlaşması, yine işbirlikçi-ajan faaliyeti vb. etkenler hesaba katıldığında dezavantajlarımızın daha ağır bastığı sonucuna varıldı. Buna göre bu işin bir gerilla birliğimiz tarafından halledilmesi kararlaştırıldı. İstihbarat çalışmasını milis yoldaşlar, geri kalanı da gerilla birliği halledecekti. Bunun üzerine milis yoldaşlar uygun bir noktaya çağrılıp durum görüşüldükten sonra, çalışmalara başlamak üzere onlar ilçe merkezine gitti, bizde istihbarat çalışması tamamlanana kadar diğer faaliyetlerimizi sürdürmek için harekete geçtik.

Bu eylemi yapacak olan birlik, bazı özel işlerimizi yürütmek için bir Parti Merkez Komite üyemizin sorumluluğundaki oniki kişilik özel birlikti. Yeri gelmişken "özel birlik" adlandırmasının ne anlama geldiğini bir iki cümle ile açıklamaya çalışalım: Daha çok

Parti kadrolarının bazı önemli işleri güvenli organize edebilmeleri için, gerilla güçleri arasında illegaliteden iyi silah kullanmaya kadar çeşitli deneyimlerden geçmiş, sınanmış tecrübeli yoldaşlardan oluşturulan 8 ile 20 kişi arasında değişen, nitelik üstünlüğünün yanında teknik olarak iyi donatılmış birliktir. Bu birliğin faaliyeti darıdır. Belirlenen faaliyetin dışında zorunlu olmadıkça ve kaçınılması affedilmez fırsatlar olmadıkça eylem yapması, planlı çatışmalara katılması yasaktır.

İki gün sonra görevli milis yoldaşlar işlerini bitirip bulundukları alana geldiler. Getirilen istihbarat birliğin yürütmesi (siyasi komiser, komutan ve komutan yardımcısı) ve milislerce tartışıldı. Plan kabul edildikten sonra birliğin bütün üyeleriyle birlikte son halinin verilmesi için tekrar ayrıntılı olarak tartışıldı. Karakolların, konvoyların ve operasyon güçlerinin vurulması planlarının aksine, ilçe merkezlerine yapılan baskınların planlamaları çok daha hassas bir şekilde, çok daha detaylandırılarak yapılmak zorundadır. Çünkü buralarda düşman kuvvetlerinin birden fazla merkezleri bulunmaktadır. Dolayısıyla bunlar arasındaki mesafe durumu, hangi merkezin ne kadar zamanda eylem yerine müdahale edebileceği, hangi yoldan, hangi evden, hangi köşeden bir müdahale ile karşılaşılabileceği vb. onlarca ayrıntı çok ince bir şekilde hesaplanmak zorundadır. Bu hesaplara göre de gerillanın yürüyüşünden mevzilenmesine, çekilme hattından yakacağı mermi sayısına kadar bütün ayrıntılarda planını birer parçası olmak zorundadır. Eyleme katılan her yoldaş bütün bunları iyice anlamak zorundadır. Bütün kurallara uyularak yapılan bir planın başarıya ulaşmasının önündeki tek engel tesadüfler olur ancak.

Çemişgezek, üç tarafı dağlarla çevrili, güneyi Keban Barajı'yla bütünleşen derin bir vadinin yamacına kuruludur. İlçeden çok, büyük bir köy görünümündedir. Doğu tarafında ilçeden çıkışta bir askeri kışla kurulmuştur. Buranın kaymakamın evine uzaklığı beş altı dakika mesafedir. Kuzey-batı çıkışında özel tim ve polis lojmanları vardır. Buranın kaymakamın evine uzaklığı iki dakikadır. Güney-batı tarafında, mahallenin içinde polis karakolu var ve buranın uzaklığı da üç dört dakikadır. Evin yetmiş metre batısında askerlik şubesi, elli altmış metre doğusunda hükümet konağı ve sağlık ocağı bulunuyor ve bu kurumların hepsinin etrafında asker ve polisten oluşan güvenlik birimleri var. İşte hedefimiz olan "kaymakamımızın" evi bu kadar merkezin arasında bir bahçenin içerisinde.

1 Mart 1994 akşamı, saat 19:00 suları. Oniki gerilla, iki de milis toplam on dört yoldaş ilçenin kuzeyinde bir yerden son gözletmeyi yapıp birbirlerine başarılar diledikten sonra, şimdi açık

layamayacağımız bir noktadan herbiri avının kilosunu iyi bilen bir kurdun inceliğiyle ilçe merkezine süzülmeye başlıyordu. O saatten sonra herkes attığı tek adımın bile hayati önemde olduğunu bilincinde ve yapılan planın bir harfini bile unutmadan hedefe kilitlenmiş halde yürüyordu. Birlik "çapraz savunmalı" şekilde yürüyor, herkes hem kendisinin hem de diğerlerinin işini bildiği için hiç bir kanışıklık çıkmıyordu. Sokak lambalarının aydınlatmadığı ağaç ve bina gölgelerinden birer birer geçip hedefin etrafına yerleşmeye başlıyoruz. Saat henüz erken olmasına rağmen ortaklıkta fazla hareket yok. Aslında düşmanın kendi karargahlarında, yani içte bile ne kadar kof olduğunu ve bu kofluğun değerlendirilmesi durumunda bizim avantajımız olduğunu daha önceki onlarca deneyimlerimizden de biliyoruz. Bu ilçeyi milis yoldaşlarla birlikte birliğimizin yarısı avucunun içi gibi biliyor. Bunun da sağladığı belli bir rahatlık var.

İlk atışı hedefin batı tarafında bulunan roketçimiz yapacak, ardından diğerlerimiz başlayacaktı. Roketin patlamasıyla birlikte etraftaki devlet kuruluşlarından müdahale olacağını bildiğimiz için, namlularımız esas olarak buralara yönelik şekilde mevzilenmiştik. Ayrıca iki yoldaş asker ve polis karakollarından gelebilecek destek kuvvetlerinin girmek zorunda kalacakları evin bulunduğu sokağın girişine mevzilenmiş bekliyorduk. İstihbarata göre kaymakam bu saatte evde olmalıydı, ışıkları da yanıyordu. Biz de iyice yerleşmiştik, beklemenin anlamı yoktu. Roketin büyük bir gürültüyle patlaması aynı zamanda ateş talimatıydı. Bizim ateş etmemizle birlikte beklediğimiz noktalardan düşman ateşi başladı. Yoldaşın biri sokağı aydınlatan lambayı G-3 si-

lahını çevirip tek atışta kararttı. Aynı anda askerlik şubesini ve hükümet konağını kurşun sağnağına tutmaya başladık. Kısa süreli blok atışlarımız karşısında "kahraman" mehmetçik ve polis ateş etmek bir yana kafalarını bile kaldıramaz durumdaydı. Sloganlar eşliğinde silahlarımız mahallede yankılanıyordu, karakollardan henüz bir müdahale sözkonusu değildi.

Bir ara Meydan Mahallesi denilen yerden bazı evlerden üzerimize ateş edilmeye başlandı. Buralara yaptığımız bir iki kısa taramadan sonra ateş kesildi. Aynı anda sokağın çarşı tarafında polis mi korucu mu olduğunu anlamadığımız üç dört kişi belirdi ve ateş etmeye başladı. Bunların üzerine ateş etmemiz sonucu ortadan kayboldular ve eylem boyunca bir daha görünmediler. Bu arada jandarma karakolundan ve polis lojmanları tarafından sırf psikolojik amaçlı ateş edilmeye başlandı. Bunun bizim için hiç bir önemi yoktu, çünkü bu numaralarla her defasında karşılaşmıştık. Bir ara, polis karakolu tarafından panzer sesleri gelmeye başladı; bunun üzerine biz de gerekli karşılaştırmalarımızı yaptık fakat bulduğumuz alana doğru gelemediği gibi seside kesildi. Anlaşılan göze alamamışlardı ve hareket için sabahı beklemeye kararındaydılar. Asıl hedef olan kaymakamın evini roketlemiş ve diğer silahlarla da vurmuştuk. Bununla birlikte diğer kuruluşları da taramıştık. Eylem planlama aşamasından sonuna kadar inisiyatifimizde gelişmiş ve hedef vurulmuştu. Bu saatten sonra yapılacak çok işimiz kalmamıştı. Yapılması gereken eylem alanının dışına çıkmak ve güvenli bir alana çekilip kaybolmaktır. Çekilme talimatıyla birlikte birlik aynı düzenli, disiplinli tarzıyla geldikimiz hattan çekilmeye başladı. Çe-

kilme kısa bir sürede yaşandı. Gerilla birliklerinde sayı az oldukça hareket kabiliyeti yükselir. Toplam kırk dakika kaldığımız ilçe merkezine son bir kez baktıktan sonra harekete geçtik. Karakollardan hala seyrek atışlar yapılıyordu. Şimdi yapmamız gereken milis yoldaşların güvenlik sorununu hallettikten sonra eylem değerlendirmesi için uygun bir alana çekilmektir. Biz de böyle yaptık.

Yapılan değerlendirmede varılan sonuç şöyledir: silah ve siyaset arasındaki ilişki her zaman için oldukça büyük bir önem taşır. Ki, siyaset her zaman belirleyicidir; askeri eylemlere yön vericidir. Çünkü, PKP Başkanı Gonzalo yoldaşın da söylediği gibi, "siyaset, askeri meselelere rehberlik eder." Bu gerçekten hareket edersek seçilen hedefin sıradan bir askeri hedef değil, kitlelerin talebi haline gelmiş bir hedef olduğu görülecektir. Her ne kadar ilçe kaymakamı tesadüf olarak canını kurtarmış olsa da, kitlelerin talebine cevap verdiği için bu eylem siyasi açıdan başarılıdır.

Fakat siyasi olarak başarılı olan bu eylem, örgütsel açıdan zaaflar içermektedir. Bu ise, esasta başka görevler ile yükümlü olan özel birliğin bu eylemi yapmış olmasından kaynaklıdır. Çünkü yapılan eylemde alınacak olası bir kayıp devrinci savaşımız açısından daha büyük kayıplara neden olacaktı. Doğrusu, bu eylemi başka bir gerilla birliğimizin yapmasıydı. Dolayısıyla askeri hedefi seçerken siyaseti kumandaya oturtan komuta kademesi, örgütsel planlamaya geldiğinde bu doğru ilke-den sapma göstermiştir. Her Parti üyesinin ya da Parti organının askerleşmesi gerektiği olgusu yanlış kavranarak önemli bir birliğin görevi rizikoya sokulmuştur. ●

KARL LIEBKNECHT

ROSA LUXEMBURG

ADEM ASAL

NİLÜFER ATAV

Haydar Aslan: Dersim'in Mazgirt ilçesinin bir köyünde doğdu. Çok genç yaşlarda devrimci düşüncelerle tanıştı. Kısa sürede TKP(ML)'nin siyasi düşüncelerini benimseyerek TKP(ML)'nin saflarında yer aldı.

Haydar Aslan, öğrenme arzusuyla doluydu. Kısa süre içerisinde yetkinleşerek, öncünün saflarında önemli görevler üstlendi. Açık gönüllülüğü, samimiyeti, çalışma azmiyle faaliyet yürüttüğü alanlar içerisinde sevilen sayılan bir devrimci olan Haydar Aslan en son olarak Amed'de faaliyet yürütüyordu.

İhsan Parçacı: Diyarbakır'ın Hazro ilçesinden yoksul Kürt bir ailenin oğluydu. Bulunduğu bölge burjuva milliyetçi görüşün yoğun olduğu bir yerdi. Fakat İhsan samimiyetle inandığı MLM bilimi ışığında TKP(ML)'nin ideolojik ve siyasi hattını benimseyerek saflara katılır.

Haydar Aslan ve İhsan Parçacı Amed'in Hazro Bölgesi'nde faaliyet yürüten TIKKO gerilla birliğinde görevliydi. 1981 Ocak ayının ilk haftasında Hazro'da bir halk düşmanının ihbarı sonucu bulundukları mevzi kusatılır. Düşmanın "teslim olun" çağrılarının namlularından çıkan kızıl kurşunlarla cevap veren Haydar ve İhsan, yüzlerce kişiden oluşan faşist kolluk güçleriyle adlarına yaraşır şekilde savaşıyor ve şehit düşerler.

Haydar Aslan ve İhsan Parçacı kızıl kanlarıyla Amed'i suladılar. Onların kanlarıyla sulanan bereketli topraklarda yüzlerce kızıl kardelen yetişti-yetiştiriyor.

◆◆◆

Nilüfer Atav: Nilüfer Atav, 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin'in Borçka ilçesine bağlı Uğur Köyü'nün Kaldırım Mahallesi civarında, beyaz ordu güçleri ile yaşanan çatışmada şehit düştü.

Nilüfer Atav 1970 yılında Yozgat'ta doğdu. Çocuk yaşlarda çevresinde etkisiyle devrimci düşüncelerle, gençlik yıllarında ise bilgisini de artırarak TKP(ML) düşüncesiyle tanışır ve kısa süre içerisinde MLM bilimini benimseyerek TKP(ML) saflarındaki yerini alır. Bulunduğu bölgede (Ankara) yoğun

olarak DKO faaliyetlerinde yer alır. Nilüfer her defasında arkadaşlarına "ne olursa olsun gerillaya katılacağım" diyerek mücadelede ne kadar kararlı olduğunu gösterir. Aradan fazla süre geçmeden TIKKO'ya katılmak için başvurusunu yapar. Başvurusu kabul edildikten sonra hiç vakit kaybetmeden hazırlıklarını yapar ve yola çıkar.

Artvin'de mücadele kaçınılmaz bir milisin yakalanıp, düşmana bilgiler vermesi sonucu; Artvin'in kırsal bölgelerinde yoğun operasyonlar başlar. Gerilla birliğinin konakladığı evin sahibi de gizlice ilçeye giderek, gerillaları ihbar eder. Zaten bölgede operasyon yapan beyaz ordu güçlerine, takviye olarak özel tim elemanlarının da katılmasıyla birlikte köye baskın yapılır. Köyde çıkan çatışmada, Nilüfer Atav (Serda) ayağından yaralı olarak düşmanın eline geçer. Nilüfer'i ele geçiren özel timin kan emici iblisleri, ensesine ve kalbine sıkılan iki kurşunla Nilüfer'i infaz ederler. Aynı çatışmada yer alan ve çatışma esnasında yaralı olarak düşmanın eline geçen Adem Asal da yoğun işkencelerin ardından kafasına sıkılan kurşunlarla katledilir.

◆◆◆

Mehmet Düzel: Dersim'in Ovacık ilçesi Aslandoğmuş Köyü'nde, 1955 yılında dünyaya geldi. Yoksul köylü bir ailenin çocuğu olan Mehmet, zorluklar ve sıkıntılar içerisinde büyüdü.

Genç yaşında, çevresindeki devrimcilerin etkisiyle, devrimci mücadeleyle tanıştı. Süreç içerisinde kendisini yetkinleştirip geliştirerek, kısa süre sonra TKP(ML)'nin siyasi-politik düşünceleriyle tanıştı. Bulunduğu alanlarda ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüten

HAYDAR ASLAN

miedi. Bir süre sonra, askeri faşist cuntanın baskısını arttırması sonucu, mücadelesini Dersim yöresinde gerilla birliğinde sürdürmeye başladı.

5 Ocak 1981 yılında aralarında Mehmet'in bulunduğu gerilla birliğinin konakladığı Mazgirt'in Örs Köyü, bir ihbar sonucu basılır. Gerilla birliği, köyden çatışarak hiçbir kayıp vermeden çıkar. Köyden biraz uzaklaştıkları sırada Muhundu Karakolu askerleriyle karşılaşılır. Buradan da çatışarak geri çekilen gerilla birliği, bu kez köyden peşlerine takılan Peri Karakolu askerleriyle tekrar karşılaşılır. Çok yoğun bir sis altında iki ateş arasında kalan gerilla birliği, burada faşist kolluk güçleriyle saatler süren bir çatışmaya başlar. Çatışmanın sonunda Mehmet aldığı yoğun kurşun yaraları sonucu yılında şehit düşer.

◆◆◆

Rosa Luxemburg-Karl Liebknecht

Rosa LUXEMBURG 5 Mart 1870'de Polonya'nın Rus yönetimi altındaki kasabası Zamosc'da bir Musevi ailenin son çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukken geçirmiş olduğu bir hastalığa, yanlış teşhis konulması nedeniyle, ömür boyu total kalmaya mahkum oldu. Varşova Lisesi'ni birincilikle bitiren

Rosa, daha okuldayken proletaryanın bir militanı oldu. İki yıl Çarlık polisi tarafından aranır duruma düştü. Bu nedenle İsviçre'ye kaçmak zorunda kaldı. 1899 yılında Cenevre'ye geldi ve Zürih Üniversitesi'nin Felsefe Bölümü'ne kaydoldu. Burada bir çok devrimci insanla tanıştı. Tanıştıklarından biri Karl Liebknecht, diğeri sevdiği kişi olan Leo Jogiches'dir.

İlk ideolojik mücadelesini revizyonist Bernstein ve taraftarlarına karşı verdi ve bu mücadele sonucunda "Sosyal Reform mu, Devrim mi?" adlı kitabını yazdı. Dönem Kautsky'nin gerçek yüzünü görmekte hiç gecikmedi. Revizyonizme karşı mücadele edenlerin ilklerinden oldu.

1904'te İmparator II. Wilhem'e hakaret ettiği gerekçesiyle ilk tutukluluğunu yaşadı. 1903 yılında II. Enternasyonal'in daimi üyeliğine seçildi. Bolşevik-Menşevik ayrılığında, Bolşeviklerden yana tavır aldı.

1906 Mart'ında Leo Jogiches'le birlikte tekrar tutuklandı. Bu sefer ki tutukluların gerekçeleri ise; Almanları Rus proletaryasını izlemeye çağırıp isyana teşvik etmekte. Tahliye olduktan sonra, partinin yeni kadrolar yetiştirmek için Berlin'de açtığı parti okulunda iktisat ve tarih dersleri vermeye başladı. Bu dönemde kendini teorik çalışmalara vererek, "İktisat Nedir" adlı kitabı yazdı. 1911 yılında da "Sermaye Birikimi"ni yazmaya başladı. Alman sosyal demokratlarının uzlaşmacı bir tavra girmeleri, onun Karl Liebknecht ve diğer sosyalistlerle birlikte yeni bir mücadeleyi, özellikle Kautsky'e karşı mücadeleyi başlatmasına neden oldu. Rosa, Karl Liebknecht ve diğer sosyalistlerle birlikte, 1916 yılında "Spartaküs Birliği"ni kurdu. Bu birliğin amacı, savaş devrimle sonuçlandırmaktı. 1914-1918 yıllarının büyük bir bölümünü hapislerde geçiren Rosa, Karl Liebknecht'le birlikte Spartaküs Birliği'nin 1 Ocak 1919'da toplanan kongresinde, bu birliğin adını değiştirerek, Alman Komünist Partisi'ni kurdu. Rosa ve Liebknecht 15 Ocak 1919'da SPD'li İşçiler Bakanı Nosken'in emriyle kurşunlanarak katledildiler. ●

Baskı-güç ilişkisi ve Türk devleti

Özel savaşın, kural tanımaz bir biçimde sürdüğü bu topraklarda başa kendi kimliği-ne, ulusal değerlerine bağlı yurtsever Kürt halkı olmak üzere tüm ilerici-devrimci güç-ler dozağı gittikçe artan bir saldırı kampan-yasıyla karşı karşıyadır.

ABD ve İsrail ile geliştirdiği ittifak ile saldırganlıkta sınır tanımayan ve bölge halkları açısından da büyük bir tehlike haline gelen özel savaş rejimi, bir takım kanlı senaryoları gündemi-ne almış bulunmaktadır. Bir bölge savaşını dahi göze alarak PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a karşı giriştiği komplonun daha başlangıç aşamasında boşa çıkmasının ver-diği öfke ile hareket eden Türk devleti, hem suçüstü yakalanmanın hem de başarısız kal-mamın çığırını yaşamaktadır. Yıllardır yaşadığı siyasi tıkanma ve çözümüyle PKK Genel Başkanı'nı katlederek tersine çevire-ceğini sanan, bunu kendisi için yeni bir baş-langıç yapacağını hesaplayan Türk devleti, politik sonuçları itibarıyla riski yüksek süre-ce girmiş bulunmaktadır. Genek bölgesel ve gerekse uluslararası alanda tecrit durumunu yaşayacağı şimdiden görülebilen Türk dev-leti, ya geleneksel inkar ve baskıcı politika-lardan vazgeçmesi ya da kendi kabuğuna çekilerek yalnızlaşması durumu ile karşı karşıyadır. Bu risklere rağmen şu ana kadar geleneksel politikasından vazgeçmemesi onun esnemez, değişmez, kör, katliamcı, dayatmacı anlayışından kaynaklanmaktadır. Bu politikaların devamı olarak da, tüm de-mokratik kitle örgütleri ve devrimci sosya-

list-yurtsever basın hedef haline getirilmiş, yaklaşık üç yıldır devam eden Cumartesi Anneleri'nin haklı ve meşru eylemine saldı-rılarak engellenmiş, kurumlar basılarak bin-lerce ilerici-yurtsever gözaltına alınmış, da-ha da ileri gidilerek, polis kontrolünde iki HADEP'li linç edilerek katledilmiştir. Sivil faşist güçler devreye sokularak saldırıların kaynağı gizlenmeye çalışılmıştır. Türk dev-leti'nin nasıl bir insan tipi yaratmaya çalış-tığı bu katliamla ve linçler, kıyılar üzerinde zıplayan insanlarla daha da açığa çıkmıştır. Toplum tamamıyla sus pus edilerek her tür-lü baskı karşısında pasif ve direnmesiz hale getirilmek istenmektedir. Ayrıca kurumlara uygulanan bu şiddet politikasıyla birlikte mali olarak zorlama ve bitirme politikası da uygulamaya konulmuştur. Bunun sonucu olarak kurumlarımız merkez altında ince-le-nip yasaların boşluğundan yararlanılarak, yada uygulanmayan yasaları bizim hatırı-mıza uygulanarak cezalandırılması söz konu-sudur. Birçok kültür merkezi kapalı, ba-zı kurumlara da bu yüzden haciz gelmiştir.

Demokratik kitle örgütleri; devrimci savaşın kazanımlarının kitlelerce kavranması, buradan yola çıkarak, savaşın sonuçlarının kitle-lere aktarılması, kitleye hedef gösterip yön-lendirmesi, kitle hareketini ülke gerçekleri-yle bağlantılı bir biçimde örgütleyip eyleme çekmenin önemli araçlarındandır. Gelişen sürece baktığımızda bir güç olduğu, dev-letin tüm kurumlarıyla, ekonomisi ve siyasi yapısıyla bir çöküşe girdiği, ama bunu halk-lara ve emekçi sınıfa kavratma noktasında eksiklik olduğu görünüyor. Dönemin can

alıcı ve sonuç getirici görevi bu durumu topluma anlatabilmektir. Düşman da bunun farkındadır ve ona göre politikasını belirle-yip tüm legal demokratik kurumların üstüne şiddetle gidip kitlelerin bilinçlenmesine en-gel olmak istiyor.

Bugün çok daha net şekilde açığa çıkmıştır ki; kaderi bir olan Kürt, Türk ve tüm halkla-rımızın, bu zulüm ittifakına karşı, hayatın her alanında ortak direnme mevzileri yarat-maları ve bugüne kadar verilen mücadele-le yaratılmış tüm değerlerini bugün sa-vunmaları büyük önem taşımaktadır. Özel savaş rejimi, yaptığı propaganda ile Türk'ü Kürt'ten ayırmaya, siyasi yapıları birbirleri-ne karşı örgütlemeye ve diyuarsızlaştırmaya çalışmaktadır. Başta HADEP olmak üzere tüm demokratik kitle örgütlerine yapılan saldırıların bir amacı da budur. Tarih bo-yunca bir çok kez denenmiş bu oyun, Kürt halkının ve onun partisi olan HADEP'in devletin istediği tarzda bir cevap verememe-siyle bozulmuştur. Ayrıca devletin kendisi-nin, bütün imkanlarını kullanmasına rağ-men toplumu bu amaç doğrultusunda ne kadar yönlendirebildiği de açığa çıkmıştır. Her türlü desteğe rağmen sokaklar da göste-ri yapan gruplar bir avuç MHP'lilerdir. Bun-lara halkın katılımının beklenildiği kadar yüksek olmadığını belirtmek gerekir. Böyle tehlikeli oyunların uygulamaya konulduğu bir süreç, örgütsüz ve eylemsiz, sessiz kal-mak ve basit gerekçeler arkasına gizlenmek mümkün değildir. Her halkın onurlu dev-rimcisi, bugünü ve görevleri çok iyi bilince çıkartmalıdır. Bu kadar haksız bir savaş

Türk halkı adına sürdürdüklerini iddia ede-rek Türk halkının da tarihine kara bir leke süren bugünkü egemenleri, halklar adına yargılanmak en temel görevidir. Bu işten de birinci dereceden Türkiye'de devrimciler so-rumludur.

Siyasi krize eşlik eden, gün geçtikçe etkileri daha fazla hissedilen ekonomik kriz, toplu-mun büyük bir çoğunluğunun açlık sınırın-da yaşamasını beraberinde getirmiştir. Bu ekonomik krizden bir an önce kurtulmak iç-birlikçi rejim Türk devleti faturayı yine emekçilere çıkarmakta, yüzbinlerce işçiyi işten atmaktadır. Buna karşılık işçiler direniş ve grevlerle haklarını aramaktadır. Bu nok-tada devletin tavrı belli iken rejimin en deg-me savunucuları, şırı sendikacılar yine ser-mayeye anlaşma zemini arayarak "az çalış-ma az ücret" gibi "akıllıca" çözümler üret-mektedirler. Bunun yanında emek cephesi-nin gerçek temsilcilerine karşıda pervasızca saldırılmakta, birçok şubesi hukuka aykırı şekilde basılarak sendika üyeleri ve yöneti-ciler gözaltına alınmaktadır. Bütün bu saldı-rıları cevaplamak için halklarımıza bugün yaşanan sorunların kaynağını göstermek ve birlikte mücadeleye çağırarak son derece önemlidir. Ancak böylelikle, demokratik kit-le örgütlerimiz, kurumlarımız ve sosyalist basın üzerindeki baskıları göğüsleyebiliriz.

Birleşik Devrimci Basın Platformu

(Özgür Halk, Halkın Günlüğü, Devrimci Çözüm, Alternatif, Direniş, Ö.S.Y. Atılım, Hedef)

9 Kasım 1998 günü saat 14:00-16:00 arası-n-da Ordu ile Aybastı ilçesinde yol kontrolü ya-pan BDG'ye bağlı gerilla güçleri, Gököy Be-le-diyesi'ne ait otobüsü ve Orman İşletme Mü-dürlüğü'ne ait bir aracı durdurdular.

Yolcular ve araç personeline gerilla mü-cadelesinin gerekçesi ve hedefleri an-la-tıldı. Haksız ve kanlı savaşa karşı halkla-rımızın özgürlük mücadelesinin haklılığı ve kaçınılmazlığı açıklanarak, halkın görüşleri alındı.

Daha sonra halkın onayı alınarak araçlardaki deşleğe ait 3 pompalı tüfek, 2 tabanca ve bir dürbüne el konuldu ve araçlar yakılarak tah-rip edildi. Daha sonra olay yerine gelmek isteyen özel tim aracı da gerilla tarafından pu-suya düşürüldü. Gerillanın yakın mesafeden açtığı şiddetli ateş altında kalan özel timler şaşkına döndü. Gerilla kaynakları çok sayıda özel tim polisinin öldüğünü ve ağır yaralandı-ğı belirtiler.

Gerilla güçleri hiçbir kayıp vermeden üstleri-ne çekilirken, devlet güçleri gerçek kayıp sa-yısını gizleyerek sadece 1 olarak verdiler.

Birleşik Devrimci Güçler'in eylemlerinin güç-lenerek süreceğini belirten gerilla kaynakları halkı uyanık olmaya ve devrimci mücadele etrafında kenetlenmeye çağırdılar. Gerilla kaynaklarının vereceği bilgiler dışındaki dedi-kodu ve söylentilerin özel savaşın propagan-da yöntemleri olduğunu açıklayarak itibar edilmesini uyardılar.

22 Kasım'da eylem

Karadeniz bölgesinde yol kontrolü, halkı bil-gilendirmek ve propaganda çalışmalarımız kesintisiz olarak sürmektedir. Halka gerillanın amacı anlatılmakta ve halkın gerilla savaşına

BİRLEŞİK GÜÇLER'DEN EYLEMLER

katılımı ve katkısı doğrultusunda çabalar yo-ğunlaştırılmaktadır.

22 Kasım 1998 Pazar günü saat 16:00-17:00 arası Tokat ilinde, Niksar-Başçiftlik yolu kon-trol altına alınarak, araçlar durduruldu ve yol-culara toplantı yapılarak gerilla mücadelesi-nin amaçları anlatıldı.

Olayı haber alarak müdahale etmeye yelte-nen jandarma konvoyu gerilla tarafından pu-suya düşürülerek şiddetli bir çatışmaya girdi. Çatışma sonucu halktan kimseye zarar veril-mezken, çok sayıda asker ve güvenlik görev-li öldü. Düşman gerçek kayıplarını gizleye-rek iki olarak gösterirken, halktan birçok ki-şinin de yaralandığı yalanını yaymaya çaba-la-dı. Çatışmada hiçbir kayıp vermeyen gerilla güçleri eylemden sonra üstlerine döndüler.

Bu arada gerilla kaynakları Abdullah Öca-lan'ın Roma'ya gelmesinden sonra Türkiye'de başlatılan faşist saldırı ve soykırım kampanya-sını da yakından takip ederek değerlendirdik-lerini belirterek, bu durum karşısında seyirci kalmayacaklarını açıkladılar. Savunmasız ve sivil halka karşı saldırılar gerçekleştiren faşist çapulcu çetelerini uyaran gerilla kaynakları, halkı aktif savunmaya çağırdılar. Akif savun-ma temelinde örgütlenen halkımızın gerilla ile bütünleşerek faşist barbarlığı ezeceğini açıklayan gerilla kaynakları şunu bir kez daha vurguladılar.

"Gerilla halklarımızın özgürlüğü için ayakta-dır. Savaşı zafere taşındırmak için her türlü hazırlığı yapmakta ve canla başla savaşmak-tadır. Halklarımızın desteği ve katılımı ile bu çete bozuntularına gereken dersi vereceğiz.

Tüm halkımızı gerilla komutanlıklarımızın ve-receği bilgiler çerçevesinde eyleme hazır ol-maya ve gerilla ile birlikte faşizmi ezmeğe ça-ğırıyoruz.

Özel savaşın psikolojik savaş ya da sınır harbi yöntemleri olan yalan haber ve kışkırtmalara halkımız kanmamalıdır. Halkımız gerilla ko-mutanlıklarının vereceği bilgileri dikkate al-malıdır."

Halklarımıza ve uluslararası kamuoyuna

Yakın dönemde, PKK Genel Başkanı Abdulla Öcalan'ın şahsında Kürdistan halkı başta olmak üzere Türkiye ve tüm Ortadoğu halkla-rına karşı başlatılan şiddet kampanyası ulusla-rarası komplolar zinciri biçiminde sürmekte-dir. Suriye'ye karşı estirilen savaş rüzgarları, Abdullah Öcalan'a yönelik suikast girişimleri hep Kürdistan devrimini ezme amacını taşı-yordu. Bu girişimler bugüne kadar boşa çıka-rılmış ve kazanan Kürdistan devrimiyle birlik-te bütün halklar ve insanlık olmuştur.

Ne var ki halk ve insanlık dümanı uluslara-sı genicilik komplolarını sürdürmekte ve halk-larımızın özgürlük tutkusunu yok etmek için her türlü çabalarını sürdürmektedirler.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın ulus-lararası siyasi temaslarda bulunmak üzere geldiği Roma'da serbest hareket etmesinin engellenmesi ve ardından gündeme gelen komplolar halklarımızın varlığına ve özgürlü-ğüne yönelmiş hukuk dışı, kaba uygulamalar-dır. Bu uygulamalar halklarımızın geniş ke-simlerinin sert tepkisiyle karşılaşılmaktadır.

BDGP olarak her türlü halk düşmanı komplo-

ya karşı bütün mücadele alanlarında topyekün bir tavırla mücadele edeceğimizi duyuru-yoruz. Uluslararası kamuoyuna uyarıyor ve devrimci, demokrat, ilerici ve insan haklarınd-an yana olan tüm parti, kurum, çevre ve ki-şileri göreve çağırıyoruz.

TC devletinin ve emrindaki medyanın özellik-le bugünlerde PKK'nin terörist olduğu yönün-deki karşı-devrimci propagandaları artık kim-seyi inandırnamamaktadır.

PKK'nin Kürt halkının özgürlük hareketini yü-rüten bir güç olduğu, gerçek teröristlerin ise TC ve onun suç ortakları olduğu özellikle bu-günlerde yaşanan gelişmelerle çok net olarak ortaya çıkmıştır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ön-deri ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öca-lan'a derhal özgür siyasi çalışma hakkı tanı-nmalı ve bu konudaki tüm engellemeler kal-di-nilmelidir!

Bazı Avrupa devletleri Kürt halkına karşı faşist TC ile yaptıkları her türlü işbirliğine son ver-melidir!

Faşist TC devletini ve onu destekleyenleri cid-di olarak uyarıyoruz. Halklarımız hiçbir bas-kıya boyun eğmeyeceği gibi, örgütlü tavrını çok kesin olarak ortaya koyacaktır.

Halklarımızın dostlarını acilen görev başına çağırıyoruz.

Gün bugündür. Bugün özgürlük için ayağa kalkma günüdür.

Zindanlarda, dağ başlarında alev alev yanan özgürlük meşalelerine dünyanın dört köşesin-den karşılık verme günüdür.

Birleşik Devrimci Güçler Platformu

Maraş katliamını unutmamak

Faşist diktatörlüğü yıkıncaya kadar hesaplaşmamız sürecektir

Faşist Türk devletinin katliamcı tarihini kara bulutları; takvim yaprakları 22 Aralık 1978'i gösterirken bu defa Maraş'ın üzerine çöreklenmişti. Sivil ve resmi faşistler, günler öncesinden hazırlıklarını tamamlamış, yapacakları katliam için düğmeye basılmasını bekliyorlardı. 19 Aralık günü MHP'li faşistlerin işlettiği Çiçek Sineması'na, sosyalistleri karalayan bir filmin gösterildiği bir sırada, kontrgerilla tarafından ses bombası atıldı. Ve böylece katliam için start verilmiş oldu. Hemen harekete geçen MHP'li faşistler, iki TÖBDEF'li öğretmeni 21 Aralık'ta sokak ortasında kurşunlayarak katlettiler.

Öldürülen öğretmenlerin cenaze törenine katılanları ve demokrat-devrimcilerin gittiği bir kırathaneyi silahla tarayarak katliam hazırlıklarına hız verdiler. Ve tarih yaprakları 22 Aralık'ı gösterirken, Hitler faşizminin ruhuna rahmet okutacak katliam başlamış oldu. Dört gün boyunca süren katliam sonucunda, resmi kaynaklara göre yüzonbir, gerçekte ise ikiyüze yakın bebek, yaşlı, genç, kadın, erkek barbarca katledilmişti. Ağaçlara çivilenen bebekler, karnı yarılan hamile kadınlar, bedenleri parçalanmış gençler, gözleri oyulan çocuklar, tecavüz edilip baltalarla parçalanmış kadınlar... Sokaklar kan kokularını, sokaklar parçalanmış insan cesetlerini, sokaklar son gülüşleri donmuş bebeklerin ağaçlara çivilenmiş cesetlerini gösteriyordu insanlık alemine. Tarihte benzerine az rastlanan bu vahşet, başta devrimci, demokrat ve aydın kamuoyu olmak üzere, emekçi halklarımızı derinden etkilemiştir. Bundandaki, üzerinden 20 yıl geçmesine rağmen halen hafızalarda canlılığını korumaktadır.

Her 22 Aralık gününü öfke ve nefretle anıyoruz. Ve tekrar tekrar bu vahşeti yazma ihtiyacı duyuyoruz. Bu aynı zamanda, faşist Türk devletinin kuruluş tarihinden günümüze kadar uzanan ve bugün de devam eden katliamcı yüzünün daha iyi anlaşılması ve katliamları gerçekleştirmesinin altında yatan ekonomik ve siyasi gerçekliklerin görülmesi açısından da önemlidir. Zira tarihi katliamlarla özdeş olan Türk devleti, Maraş katliamı öncesi ve sonrası da benzer katliamları kendi varlığının devamının teminatı olarak sürdürmüştür. Çorum, Malatya, Sivas ve Gazi katliamları bizzat devlet tarafından çeşitli biçimlerde tezgahlanıp gerçekleştirilen onlarca katliamdan sadece bir kağıdır. Bugün T. Kürdistanı'nda yapılanlar bi-

çim açısından kimi farklılıklar taşısa da, öz olarak aynıdır.

Devlet tarafından organize edilen bu katliamların ortak özelliklerine bakıldığında, hepsinin senaryosunun aynı olduğunu görüyoruz. Ekonomik ve buna bağlı olarak siyasi krizlerin derinleşmesinden sonra yükselen devrimci mücadeleyi engellemek ya da geri çekmek için, halk arasındaki suni çelişkileri kullanarak ve bizzat provakasyonlar yaratarak katliamlar gerçekleştirilmektedir. Türkiye'de bu çelişkilerin toplumsal zemininin olması, devletin her defasında aynı tezgahı uygulamasında kolaylıklar sağlamaktadır. Bundandır ki, Alevi-Sunni, Türk-Kürt, laik-anti laik gibi suni çelişkileri bizzat devlet kendi eliyle canlı tutmaya çalışmakta ve körüklemektedir. Egemenlerin böl-parçala-yönet politikasının bir sonucu olarak, her ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği dönemlerde buna baş vur-

yulur ki, diğer katliamlarda devlet perdesi arkasında durup sivil faşistleri sahneye oynatırken, Gazi Katliamında resmi üniformalı kuvvetlerini kullanmak zorunda kalmıştır.

Maraş katliamına, ülkemiz hakim sınıfları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının neden ihtiyaç duyduğunun cevabı; içinde bulundukları ekonomik ve siyasi durumun açıklanmasıyla anlaşılacaktır. Zira dünyada 60'lı yılların sonunda başlayan devrimci dalgalanma ülkemizde de yankısını bulmuştu. Anti-emperyalist gösterilerle başlayan kitle eylemlilikleri 70'li yıllara gelindiğinde işçi grevleri ve köylülerin toprak işgalleriyle sığırma kaydetti. Bu hareketlenme bir çok devrimci düşüncenin ve örgütlenmenin nedeni olmuştu. Bu örgütlenmeler, siyasal iktidar mücadelesinde kitleleri yönlendirecek doğru bir perspektiften yoksun ve tecrübesiz olmalarına

ruşmuş ve başarılarla kazanılmıştır. Devletin bu başarısında devrimci hareketin zayıf ve halkın bilinçsiz olmasının da payı vardır. Maraş katliamı da, karşı-devrim tarafından gelişen ve her geçen gün daha da yükselen devrimci mücadeleyi geriletmek amacıyla gerçekleştirilmiştir. Katliam yeri olarak Maraş'ın seçilmesi tesadüfi değildir. Maraş'ın sosyal yapısı nedeniyle katliamın sınıfsal niteliğinin çarpıtılması açısından uygunluk arzemesinden dolayı, Alevi ve Sunni mezheplerinden insanların yaşaması ve bunlar arasındaki bu suni çelişkinin sürekli gergin tutulmasından dolayı, Maraş katliamı yeri olarak seçilmiştir. Hatırlanacağı gibi Çorum, Malatya, Sivas, Erzincan ve son olarak Gazi katliamında da aynı çelişkiler kullanılmaya çalışılmıştır. Gazi katliamında devrimcilerin de çabasıyla halk bu provakasyonlara gelmeyip direkt devlete yönelmiştir. Bundan dola-

karşın, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarını telaşlandırıyor. Çünkü, bu sınıfların içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizden dolayı, devrimci durum sürekli yükseliyor ve bu militan devrimci kitle eylemlerine dönüşüyordu. Hakim sınıflar içine düşükleri bu ekonomik ve siyasi bunalımı aşmayı hayati bir sorun olarak ele alıyorlardı. 24 Ocak kararları bu temelde ülke gündemine hızla girdi. Hatırlanacağı gibi Şil'de denenen ve "Fradman modeli" denen bu uygulamalar; yoğun emek sömürsüne dayanan ve emperyalist haydutlar tarafından yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi ve sosyal yapıda olan ülkelerde, egemenleri krizden kurtarmak için reçetesi olarak piyasaya sürülmüştü. Ne varki, bu reçetenin uygulanması sanıldığı kadar kolay değildi. Bu kararların uygulanması için halk muhalefetinin kesin bir biçimde bastırılması gerekiyordu. Aksi durumda 24

Ocak kararları kağıt üzerinde çizili olarak kalmaya mahkumdu. Bunların uygulanması için askeri faşist cuntanın devreye girmesi gerekiyordu. Bunun ön koşullarının hazırlanması için Maraş vb. katliamlara ihtiyaç duyulmaktaydı. 77 1 Mayıs katliamı, yapılacak diğer katliamların ön habercisiydi. Ancak 36 kişinin katledilmesine rağmen hakim sınıflar istedikleri ortamı yakalayamamışlardı. Kitleler susup sinmemişlerdi. Tam tersine devrimci kitle eylemlilikleri aynı şekilde devam ediyordu. Toplumu susturmak için çok daha kapsamlı bir katliama ihtiyaç duyuluyordu. Maraş katliamı bu süreçlerde gündeme alındı ve uygulandı. Böylece egemenler bir yandan sıkıyönetim ilan etmenin meşru zeminini yaratmış olacaktı, diğer yandan benzerine tarihte az rastlanan bir katliamla kitleleri sindirecek ve uygulayacakları terörle ses çıkartamaz hale getireceklerdi. Üstelik bunu yaparken katliamın sınıfsal niteliğini çarpıtacak, mezhep çatışması olarak gösterecekler. Geriye her zaman elinin altında beslediği MHP'li çakallara "tul" işaretini vermesi kalıyordu. İşaret gelir gelmez de sahibine büyük sadakatle bağlı olan MHP'li faşistler devreye girerek katliamı gerçekleştirdiler. Katliam, bölgesel anlamda bir korku, panik ve sindirilmişlik yaratsada, ülke genelinde devrimci durumu engelleyememişti. Tersine katliamı protesto eden kitle mitingleri, protestolar artarak yükselmeye başladı. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarını ekonomik krizden kurtarmak için emperyalistlerce sunulan 24 Ocak kararlarını hayata geçirmek için AFC'ye iş düşmüştü. Nihayetinde 24 Ocak kararları uygulanmaya sokulduktan yedi ay sonra 12 Eylül AFC'si yönetime el koymuştu. Ve devlet terörü en vahşi şekilde toplumun üzerine çöreklenmişti.

Sonuç olarak; hakim sınıflar ekonomik krizlerini aşmak ve giderek daha güçlenmek için gereksinim duydukları siyasal istikrara kavuşmayı hızlandıracak karşı-devrimci provakasyonları tezgahlayıp desteklemiştir. Toplum üzerinde korku, panik ve yünlük havası yaratarak, saltanatlarını güvenceye alma, en azından ömürlerini biraz daha uzatabilmenin aracı olarak katliamlara her dönem başvurmuştur. Maraş katliamı ve diğer katliamların baş sorumlusu ve uygulayıcısı faşist Türk devletidir. Halk arasındaki suni çelişkilerin kullanılarak, katliamda MHP'li ve dinci faşistlerin yer almasının sağlanması katliamın sınıfsal niteliğini saklamak ve çarpıtmak içindir. ●